Prosper Mérimée

Colomba

Prosper Mérimée

Colomba

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Prosper Mérimée: *Colomba* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Prosper Mérimée: *Colomba* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1

I de første dage af oktober i året 18** tog oberst sir Thomas Nevil, en anset irsk officer, ind på hotel "*Beauveau*" i Marseille tilligemed sin datter. De kom netop tilbage fra en rejse til Italien.

Entusiastiske turisters begejstrede lovtaler over dette land havde efterhånden fremkaldt en reaktion, og mange rejsende var allerede begyndt at skille sig ud fra den store hob, og tage Horats' "*Nil admirari*" som deres motto. Også Lydia Nevil, oberstens eneste datter, hørte til denne klasse. Rafaels *Transfiguration* forekom hende middelmådig og Vesuvs udbrud syntes hende ikke at overgå de store fabriksskorstenes i Birmingham. Kort sagt, hendes hovedindvending mod Italien var, at dette land savnede lokalkolorit, som franskmændene plejer at sige: Det havde ingen udpræget karakter.

Miss Nevil havde i begyndelsen smigret sig med det håb, at hun hinsides alperne ville finde ting, som aldrig før var blevet set og som hun ville kunne tale om med *retskafne folk*, som hr. Jourdain siger. Men da hun snart så, at hendes landsmænd i enhver henseende var kommet hende i forkøbet, og da hun måtte opgive sin søgen efter det ubekendte, gik hun over til oppositionen. Det er virkelig også meget ubehageligt, ikke at kunne tale om Italiens vidunder, uden at én eller anden afbryder én med spørgsmålet: "Men De kender naturligvis også den Rafael i Palazzo dit eller dat? Det er det smukkeste, der findes i hele Italien!" Men nu er netop dette Raphael'ske maleri et af de meget få, man har forsømt at se. Da det ville koste for

megen tid at se alt, så er det simpleste at fordømme det hele på forhånd.

Miss Nevil oplevede i Hotel Beauveau en bitter skuffelse. Hun havde med sig en smuk skitse af den pelasgiske – eller kyklopiske – port ved Segni, som hun mente var blevet overset af de professionelle tegnere. Men så indbød lady Francis Fennick, som hun traf i Marseille hende til at bese sit album, og se, mellem en sonet og en tørret blomst fandt hun den selv samme port møjsommeligt afbildet i brændt siena. Miss Nevil forærede sin port fra Segni til sin kammerjomfru og tabte al agtelse for den pelasgiske arkitektur.

Oberst Nevil, der siden sin hustrus død så alt med sin datters øjne, delte ganske hendes følelser. Italien havde gjort sig skyldig i den uhyre forseelse at kede hans datter, og det var tilstrækkeligt til i hans øjne at gøre det til det kedeligste land under solen. Han havde i grunden intet at indvende mod billederne og statuerne, men han kunne ganske afgjort fastslå den kendsgerning, at med hensyn til jagt var Italien et usselt land, siden man kunne stolpre indtil 30 mil rundt på den romerske Campagne i den mest glødende solhede uden andet udbytte end nogle elendige røde agerhøns.

Dagen efter sin ankomst til Marseille traf oberst Nevil på kaptajn Ellis, hans tidligere adjudant, der netop kom tilbage fra et seks uger langt ophold på Korsika, og han indbød ham til middag. Kaptajnen fortalte meget levende miss Nevil en historie om nogle banditter, som havde den fordel ikke i mindste måde at ligne de røverhistorier, som vore rejsende i så rigeligt mål var blevet opvartet med på vejen fra Rom til Neapel. Efter måltidet underholdt begge herrerne sig ved deres

bordeaux om jagtanliggender og obersten erfarede derved, at der i intet andet land fandtes en smukkere jagt og en sådan mangfoldighed af vildt som på Korsika.

"Der findes der en mængde vildsvin," sagde kaptajnen, "og man må, i forbigående sagt, først lære at skelne dem fra de tamme, som de har en overraskende lighed med; for hvis man skyder de tamme, så får man med deres hyrder at bestille. Væbnet til tænderne kommer de så alle sammen ud af en slags underskov, som man der kalder *maquis*, for at lade sig den anrettede skade betale dyrt, og ler oven i købet én lige op i ansigtet. Så er der også en slags får, man kalder *muflons*, et ejendommeligt dyr, som ikke findes noget andet sted. De er meget grimme, men til gengæld en stor fornøjelse at jage. Desuden er der hjorte, fasaner og agerhøns i store mængder. Hvis De vil jage af hjertens lyst, hr. oberst, så tag til Korsika. Der kan De, som en af mine værter sagde, skyde vildt af enhver slags, lige fra vagtler til mennesker."

Ved teen henrykkede kaptajnen atter miss Nevil med en historie om *vendetta transversale*, det vil sige: Blodhævn mod fornærmere af en slægtning, som lød endnu langt mere fremmedartet og ejendommelig end den første historie, og han forøgede hendes entusiasme for Korsika endnu mere ved en skildring af den fra andre lande så vidt forskellige ø, af beboernes originale karakter og deres primitive skikke. Til sidst forærede han hende en smuk lille dolk, som var bemærkelsesværdig mindre ved sin form og kobberbeslag end ved sin historie. En berygtet bandit havde foræret den til kaptajn Ellis med den forsikring, at den allerede havde siddet lige til skæftet i fire menneskelige lig. Miss Nevil stak den i sit

bælte, lagde den på bordet ved siden af sin seng og trak den to gange ud af skeden, inden hun sov ind.

Obersten drømte, at han havde skudt en muflon, for hvilken han måtte betale dens ejermand en uhyre sum, som han imidlertid erlagde uden modsigelser, for dyret var højst ejendommeligt, havde omtrent udseende som en vildorne, men med hjortegevir og fasanhale.

"Ellis fortæller mig, at der er en glimrende jagt på Korsika," sagde obersten næste morgen ved morgenmaden til sin datter. "Hvis der ikke var så langt dertil, kunne jeg have lyst til at tilbringe en fjorten dages tid dernede."

"Nå ja," svarede miss Nevil, "lad os da tage til Korsika. Mens du går på jagt vil jeg tegne. Det vil være mig en stor fornøjelse at have en skitse af den hule, hvor, efter hvad kaptajn Ellis fortalte, Bonaparte i sine barneår plejede at studere."

Det var måske første gang, et af oberstens indfald vandt fuldstændig billigelse hos hans datter. Så behageligt overrasket han følte sig derved, var han dog forsigtig nok til at lade som om han alligevel havde nogle betænkeligheder ved denne rejseplan, for endnu mere at opildne miss Lydias lyst til at komme af sted. Han henviste til landets rå og bjergfulde karakter og de anstrengelser og strabadser, som navnlig en dame måtte være forberedt på ved en sådan rejse, men forgæves – hun var ikke bange for noget, sagde hun, hun rejste gerne til hest, og det ville være hende en sand fornøjelse at overnatte under åben himmel; hun truede endog med at ville tage til Lilleasien; kort sagt, hun havde svar på enhver af hans indvendinger, for ingen englænderinde havde endnu været på Korsika, og til Korsika ville hun netop derfor.

Hvilken fornøjelse ville det ikke være, når hun ved sin hjemkomst til St. James Square kunne vise sit album frem. – "Hvilken henrivende tegning, hvad forestiller den, min kære?" – "Åh, det er kun en bagatel – en lille skitse, som jeg tog af en berygtet korsikansk bandit, der havde været vor fører." – "Hvorledes? De har været på Korsika?" osv. osv.

Da der på den tid ikke var nogen dampskibsforbindelse mellem Frankrig og Korsika, så forhørte vore rejsende sig om et sejlskib, der skulle til øen, som miss Nevil havde besluttet at ville opdage. Endnu samme dag skrev obersten til Paris for at afbestille den bolig, han havde ladet leje til sig, og aftalte derefter med en skipper, der førte en korsikansk skonnert, om overfart til Ajaccio. Der var på skonnerten to kahytter, om end ikke synderlig komfortable. Kaptajnen svor højt og dyrt på, at en af hans matroser var en fortrinlig kok og uovertræffelig med hensyn til visse retter. Han lovede, at mademoiselle nok skulle føle sig tilfreds, og mente man ville få god vind og rolig sø.

I overensstemmelse med sin datters ønske betingede obersten sig blot yderligere, at kaptajnen ikke måtte tage andre passagerer med, og skulle indrette sin kurs således, at de kunne sejle langs med hele øen, så de rejsende kunne nyde synet af bjergene.

2

Om morgenen på den til afrejsen bestemte dag var alt pakket ned og bragt om bord; skonnerten skulle gå under sejl ved aftenstid. Imidlertid gik obersten og hans datter en tur ud at spadsere og undervejs mødte de føreren af det lille skib, der bad om tilladelse til at en slægtning af ham måtte følge med, som havde uopsættelige forretninger på sin fødeø Korsika, og ikke kunne finde nogen anden skibslejlighed.

"Han er en prægtig fyr, officer ved gardejægerne til fods," sagde skonnertens kaptajn, "og han ville allerede have været oberst, hvis *den anden* (nemlig Napoleon) endnu havde været kejser."

"Ah, han er soldat," svarede obersten og ville til at føje til: "... så må han under alle omstændigheder komme med!" Men hans datter afbrød ham.

"En infanteriofficer," sagde hun på engelsk med en noget ringeagtende mine; for da hendes fader havde tjent i kavaleriet, nærede hun en vis foragt for enhver anden våbenart; "måske et plumpt, udannet menneske, der bliver søsyg og kunne ødelægge hele fornøjelsen ved overrejsen."

Kaptajnen forstod ikke et ord engelsk, men syntes af miss Nevils spottende mund at gætte, hvad hun sagde. Han gav derfor i velvalgte ord en ivrig lovtale over sin slægtning til bedste og bemærkede sluttelig; at han var en mand "*comme il faut*", af korporalernes familie, og han ville ikke berede obersten den mindste ubehagelighed; han tænkte på at anbringe sin

fætter i en eller anden krog af skibet, hvor han ikke ville være nogen i vejen.

Det forekom obersten og miss Nevil besynderligt, at der på Korsika skulle være ligefrem hele familier af korporaler, hvor rangen gik i arv fra fader til søn, men da de fuldt og fast troede, at vedkommende menneske var infanterikorporal, så sluttede de deraf, at han var en eller anden fattig djævel, som kaptajnen af medlidenhed ønskede at tage med. Havde han været officer, så havde de været forpligtet til at omgås ham og tale med ham, men da han kun var korporal, så behøvede man ikke at gøre mange omstændigheder for hans skyld.

"Bliver Deres slægtning søsyg?" spurgte miss Lydia tørt.

"Aldrig, mademoiselle, hans mave er så sund som en ulvs; land eller sø, det er ham lige kært."

"Nuvel, så kan De gerne tage ham med om bord," sagde miss Nevil.

"Ja, De kan godt tage ham med," bekræftede obersten, og de fortsatte deres spadseretur.

Hen imod kl. 5 om aftenen kom kaptajnen for at føre dem om bord på skibet. Ved ankomsten til kaptajnens jolle fandt de en rank, ung mand i en lige til hagen tilknappet blå frakke, med mørkebrun teint, store, lysende, sorte øjne og regelmæssige træk, der vidnede om åbenhed og intelligens. Hans holdning og lille, krusede knebelsbart forrådte straks soldaten; for på den tid så man ikke en knebelsbart på enhver forbipasserende, og Nationalgarden havde endnu ikke indført den militære dragt og vagtstuens manerer hos enhver familie.

Da obersten trådte hen til båden, tog den unge mand sin hue af og takkede ham i passende udtryk og med gode manerer for

den imødekommenhed, han havde vist ham.

"Det glæder mig at kunne være Dem til tjeneste, unge mand," sagde obersten med et venligt nik og steg ned i båden.

"Nå, jeres englænder er kort for hovedet," hviskede den unge mand på italiensk til kaptajnen. Denne lagde pegefingeren under det venstre øje og trak mundvigene ned. For den i tegnsproget indviede betød det så meget som:

"Englænderen forstår italiensk og er en underlig præs."

I stedet for svar på kaptajnens tegn smilede den unge mand og bankede med fingeren på panden, hvormed han ville sige: "Englænderne er altid en smule forrykte"; derpå satte han sig ned ved siden af kaptajnen og begyndte opmærksomt, dog ikke på nogen fornærmende måde, at mønstre sin rejsefælle.

"Disse franske soldater har en god holdning, og det er grunden til, at så mange af dem afgiver stof til gode officerer," sagde obersten på engelsk til sin datter, vendte sig derpå til den unge mand og spurgte ham på fransk, i hvilket regiment han havde tjent.

Den tiltalte stødte let med albuen til sin slægtning, kaptajnen, undertrykte et spottende smil og svarede, at han tidligere havde stået ved gardejægerne til fods og nu for nylig havde forladt 7. lette infanteriregiment.

"Var De med ved Waterloo? De er jo endnu meget ung!"

"Javel, hr. greve, det var mit eneste felttog."

"Det tæller dobbelt," sagde obersten.

Den unge korsikaner bed sig i læberne.

"Papa, spørg ham dog, om korsikanerne elsker deres Napoleon meget," sagde miss Nevil på engelsk.

Men inden obersten kunne oversætte spørgsmålet til fransk, svarede den unge mand på temmelig godt engelsk, om end med en fremmed accent:

"De ved nok, mademoiselle, at en profet ikke gælder for meget i sit fædreland. Vi landsmænd af Napoleon er måske derfor nok mindre indtaget i ham end franskmændene. Hvad mig angår, så elsker og beundrer jeg ham, endskønt min familie tidligere har stået på en spændt fod med hans."

"Ah, De taler engelsk!" råbte obersten.

"Meget dårligt, som De nok kan mærke."

Skønt noget ubehagelig berørt ved den unge korsikaners frie optræden, måtte miss Nevil dog uvilkårligt smile ved tanken om et personligt fjendskab mellem en korporal og en kejser. Det var hende ligesom en forsmag på de korsikanske mærkværdigheder, og hun besluttede at notere det i sin dagbog.

"De har måske være krigsfange i England?" spurgte obersten.

"Nej, hr. oberst, jeg har i mine drengeår lært engelsk i Frankrig af en krigsfange af Deres nationalitet," svarede han og vendte sig derpå til miss Nevil med den bemærkning: "Kaptajnen siger mig, De kommer lige fra Italien; så taler De uden tvivl rent toskansk, mademoiselle, og vil, frygter jeg, have nogen vanskelighed ved at forstå vort *patois*."

"Min datter forstår alle italienske dialekter," svarede obersten, "hun har et sandt sprogtalent – lige det modsatte af mig."

"Ville mademoiselle f. eks. forstå betydningen af følgende strofe af en af vore korsikanske sange, hvor en hyrde siger til en anden:

S'entrassi 'ndru paradisu santu, santu
E nun truvassi a tia, mi n'esciria.

(I prosaoversættelse lyder disse linjer: *Hvis jeg trådte ind i det hellige, hellige Paradis og ikke fandt dig der, så ville jeg forlade det*.)

Miss Nevil forstod linjerne, men holdt citatet for lovlig vovet og endnu mere for dristigt det blik, som ledsagede det; hun rødmede derfor og sagde:

"*Capisco* [Note 1)]."

"De rejser sandsynligvis hjem med orlov?" spurgte obersten.

"Nej, hr. oberst, man har sat mig på halvsold, formodentlig fordi jeg var med ved Waterloo og er en landsmand af Napoleon. Jeg vender tilbage til hjemmet, let i håbet, let på penge, som det hedder i sangen," svarede han med et lille suk og et blik mod himlen.

Obersten greb i lommen, drejede et pengestykke mellem fingrene og tænkte på en lille tale, der kunne passe for lejligheden og sætte ham i stand til på en anstændig måde at trykke sin uheldige fjende mønten i hånden.

"Deres skæbne er ganske den samme som min," sagde han godmodigt, "også mig har man sat på halvsold, men det vil blive Dem svært med halvdelen af Deres lønning bare at købe Deres tobak. Her, korporal," og han bestræbte sig for at trykke pengestykket i den unge mands lukkede hånd, som han støttede på bådens kant.

Den unge korsikaner rødmede dybt, rettede sig stramt op, bed sig i læberne og syntes at være ved at give et vredt var; men pludselig forandrede han ansigtsudtryk, og han brød ud i en lystig latter. Obersten så forbløffet på ham og holdt endnu pengestykket i hånden.

"Hr. oberst," sagde den unge mand, da han igen var faldet nogenlunde til ro, "tillad mig at give Dem nogle små råd. For det første, tilbyd aldrig en korsikaner penge – der gives dem blandt mine landsmænd, der kunne være uartig nok til at kaste Dem pengene lige i ansigtet. Og for det andet, giv aldrig folk en titel, som de ingen ret har til. De kalder mig korporal, og jeg er løjtnant – forskellen er vel ikke stor, men ..."

"Løjtnant?" råbte sir Thomas, "løjtnant? Men kaptajnen sagde jo, De var korporal ligesom Deres fader og alle Deres forfædre?"

Ved disse ord faldt den unge mand næsten baglæns om og brød ud i en så hjertelig latter, at kaptajnen og begge matroserne mod deres vilje måtte stemme i med.

"Jeg beder om forladelse, oberst," sagde den unge mand endelig, "men forvekslingen er virkelig uimodståelig komisk og er aldrig før faldet mig ind. Min familie roser sig rigtignok af at tælle korporaler mellem sine aner, men vore korsikanske korporaler bærer rigtignok aldrig snore på deres ærmer. Da ved år ellevehundrede forskellige menigheder satte sig op mod Signori'ernes tyranni, der boede i bjergene, valgte de sig førere, som de kaldte *caporali*. Vi anser det på vores ø som en stor ære at nedstamme fra disse 'folketribuner'."

"Jeg beder tusinde gange om forladelse, min herre," råbte obersten og bød ham hånden, "De vil venligst undskylde min vildfarelse, nu De kender grunden."

"Jeg er med rette blevet straffet for min lille stolthed, hr. oberst," svarede den unge mand stadig leende og trykkede hjerteligt englænderens hånd. "Jeg er ikke i mindste måde fornærmet. Men da min ven kaptajnen så dårligt har præsenteret mig, så tillad mig da at præsentere mig selv for

Dem. Mit navn er Orso della Rebbia, løjtnant på halvsold, og hvis De – som disse smukke hunde her lader mig formode, rejser til Korsika for jagtens skyld, så vil det være mig en glæde at vise Dem vor *maquis* og vore bjerge – dersom jeg," lagde han til med et langt suk, "ikke har glemt vejene."

Båden stødte i dette øjeblik mod skonnertens langside; løjtnanten bød miss Lydia hånden og hjalp derpå obersten med at klatre op på dækket. Her ventede sir Thomas, der var meget forlegen over sit misgreb og ikke vidste, hvorledes han skulle undskylde sin uhøflighed mod en mand, der kunne føre sit stamtræ tilbage til år 1100, ikke på sin datters billigelse, men indbød strakt under fornyede undskyldninger og håndtryk løjtnanten til at spise til aften med dem. Miss Nevil rynkede vel panden en smule, men i grunden havde hun også lyst til at se, hvad slags menneske denne korporal var. Hans ydre behagede hende, og hun begyndte også at finde noget aristokratisk ved ham; kun så han noget for åbenhjertig og munter ud for en romanhelt, syntes hun.

"Løjtnant della Rebbia," sagde obersten og drak sin gæst til efter engelsk skik, "jeg så mange af Deres landsmænd i Spanien – det var fortræffelige skarpskytter."

"Ja, og der er også mange af dem, der er faldet i Spanien," svarede den unge løjtnant alvorligt.

"En korsikansk bataljons indsats i slaget ved Vittoria vil altid være mig uforglemmelig," fortsatte obersten og trykkede hånden mod sit bryst, "og jeg har også al grund til at tænke på dette. Disse folk havde den halve dag ligget og fyret fra grøfter og hække og skudt mange af vore folk og heste. Da endelig tilbagetoget blev besluttet, samlede de sig og marcherede bort.

Vi håbede nu at tage revanche mod dem på sletten, men de forbandede lømler – ja, De tilgiver mig udtrykket, hr. løjtnant – havde dannet en karré, og vi kunne ikke bryde igennem. Midt i firkanten holdt en officer på en lille sort hest – jeg ser ham endnu tydeligt for mig. Han holdt lige ved standarten og røg sin cigar lige så koldblodigt, som sad han på en café. Af og til istemte deres musikere en march, ligesom for at forhåne os. Jeg sendte begge mine første eskadroner frem til angreb, jo pyt, i stedet for at bryde gennem fronten af karreen, rider mine dragoner ud til højre og venstre, svinger rundt og kommer i fuldstændig uorden tilbage med tab af ikke så få heste og ryttere, og hele tiden spiller den djævleblændte musik! – Da røgen trak bort, så jeg atter officeren ryge sin cigar ved siden af ørnebanneret. Rasende over dette syn stiller jeg mig selv i spidsen for et afgørende angreb. Deres musketter ville ikke mere gå af, fordi de var blevet tilstoppet med slam af den stadige fyren, men soldaterne stod seks mand høj og strakte deres bajonetter frem, lige i næsen på vore heste. Det var ligesom en mur. Jeg opmuntrede mine folk med gebærder og tilråb og gav min hest af sporerne for at sprænge frem, da officeren tog cigaren ud af munden og udpegede mig med hånden for en af sine folk. Jeg hørte noget, der lød som "*Al capello bianco*". Jeg havde en hvid fjerbusk. Men så hørte jeg ikke mere, for en kugle fo'r mig gennem brystet. Ja, det var en smuk bataljon, hr. della Rebbia, denne første bataljon af 18. linjeregiment. Lutter korsikanere, som jeg bagefter erfarede."

"Ja," svarede Orso, der med glødende kinder og tindrende øjne havde fulgt fortællingen, "de dækkede tilbagetoget og

bragte deres ørnebanner i sikkerhed, men to tredjedele af disse tapre folk hviler nu på sletterne ved Vittoria."

"De kunne vel ikke sige mig navnet på den officer, der kommanderede dem?"

"Det var min fader; han stod den gang som major ved 18. regiment og blev på hin dag forfremmet til oberst på grund af sin måde at forholde sig på denne ulykkelige dag."

"Deres fader? – I sandhed en tapper, ja min sjæl, en meget tapper mand. Jeg kunne nok lide at se ham igen, og jeg er overbevist om, at jeg straks ville kunne kende ham. Lever han endnu?"

"Nej, hr. oberst," svarede løjtnanten og blev påfaldende bleg.

"Var han med ved Waterloo?"

"Ja, det var han, men han havde ikke den lykke at falde på ærens mark. Han døde på Korsika for ti år siden. Hvilket vidunderligt hav! I ti år har jeg ikke set Middelhavet. Syntes De ikke at Middelhavet er smukkere end oceanet, mademoiselle?"

"Jeg indrømmer, det er smukt blåt, men dets bølger mangler det imponerende."

"De elsker altså den vilde skønhed, frøken. – Nuvel, så tror jeg nok, De vil synes godt om Korsika."

"Min datter elsker alt, hvad der er originalt og enestående for sin slags," sagde obersten, "af den grund har Italien ikke tiltalt hende."

"Jeg kender ikke Italien," svarede Orso, "undtagen Pisa, hvor jeg en tid har søgt en højere læreanstalt. Men jeg kan ikke uden beundring tænke på Campo Santo, Domkirken og Det skæve Tårn – dog frem for alt på Campo Santo. De erindrer jo nok

Orcagnas billede *Døden*. Jeg tror jeg kunne tegne det, så dybt har det præget sig i erindring."

Miss Nevil frygtede for, at løjtnanten ville henfalde til begejstrede talemåder. "Ja, det er meget smukt," sagde hun og undertrykte en let gaben. "Undskyld mig, papa, jeg har hovedpine og vil begive mig til min kahyt." Dermed kyssede hun sin fader, nejede majestætisk for Orso og forsvandt ned ad . kahytstrappen.

Begge mændene underholdt sig endnu nogen tid om krig og jagt; de opdagede at de havde stået lige over for hinanden ved Waterloo og måtte have udvekslet kugler med hinanden. Dette forøgede deres gode forståelse.

De kritiserede skiftevis Napoleon, Blücher og Wellington, og jagede sammen med hinanden efter hjorte, vildsvin og mufloner.

Endelig var det blevet silde, og den sidste flaske bordeaux var tømt. Obersten trykkede endnu en gang løjtnanten hjerteligt i ånden, ønskede ham god nat og udtalte det håb at kunne fortsætte bekendtskaber, der jo er var indledt under så komiske omstændigheder. Derpå skiltes de, og enhver søgte sin køje.

3

Natten var smuk, månen spillede på bølgerne, og skibet gled roligt af sted for den sagte brise. Miss Nevil havde endnu ikke lyst til at sove, og kun en profan persons tilstedeværelse ville have hindret hende i at hengive sig til de følelser, som klart måneskin på det åbne hav så let fremkalder hos ethvert menneskeligt væsen, der har to blot gran poetisk følelse i sjælen.

Da derfor løjtnanten efter hendes formening sov fast, som det var at vente af et sådant prosaisk menneske, stod hun op, hyllede sig i sin kappe, vækkede sin kammerpige og gik op på dækket. Her var der ingen andre end matrosen ved roret, der sang en klagesang i korsikansk dialekt til en vild, ensformig melodi. I den natlige stilhed havde den ejendommelige musik sin egen ynde. Desværre forstod miss Nevil ikke ganske, hvad sømanden sang.

Blandt en mængde almindelige fraser var der nu og da en energisk strofe, som vakte hendes levende nysgerrighed; men så kom der netop i det afgørende øjeblik hver gang et ord i *patois*, hvis betydning hun ikke kunne gætte. Så meget fik hun dog ud af sangen, at den drejede sig om en snigmorder. Forbandelser imod morderen, hævn, trusler, lovtaler over den dræbte – alt var på en underlig måde blandet sammen. Hun mærkede sig nogle strofer, hvis indhold omtrent kan gengives således:

"Bajonetter og kanoner
ej hans pande bleget har,
der i slagets vilde tummel
altid var så lys og klar.

Som en ørn, som ædelfalken,
venner huld og honningsød;
men som havet i sin vælde
harmfuld han mod fjenden brød.

Han, for hvem hans fjender bæved'
Frankrig skænked' kors og bånd.
Faldt i eget land som offer
for en skændig morderhånd.

Som den ædle Sampieri
myrdet blev af Vitolo;
han af uslinger blev fældet,
som hans blik sig fejt unddrog.

"For mit brustne øje ser jeg
velfortjente sølvkors hængt;
ej dets røde bånd dog rødt er
som min skorte blodbestænkt.

Bring min søn mit kors og skjorte
og min morder for ham nævn;
tvende huller er der i den,
som af Himlen kræver hævn.

For hvert hul i skjorten skal der
bødes med et andet hul
dog vil det min død vel sone?
Vil den hånd, som svigefuld

skød mig ned, vil øjet, hjernen,
som har sigtet, planen lagt,
være nok for fuldt at hævne
dåden som …"

Sangen brød pludselig af.

"Hvorfor synger De ikke videre, gode ven?" spurgte miss Nevil.

Sømanden henledte ved et nik med hovedet hendes opmærksomhed på en mand, der netop dukkede op af den store luge på skonnerten. Det var løjtnant Orso, der kom op på dækket for at nyde nattens skønhed.

"Bliv dog ved med Deres klagesang – den er så smuk," sagde miss Nevil.

Sømanden bøjede sig ned til hende og hviskede ganske sagte:

"Jeg giver aldrig nogen en *rimbecco*."

"Hvad er det?"

Matrosen gav intet svar, men begyndte i stedet at fløjte.

"Ah, her finder man Dem, beundrende Middelhavet, miss Nevil," sagde Orso, idet han trådte hen til hende. "De må indrømme mig, at et sådant måneskin finder man intet andet sted."

"Jeg så ikke efter månen, jeg studerede meget ivrigt korsikansk. Denne sømand sang en højst tragisk klagesang og holdt netop op på det mest interessante sted."

Sømanden bukkede sig ned over sit kompas, som ville han betragte det nøjere, og trak miss Nevil temmelig hårdt i kappen. Det var ikke tit at misforstå, at sangen ikke kunne være sunget for løjtnant Orso.

"Hvad har du da sunget, Paolo France?" spurgte Orso, "var det en *ballato* eller en *vocero* [Note 2)]? Mademoiselle forstår dig og vil gerne høre enden på sangen."

"Jeg har glemt den, Ors' Anton," svarede matrosen og istemte straks med høj røst en lovsang til den hellige jomfru. Miss Nevil hørte ligegyldigt på sangen og trængte ikke videre ind på sangeren, men besluttede på rette tid og sted at søge at komme efter denne hemmelighed. Men hendes kammerpige, en født florentinerinde, forstod ikke den korsikansk dialekt bedre end sin herskerinde. Hun var ikke mindre opsat på en forklaring end denne. Inden miss Nevil kunne afværge det, vendte hun sig derfor mod Orso med spørgsmålet:

"Hr. kaptajn, hvad betyder det at give nogen en *rimbecco*?"

"*Rimbecco*? At give nogen *rimbecco*, betyder at tilføje en korsikaner den dødeligste krænkelse, nemlig at bebrejde ham, at han ikke har hævnet sig. Hvem har talt til Dem om *rimbecco*?"

"Kaptajnen her på skonnerten betjente sig i Marseille af dette udtryk," sagde miss Nevil hurtigt for at undgå videre forklaring.

"Hvem talte han da om?" spurgte løjtnant Orso hastigt.

"Han fortalte os en historie fra gammel tid – jeg tror at den handlede om Vannina d'Ornano."

"Og Vanninas død har sandsynligvis ikke kunnet aftvinge Dem nogen særlig agtelse for vor helt, den tapre Sampiero?"

"Synes De da, at hans dåd var meget heroisk?"

"Jeg mener, at den tids vilde sæder og skikke så nogenlunde kan undskylde hans forhold. Desuden befandt Sampiero sig i kamp på liv og død med genueserne, og hvilken tillid kunne hans landsmænd nære til ham, hvis han ikke havde straffet den, der vovede at underhandle hemmeligt med fjenden?"

"Nej, naturligvis," sagde matrosen, "Vannina var jo gået uden sin husbonds tilladelse. Der overgik hende derfor kun, hvad ret og rimeligt var, da Sampiero drejede halsen om på hende."

"Men hun gjorde de jo kun i den hensigt at redde sin ægtefælle," indvendte miss Nevil; "kun af kærlighed til ham gik hun til genueserne for at anråbe dem om tilgivelse for ham."

"Men at bede om tilgivelse for ham var det samme som at tilføje ham en forsmædelse," råbte Orso.

"Også at ombringe hende med egen hånd," fortsatte miss Nevil, "hvilket uhyre må han ikke have været!"

"De ved jo nok, mademoiselle, at Vannina udbad sig dette som en nåde. Betragter De da også Othello som et uhyre?"

"Det er noget ganske andet. Othello var skinsyg, men Sampiero blev kun drevet af sin forfængelighed."

"Og hvad er skinsyge andet end forfængelighed – kærlighedens forfængelighed? Måske undskylder De det i betragtning af bevæggrunden?"

Miss Nevil tilkastede ham et ikke synderlig elskværdigt blik og vendte sig derpå til matrosen med spørgsmålet:

"Hvornår vil skibet nå sit bestemmelsessted?"

"Jeg tænker i overmorgen, hvis vinden holder," var svaret.

"Jeg glæder mig til vi ser Ajaccio, for jeg er allerede ked af dette skib," sagde miss Nevil og rejste sig, greb sin kammerpiges arm og gik frem og tilbage på dækket. Orso stod

ubevægelig ved roret og vidste ikke, om han skulle følge hende eller opgive denne samtale, som syntes at kede hende.

"Ved Madonna, hvilken strålende smuk dame!" sagde matrosen. "Hvis alle lopperne i min seng lignede hende, så ville det ikke gøre ondt at blive stukket af dem."

Frøken Nevil hørte måske denne noget ejendommelige, naive lovprisning af hendes skønhed og tog det ilde op; for hun forlod straks dækket. Også Orso trak sig snart tilbage.

Men da han havde forladt dækket, kom miss Nevils kammerpige atter op, stillede matrosen forskellige spørgsmål, og bragte derpå sin herskerinde følgende oplysninger:

Den *ballato*, som Orso ved sin tilsynekomst havde afbrudt, var blevet forfattet i anledning af oberst della Rebbias død, idet denne for to år siden var blevet myrdet. Matrosen nærede ingen tvivl om, at Orso kun var kommet tilbage til Korsika for at *udføre sit hævnerværk*, som han udtrykte sig, og han var aldeles sikker på, at der inden længe ville være *fersk kød* i landsbyen Pietranera. Når man oversatte dette korsikanske kraftudtryk, betød det så meget som, at signor Orso havde besluttet at myrde to eller tre personer, som var mistænkt for mordet på hans fader, og som også havde været anklaget for det, men var blevet erklæret rene og uskyldige som den nyfaldne sne, af den gode grund, at de kunne få både dommere og advokater, præfekt og gendarmer til at danse efter deres pibe.

"Der findes ingen retfærdighed på Korsika," havde matrosen tilføjet, "og jeg har mere tillid til en god bøsse end til en dommer i den kongelige appelret. Når en mand har en fjende, må han vælge mellem de tre S'er [Note 3)]."

Disse bemærkelsesværdige oplysninger fremkaldte en åbenbar forandring i miss Nevils holdning overfor løjtnant della Rebbia. Fra dette øjeblik var han i hendes øjne blevet til en personlighed. Nu blev hans lette sorgløshed, hans frimodige væsen, han muntre lune, som i begyndelsen havde frastødt hende, til noget meget fortjenstfuldt i hendes øjne, for de var beviser på, hvorledes en stærk sjæl kunne skjule store sindsbevægelser uden ved noget ydre tegn at forråde sig overfor omverdenen. Hun så i Orso en slags Fiesco, som gemte uhyre planer under sin tilsyneladende letsindighed, og skønt det måske kunne synes mindre ædelt at ombringe et par skurke end at befri sit fædreland, så var det dog alligevel et dristigt og kækt foretagende; desuden synes kvinderne nu engang bedst om de helte, der intet har med politik at gøre.

Miss Nevil bemærkede nu for første gang, at den unge løjtnant havde store, kønne øjne, hvide hænder, en smuk figur, dannelse og en verdensmands manerer. Hun underholdt sig i de følgende dage meget med ham, og hans underholdning interesserede hende. Hun stillede mange spørgsmål til ham om hans hjem, som han da også gav en meget sympatetisk skildring af. Korsika, som han i sin tidlige ungdom havde forladt for at uddanne sig inden for militæret, stod endnu for hans fantasi i en egen poetisk glans. Han talte med varme og begejstring om bjergene og skovene i sit hjemland og om dets beboeres ejendommelige sæder. Som man kan tænke sig blev ordet "hævn" mere end én gang nævnt under deres samtaler; for man kan umuligt tale om korsikanere uden at komme til at omtale denne deres nationale lidenskab, hvad enten man nu sympatiserer med den eller ikke.

Orso overraskede miss Nevil betydeligt ved at udtale sig i temmelig fordømmende vendinger om korsikanernes dødelige had og deres endeløse fejder; men han fremførte også adskilligt til fordel for bønderne og mente, at vendettaen var de fattiges tvekamp, og desuden skred disse folk aldrig til mord, før de under formel højtidelighed havde udfordret deres modstander.

"*Vogt dig, jeg vogter mig*" var de efter gammel vedtægt og skik anvendte ord, som to fjender udvekslede med hinanden, førend de begyndte at efterstræbe hinandens liv.

"Der forekommer måske nok på Korsika flere mord end noget andet sted," sagde han, "men De vil aldrig se, at de er sket af nogen havesyge bevæggrunde. Vi har vel mange mordere, men ikke én eneste røver."

Miss Nevil betragtede ham nøje, når han brug ordene *hævn* og *mord*, men formåede ikke at opdage den mindste sindsbevægelse i hans træk. Men da hun nu en gang havde levet sig ind i den forestilling, at Orso havde viljekraft og sjælsstyrke nok til at skjule sine hemmelige planer for alles øjne – kun ikke for hendes – så var hun fast overbevist om, at det ikke ville vare længe, før hans fader, den gamle oberst della Rebbia, ville kunne hvile i fred i sin grav.

Skonnerten havde nu fået Korsika i sigte. Kaptajnen udpegede de vigtigste steder på øen, og skønt de var miss Nevil ganske ubekendte, var det hende dog en ikke ringe fornøjelse at høre navnene. De findes ikke noget mere kedeligt end et navnløst landskab. Undertiden kunne man ved hjælp af oberstens kikkert se, hvorledes en eller anden af en beboerne i brun klædedragt, bevæbnet med en lang bøsse, sprængte op ad en stejl bjergskråning på en af de livlige, små bjergheste. For

miss Nevils fantasi var hver af disse ryttere enten en bandit eller en søn, der drog ud for at hævne sin faders død.

Men Orso forsikrede hende, at det kun var en beboer fra en nærliggende flække, der rejste i forretninger, og havde bøssen med, mere af forfængelighed eller gammel vane, end fordi det var nødvendigt, akkurat som en af kontinentets spradebasser, der nødig går ud uden sin spadserestok. Skønt en bøsse er et mindre ædelt og poetisk våben end en dolk, så var den dog i miss Nevils øjne en langt mere passende prydelse for en mand end en spadserestok, og hun erindrede sig, at alle lord Byrons helte faldt for en kugle og ikke for den klassiske dolk.

Efter en tre dages rejse befandt vort rejseselskab sig ud for Sanguinaris, og det pragtfulde panorama af Golfen ved Ajaccio udfoldede sig for dem. Man sammenligner med rette denne golf med golfen ved Neapel, og netop da skonnerten løb ind i var Punta di Girato dækket af stærk røg fra noget brændende buskads, hvilket fik den til at minde om Vesuv, og gjorde ligheden endnu mere slående.

For at fuldstændiggøre ligheden måtte så ganske vist først en hunnerhær under Attila være brudt ud over Neapels omegn, for hele omegnen omkring Ajaccio er død og øde. I stedet for de elegante pragtbygninger, som man ser omkring Neapel i alle retninger fra Castellamare til Kap Miseno, ser man omkring Ajaccio kun øde *maquis* og i baggrunden nøgne bjerge. Ingen villaer, ingen beboelseshuse overhovedet; men kun hist og her på højderne ovenfor byen nogle spredte bygninger, der kigger frem i det grønne krat; det er gravkapeller og familiebegravelser. Alt i dette land bærer præg af en alvorlig, melankolsk skønhed.

Det samme indtryk fik man, i hvert fald dengang, også ved at betragte selve staden. Der var intet liv på gaderne, hvor man kun så nogle enkelte tavse skikkelser; ingen kvinder var der, andet end de bønderkoner, som var kommet ind for at sælges deres produkter. Man hørte ingen højrøstet tale, sang eller latter som eller i Italiens byer. Af og til kunne man på den offentlige promenade i skyggen af et træ se et dusin bønder, væbnet til tænderne, der spillede kort eller så på spillet; men der var ingen våben, ingen strid mellem dem; når spillerne blev ophidset, hørte man kun pistolskud, der altid kommer forud for truslerne. Korsikanerne er af naturen alvorlige og tavse.

Om aftenen viste sig nogle skikkelser for at nyde en forfriskende kølighed, men disse spadserende er næsten altid udlændinge. De indfødte bliver indenfor deres egne døre, som de vogter for alle uvedkommende som falken sin rede.

4

Efter at miss Nevil havde besøgt det hus, hvor Napoleon var født, og på en mere eller mindre tilladelig måde forskaffet sig en lap tapet fra væggen eller en anden relikvie, følte hun efter et par dages ophold på Korsika dyb melankoli, som ganske naturligt påkommer den fremmede i et så uselskabeligt land. Hun angrede allerede det pludselige indfald, der havde lokket hende til Korsika; men straks at vende hjem igen ville have skadet hendes anseelse som uforfærdet rejsende; hun besluttede derfor at slå sig til ro og se at fordrive tiden så godt som muligt. I tilslutning til denne højhjertede beslutning tog hun sine tegnerekvisitter og farver frem, skitserede udsigten over golfen og tegnede et portræt af en brunlødet bonde, der falbød meloner som en frugtpranger på fastlandet, men med sit hvide skæg så ud som den allerfarligste bandit.

Da alt dette dog ikke skaffede hende tilstrækkelig underholdning, besluttede hun at fordreje hovedet på efterkommeren af Caporaliernes familie og dette forsæt syntes slet ikke så vanskeligt at udføre, da Orso ingen hast havde med at tage videre til sin hjemlige landsby, men syntes at befinde sig meget vel i Ajaccio, uagtet han ingen nærmere bekendte eller familie havde der.

Desuden havde miss Nevil sat sig den ædle opgave at civilisere denne bjørn fra bjergene og bringe ham bort fra de slemme hensigter, der havde ført ham tilbage til fødeøen. Siden hun havde påtaget sig den ulejlighed at studere hans karakter, var den tanke stadig dukket op i hende, at det dog egentlig var

synd at lade den unge mand hovedkulds styrte sig ind i en forbrydelse, og at det i høj grad ville forøge hendes egen glans, hvis hun kunne omvende sådan en korsikaner.

Vore rejsende plejede at inddele deres dag på følgende måde: Om morgenen gik obersten og Orso sammen på jagt, mens miss Nevil tegnede eller skrev til sine veninder, hovedsagelig for at kunne datere sine breve fra Ajaccio. Hen imod klokken seks kom herrerne hjem, belæsset med vildt, og man spiste til middag. Miss Nevil sang, obersten fik sig en lur, og de unge blev sammen til langt ud på aftenen og snakkede.

En eller anden formalitet med hensyn til hans pas havde foranlediget obersten til at besøge præfekten. Denne embedsmand pintes af ensomhed som de fleste af hans kolleger og var der kisteglad ved at høre om en rig og anset englænders ankomst, som tilmed var fader til en smuk datter. Han havde derfor modtaget ham med stor artighed og besvarede efter få dages forløb oberstens besøg. Sir Thomas havde netop rejst sig fra middagsbordet og lå på sin sofa i færd med få sig den sædvanlige lur. Hans datter sad ved et gammeldags klaver og sang. Orso stod bag ved hende og vendte nodebladet mens han beundrede den unge englænderindes smukke skuldre og blonde hår. Præfekten blev meldt, musikken forstummede. Obersten rejste sig, gned sine øjne og præsenterede sin datter for præfekten.

"Hr. della Rebbia behøver jeg formodentlig ikke forestille, for De kender ham uden tvivl allerede," sagde obersten.

"Ah, denne herre er en søn af oberst della Rebbia?" spurgte præfekten med et anstrøg af forlegenhed og Orso bejaede det.

"Jeg havde den ære at kende Deres hr. fader," bemærk præfekten roligt.

De almindelige samtaleemner var snart udtømte. Obersten gabte hyppigt mod sin vilje. Orso brød sig i sin egenskab af liberal ikke meget om at indlade sig nærmere med en af det nye regimentes embedsmænd, og miss Nevil holdt derfor alene underholdningen i gang. Præfekten understøttede hende og fandt stor fornøjelse i at tale om Paris og den fornemme verden med en dame, som kendte alle betydelige personer på det europæiske fastland. Under samtalen betragtede han af og til Orso med et ejendommeligt udtryk af nysgerrighed.

"Har De gjort hr. della Rebbias bekendtskab på fastlandet, mademoiselle?" spurgte han miss Nevil, der med nogen forlegenhed svarede, at hun først havde lært Orso at kende på skibet, som de var kommet med til Korsika.

"Han er en ung mand *tres comme il faut*," sagde præfekten halvhøjt, og tilføjede derpå endnu sagtere: "Har han betroet Dem, i hvilken egenskab han er vendt tilbage til Korsika?"

Miss Nevil antog en værdig mine. "Jeg har ikke spurgt ham," svarede hun; "vil De ikke spørge ham selv?"

Præfekten tav, men da han efter en pause hørte Orso rette nogle ord på engelsk til obersten, henvendte han denne bemærkning til ham:

"De synes at have rejst meget, min herre. De må ganske have glemt Korsika og dets skikke?"

"Jeg var jo endnu meget ung, da jeg forlod øen."

"Hører De endnu til armeen?"

"Nej, jeg er på halvsold."

"Jeg tvivler ikke om, at De har stået så længe i den franske armé, så De må være blevet helt *franskmand*," sagde præfekten med et ejendommeligt eftertryk.

Korsikaneren betragter det ikke som nogen særlig stor kompliment, når man erindrer dem om, at de hører til *le grand nation*; de vil anses som et særligt folk. Orso blev derfor noget ubehagelig berørt af præfektens spørgsmål og svarede:

"Tror De, hr. præfekt, at en korsikaner først må have tjent i den franske armé, før han bliver en mand af ære?"

"Slet ikke," svarede præfekten. "Intet ligger mig fjernere end en sådan tanke. Jeg taler kun om visse sædet og skikke i dette land, af hvilke nogle ikke just finder ubetinget sympati hos regeringens embedsmænd."

Han lagde særligt eftertryk på ordet *skikke*, og gav sit ansigt et strengt og alvorligt udtryk. Kort efter rejste han sig og tog afsked, efter at han havde taget det løfte af miss Nevil, at hun ville besøge hans hustru i præfekturet.

Da han var borte, sagde miss Nevil:

"Nå, jeg ville næppe have vidst, hvad en præfekt er, hvis jeg ikke var kommet til Korsika. Men denne her synes mig at være et temmelig elskværdigt eksemplar af racen."

"Jeg kan for min part ikke sige det samme," svarede Orso, "han synes mig med sin empatiske optræden og mysteriøse mine at være en underlig patron."

Obersten var allerede sovet ind igen. Miss Nevil kastede et blik hen på ham og sagde derpå næsten hviskende:

"Jeg finder ham dog ikke så meget mysteriøs, som De synes at mene. Jeg mener at have forstået ham."

"De er uden tvivl meget skarpsynet, miss Nevil, men hvis De i det han sagde, har fundet noget åndrigt, så må De vist selv have lagt det ind."

"Det er, så vidt jeg erindrer, et udtryk af marquis de Mascarelle, hr. della Rebbia, men – skal jeg give Dem et bevis på min skarpsindighed? Jeg er nemlig en slags heks og ved hvad folk tænker, når jeg blot har set dem to gange."

"Du kære Gud, De forskrækker mig. Hvis De virkelig kan læse mine tanker, så ved jeg næppe, om jeg skal være glad eller forskrækket over det."

"Hr. della Rebbia," svarede miss Nevil rødmende; "vort bekendtskab er kun nogle få dage gammelt, men til søs og i barbariske lande – De vil forhåbentlig tilgive mig dette udtryk – slutter man sig hurtigere sammen end under sædvanlige omstændigheder. Det må derfor ikke undre Dem, når jeg som en ven af Dem taler til Dem om ting af fortrolig karakter – jeg, der som fremmed måske ikke skulle blande mig."

"Oh, miss Nevil, brug ikke dette ord; det andet er mig langt mere velkomment."

"Nuvel, min herre, jeg må da sige Dem, at jeg vel ikke efterspørger Deres hemmeligheder, men dog har erfaret noget om dem, og at nogle af dem bedrøver mig. Jeg kender den ulykke, som har ramt Dem og Deres familie. Jeg har hørt meget om Deres landsmænds hævnsyge karakter, og den art og måde, de hævner sig på. Har præfekten ikke netop sigtet hertil, med de ting han sagde?"

"Miss Nevil, kunne De virkelig tro ...?" råbte Orso og blev ligbleg, men hun standsede ham straks.

"Nej, hr. della Rebbia, jeg ved De er en mand af opdragelse og ære," svarede hun med varme. "De har selv sagt mig, at det nu om stunder kun er almuen blandt Deres landsmænd, der udøver vendetta, som De betragter som en slags duel."

"Anser De mig for at være i stand til nogen sinde at blive en morder, miss Nevil?"

"Da jeg selv omtaler dette for Dem, hr. Orso, må det være Dem klart, at jeg ingen mistanke huser mod Dem, og når jeg vovede at tale med Dem om det," fortsatte vedblev hun med sænket blik, "så skete det kun, fordi den tanke trængte sig ind på mig, at det for Dem, når De kommer hjem og er omgivet af barbariske fordomme, kunne være en tilfredsstillelse at vide, at der er nogen, der agter Dem for det mod, hvormed De står imod disse fordomme. Men kom," sagde hun, idet hun rejste sig, "lad os ikke tale mere om sådanne græsselige ting, der giver mig hovedpine, og det desuden allerede er sent. De er ikke vred på mig, vel? Altså god nat på engelsk maner," og hun rakte ham hånden.

Orso greb den alvorligt og som det syntes med dyb følelse.

"Ved De, min frøken, at der gives øjeblikke, hvor jeg føler det nationale instinkt vågne i mig? Undertiden, når jeg tænker på min stakkels fader, kommer der frygtelige tanker op i mig. Men takket være Dem, er jeg nu for stedse befriet for dem. Og jeg takker Dem af mit ganske hjerte for det."

Han ville sige endnu mere, men miss Nevil lod en teske falde, og denne støj vækkede obersten.

"Della Rebbia, altså i morgen tidlig kl. 5 – husk det nu, ikke senere."

"Javel, hr. oberst!"

5

Næste dag var miss Nevil, kort før begge jægeres tilbagekomst, på tilbagevejen fra en spadseretur langs stranden, da hun bemærkede en sortklædt ung kvinde, som på en lille, men kraftig og smidig hest red ind i byen. Efter hende fulgte ligeledes til hest, en slags bonde i en brun, luvslidt frakke med huller på albuerne, flaske om halsen, en pistol i bæltet og en bøsse i hånden, hvis skæfte sad i en ved sadlen anbragt taske – kort sagt i et kostume, der lige så godt kunne være en bandits eller en røvers som en korsikansk kræmmer på rejse.

Pigens påfaldende skønhed var det, der først fangede miss Nevils opmærksomhed. Pigen var tilsyneladende kun 20 år gammel, høj og velvoksen, med mørkeblå øjne, røde læber og tænder som elfenben. Hendes udseende forrådte på samme tid stolthed, uro og sørgmodighed. På hovedet bar hun den nationale *mezzaro*, et sort silkeslør, som genueserne siges at have indført på Korsika, og som klæder vinder så henrivende; hendes dragt var ellers nydelig ren, men ganske tarvelig.

Miss Nevil havde tid nok til at anstille sine betragtninger, for damen med silkesløret havde standset sin hest midt på gaden for at tale med en forbipasserende. Da hun havde fået svar, gav hun atter sin hest af pisken, red videre i rask trav og standsede først foran døren til det gæstgiveri, hvor oberst Nevil og Orso boede. Efter at hun havde vekslet nogle ord med værten, svang damen sig let af sadlen og satte sig på bænken ved siden af døren, mens hendes ledsager bragte hesten hen i stalden. Miss Nevil gik tæt hen forbi den fremmede, der dog ikke så op.

Da miss Nevil et kvarter senere åbnede vinduet, så hun damen med sløret sidde i den samme stilling på det samme sted. Straks efter vendte obersten og Orso tilbage fra jagten og nærmede sig huset. Værten råbte nogle ord til den unge dame, og pegede samtidig på della Rebbia. Den fremmede blev blussende rød, sprang op fra sit sæde, gik begge jægerne nogle skridt i møde og blev så pludselig stående, ubevægelig og tilsyneladende ganske bestyrtet. Orso holdt tæt foran hende og betragtede hende med stor nysgerrighed.

"De er Orso Antonio della Rebbia?" spurgte hun med bevæget stemme. "Jeg er Colomba."

"Colomba?" råbte Orso, faldt hende om halsen og kyssede hende ømt, til ikke ringe overraskelse for obersten og hans datter, for i England kysser man ikke hinanden på gaden.

"Tilgiv mig, broder, at jeg er kommet uden din befaling," sagde Colomba; "men jeg hørte af nogle venner, at du var ankommet, og jeg længtes så meget efter at se dig."

Orso kyssede hende endnu en gang og vendte sig derpå til obersten:

"Det er min søster," sagde han, "jeg ville slet ikke have kendt hende, hvis hun ikke havde sagt sit navn – Colomba, sir Thomas Nevil – De vil nok undskylde mig, hr. oberst. Jeg kan ikke i dag have den ære at spise sammen med Dem. Min søster …"

"Men for pokker, hvor vil de da spise, kære ven? De ved jo nok, at i dette forbandede gæstgiversted er der kun et eneste middagsbord, og det har vi bestilt. Mademoiselle vil gøre min datter en stor fornøjelse ved at spise med os."

Colomba så på sin broder, der ikke lod sig bede længe, og alle tre trådte ind i det store værelse i gæstgivergården, der tjente

obersten både som salon og dagligstue. Da frøken della Rebbia blev forestillet for miss Nevil, gjorde hun kun et dybt buk, men sagde ikke et ord. Hun var åbenbart meget bly, og det var sandsynligvis første gang i hendes liv, at huns stor overfor fremmede af stand.

Alligevel var der hverken noget kejtet eller provinsielt i hendes optræden, men snarere noget fremmed. Hun gjorde derfor et godt indtryk på miss Nevil, og da der i gæstgivergården ikke var et eneste værelse ledigt foruden dem, som obersten og hans følge havde lagt beslag på, så drev miss Nevil sin nysgerrighed – eller sin nedladenhed – så vidt, at hun tilbød mademoiselle della Rebbia at lade en seng sætte ind hendes eget værelse. Colomba fremstammede nogle ord til tak og fulgte hurtigt efter miss Nevils kammerpige for at ordne sit toilette og befri sig for støvet fra landevejen.

Da Colomba vendte tilbage til salen, blev hun stående foran oberstens bøsser, som jægerne havde stillet hen i en krog.

"Hvilke prægtige våben," sagde hun. "Tilhører de dig, broder?"

"Nej, det er oberstens engelske bøsser; de er lige så gode som de er smukke."

"Jeg ville ønske, en af dem tilhørte dig."

"En af de tre tilhører også della Rebbia," sagde obersten, "og han forstår så glimrende at betjene dem. Tænk Dem, han affyrede i dag fjorten skud, og alle var lutter træffere."

Nu opstod der en ædel kappestrid mellem obersten og Orso, i hvilken den sidstnævnte bukkede under, til stor tilfredsstillelse for hans søster, hvad man straks så af den barnlige glæde, der pludselig opklarede hendes ellers så alvorlige træk.

"Træf Deres valg, min ven," sagde obersten, men Orso vægrede sig stadig. "Nuvel, så skal Deres søster vælge for Dem." Colomba lod sig ikke dette sige to gange; hun valgte den simplest forsirede dobbeltflint, men det var et udmærket gevær af svær kaliber.

"Den må skyde gode kugler," sagde hun.

Hendes broder sagde forlegent tak. Heldigvis gjorde værten en ende på denne pinlige scene ved at melde, at maden var på bordet. Miss Nevil så med fornøjelse, at Colomba, der i begyndelsen slet ikke ville gå med til bords, gjorde korsets tegn som en god katolik, inden hun begyndte at spise. Det faldt rigtig i den unge englænderindes smag, hun ventede sig noget rigtig originalt og oprindeligt af dette naturbarn, og hun besluttede nøje at lægge mærke til Colombas optræden for at lær korsikanske skikke og sædvaner at kende.

Orso syntes derimod ikke at føle sig så vel til mode, sandsynligvis fordi han frygtede at hans søster skulle sige eller gøre noget, der smagte alt for meget af landsbyen. Men Colomba holdt hele tiden sine øjne rettet mod ham, og indrettede alle sine bevægelser ved bordet efter hans, og alt forløb på bedste måde.

Undertiden så hun på ham med et næsten sorgfuldt blik, og når da Orsos øjne mødte hendes, var han altid den første, der vendte blikket bort, som ville han undvige et spørgsmål, som søsteren i ånden rettede til ham, og hvis betydning han kun alt for godt kendte. Selskabet talte fransk, for obersten forstod kun meget lidt italiensk, men Colomba kunne fransk og udtalte endog temmelig godt de enkelte ord hun måtte veksle med sine gæstevenlige værter.

Efter bordet spurgte obersten, som ikke havde kunne undgå at bemærke de to søskendes tvungne holdning, på sin sædvanlige frimodige måde Orso, om han ikke havde noget at tale med sin søster om i fortrolighed, da han i så fald gerne tilligemed sin datter ville trække sig tilbage til sideværelset. Men Orso skyndte sig at takke og forsikrede, at han og hans søster ville få tid nok til at tale sammen i Pietranera, den landsby, hvor han havde til hensigt at tage ophold.

Obersten lagde sig derfor som sædvanlig på sofaen og miss Nevil, der forgæves havde forsøgt at få en samtale i gang med Colomba, bad hendes broder om at læse op for hende af hendes elskede Dante. Orso valgte den sang i Inferno, der indeholder episoden med Francesca da Rimini, og begyndte med opbydelse af hele sin duelighed som deklamator at læse de linjer, der så fortræffeligt skildrer farerne ved at læse en kærlighedsbog under fire øjne. Under oplæsningen rykkede Colomba nærmere til bordet, rettede det hidtil sænkede hoved i vejret, rettede de vidt åbne, ildfulde øjne mod forelæseren, blev afvekslende rød og bleg og rykkede urolig og nervøs sin stol frem og tilbage.

Da forelæsningen var til ende, råbte Colomba: "Hvor er dette skønt, hvem har skrevet det, kære broder?"

Orso blev noget forlegen, og miss Nevil svarede smilende:

"Det er af en florentinsk digter, som allerede har været død i nogle århundreder."

"Du skal læse Dante, søster, når vi kommer hjem til Pietranera," sagde Orso.

"Oh, hvor det er dejligt!" råbte Colomba atter og gentog tre eller fire strofer, som hun særlig havde lagt mærke til, først ganske sagte, men derpå tog hun mod til sig og deklamerede

højt og med større udtryk, end hende broder havde lagt i det ved læsningen.

Miss Nevil var forbavset: "De synes at have stor forkærlighed for digtekunsten," sagde hun. "Hvor jeg misunder Dem den glæde, De må føle, når for første gang læser Dante."

"De ser, miss Nevil," sagde Orso, "hvilken magt Dantes vers har, når de kan gribe sådan en lille barbar, der ikke kender stort andet end sit Fadervor. Men jeg tager nok alligevel fejl; for jeg husker nu, at Colomba egentlig selv hører til lavet; hun lavede allerede som lille barn vers, og min fader skrev til mig, at hun var den dygtigste *voceratrice* i Pietranera og i to miles omkreds, og hans anerkendelse betød da noget."

Colomba tilkastede sin broder et bedende blik. Miss Nevil havde allerede hørt om de korsikanske *improvisatrici* og var yderst begærlig efter at høre en sådan. Hun trængte derfor alvorligt ind på Colomba om at give en prøve på sit talent til bedste, til stor ærgrelse for Orso, der nu meget angrede at have omtalt sin søsters poetiske begavelse. Men nu hjalp det ham ikke at påstå, at der ikke fandtes noget plattere og smagløsere end en korsikansk *ballata*. Han forøgede kun derved miss Nevils nysgerrighed, og han måtte da til sidst sige til sin søster: "Nuvel, så improviser da, men lad det være ganske kort!"

Colomba sukkede, så en stund ufravendt på bordtæppet og derpå på bjælkerne i loftet, lagde endelig hånden over øjnene og sang eller rettere deklamerede så følgende linjer:

"Den unge pige og duen

I snævre dal bag bjergets hang
er lunt af strålevældet;
i dalen et brøstfældigt hus
sig læner op ad fjeldet.

Dets dør er lukt, dets vindue stængt
og ilden slukt på gruen;
men solen med sit strålevæld
forgylder vinduesruden.

En pige sidder ved sin rok,
og vemodsfuld hun synger;
men ingen svarer hendes sang,
og sorgen sindet tynger.

Da pludselig en forårsdag
en due ned sig svinger,
og hør: Fra træets løv en sang
som svar til pigens klinger.

"Mit barn! du sørger ene ej;
jeg og må bittert græde;
en falk slog ned på magen min
forbi er al min glæde."

"O, vis mig dog den falk så grum
du stakkels due lille:
fløj end den himmelhøjt mod sky,
jeg den og fange ville.

Men mig forældreløse barn,
hvem bringer mig tilbage
min broder, som i fjerne land
ej høre kan min klage?"

"Sig kun mit barn, hvor dvæler han?
jeg fluks didhen mig svinger,
og på mit lette vingepar
jeg ham tilbage bringer."

"Nå, det kalder jeg en meget velopdragen due!" råbte Orso og omfavnede sin søster, rigtignok med en klang i stemmen, der kun dårligt harmonerede med de lystige ord.

"Deres sang er henrivende," sagde miss Nevil, "og De må endelig skrive den ind i mit album. Jeg vil da oversætte den til engelsk og lade sætte musik til."

Den gode oberst havde vel ikke forstået et ord, men ledsagede dog ligeledes sin datters lovtaler med nogle komplimenter og spurgte:

"Den due, De talte om, var vel en af dem, som vi før spiste med sauce *a la crapaudine*?"

Miss Nevil tog sit album frem og blev ikke så lidt overrasket ved den måde, hvorpå improvisatricen nedskrev sit digt. I stedet for den sædvanlige strofevise måde var versene fortløbende over hele papirets bredde, som om det gjaldt om at spare på papiret; desuden måtte den engelske miss mere end én gang smile ved mademoiselle Colombas temmelig lunefulde ortografi, der åbenbart også pinte hr. Orsos broderlige forfængelighed.

Da det imidlertid var blevet sengetid, trak begge de unge damer sig tilbage til deres værelse, hvor miss Nevil aftog sit halsbånd, sine ørenringe og armbånd; under dette arbejde bemærkede hun, hvorledes hendes gæst trak noget, der lignede en blank korsetstiver ud fra sin kjole, lagde det på bordet og lige som tilfældigt dækkede det til med sit slør. Så knælede Colomba ned, forrettede andægtigt sin bøn og var ti minutter efter i seng. Miss Nevil var længere om at klæde sig af og nysgerrig som de fleste damer jo er, nærmede hun sig bordet, tog sløret til side, under påskud af at lede efter en knappenål, og så en lang dolk med et ejendommeligt håndtag af perlemor, indlagt med sølv; det var et gammelt våben af usædvanlig smuk forarbejdning, der sikkert for liebhavere ville stå i høj pris.

"Er det mode her til lands, at kvinderne bærer sådan en tingest i deres korset?" spurgte miss Nevil smilende.

"Nej, det er ikke mode, men meget nødvendigt," svarede Colomba med et suk; "der er så mange slette mennesker."

"Og De ville virkelig have mod til at bruge dette våben?" spurgte miss Nevil med dolken i hånden, efterlignende den måde, hun havde set dolken blive brugt på i teatret, med et stød fra oven og nedad.

"Ja, det ville jeg bestemt, hvis jeg blev nødt til at måtte forsvare mig selv eller mine venner," svarede Colomba med sin smukke, melodiske stemme. "Men på den måde holder man ikke dolken. De kunne komme til at såre Dem selv, når den person, De ville føre stødet imod, ville parere det. Nej, ser De," fortsatte hun og satte sig op i sengen, "på denne måde fører man den, De må støde til fra neden af og lidt opad, på denne

måde skal det være dødeligt. Men lykkelig er den, der intet sådant våben behøver!"

Hun sukkede, sank tilbage på puden og lukkede øjnene. Man kunne ikke let tænke sig noget smukkere, ædlere og jomfrueligere hoved. Phidias kunne ikke have ønsket sig nogen bedre model for sin Minerva.

6

Når alle de i det foregående nævnte hovedpersoner – Orso della Rebbia, den smukke Colomba, obersten og hans datter – nu er bragt til sengs, vil vi benytte lejligheden til at gøre læserne bekendt med visse enkeltheder, som han ikke bør forblive uvidende om, hvis han vil følge denne sandfærdige histories videre forløb.

Læseren ved allerede, at Orsos fader, oberst della Rebbia, faldt for en snigmorders hånd. På Korsika bliver man ikke som i Frankrig og andre lande på fastlandet dræbt af den første den bedste galgenfugl, der får lyst til at sætte sig i besiddelse af ens ejendele – på Korsika bliver en mand kun myrdet af sine fjender; men *hvorfor* han har fjender, er ofte vanskeligt nok at sige. Mange familier hader hinanden af gammel indgroet vane, og den oprindelige årsag til deres gensidige had er ofte fuldstændig gået tabt.

Den familie, som oberst della Rebbia tilhørte, hadede forskellige andre familier på øen, men I ganske særlig grad dog familien Barricini, efter nogles mening af den grund, at i det 16. århundrede havde en della Rebbia forført en Barricini og var derfor blevet stukket ihjel af en af den bedragne piges slægtninge. Andre påstår derimod, at den forførte havde været en della Rebbia og den myrdede en Barricini. Det være nu som det være vil, der havde i hvert fald "flydt blod mellem de to huse", som man siger på Korsika.

Stik mod landets skikke havde dette mord imidlertid ikke ført noget andet efter sig; for såvel della Rebbia'erne som

Barricini'erne var i lige høj grad blevet forfulgt af den genuesiske regering, og da de unge mænd af begge familier havde måttet forlade landet, så var begge gennem flere slægtled berøvet deres naturlige repræsentanter til blodhævnens udøvelse.

Hen imod slutningen af det 18. århundrede kom en della Rebbia, der var officer i neapolitansk tjeneste, på et spillehus i strid med en anden officer, som blandt andre ærerørige udtryk også kaldte ham "korsikansk gedehyrde". Han trak blank, men da han stod alene over for tre, havde han rimeligvis været ilde faren, hvis ikke en fremmed, der spillede ved samme bord, havde råbt: "Jeg er også korsikaner!" og øjeblikkelig stillet sig ved sin landsmands side.

Den fremmede var en Barricini, men kendte vel at mærke ikke sin landsmand. Da det kom til gensidige forklaringer, udvekslede de to landsmænd en mængde artigheder med hinanden, med løfter om evigt venskab; for på fastlandet slutter korsikanerne sig meget let til hinanden, hvilket ellers ikke sker hjemme på deres ø. Della Rebbia og Barricini fortsatte med at være fortrolige venner, så længe de var i Italien, men efter deres hjemkomst til Korsika mødtes de kun sjældent, skønt de boede i den samme landsby, og da de døde, sagde man, at de i de sidste fem til seks år ikke havde vekslet et ord med hinanden.

Deres sønner levede på samme måde "på etikette", som man siger der på øen. Den ene, Orsos fader, Ghilfuccio, var officer, den anden, Giudice Barricini, var advokat. Da de begge var blevet overhoveder for deres familier og ved deres kald hver gik sine veje, havde de kun sjældent lejlighed til at ses eller tale sammen.

En dag – det var i året 1809 – læste Giudice Barricini i en avis i Bastia, at kaptajn Ghilfuccio havde fået en orden og ytrede da i vidners overværelse, at det undrede ham slet ikke, da general N. N. særligt begunstigede kaptajnens familie. Denne ytring blev meddelt della Rebbia i Wien, hvorpå denne overfor en landsmand bemærkede, at han sikkert ved sin tilbagekomst til Korsika ville finde Giudice meget rig, da han tjente langt flere penge på de processer, han tabte, end på dem, han vandt.

Det blev aldrig nøjere opklaret, om della Rebbia dermed ville antyde, at advokaten forrådte sine klienter, eller han kun sigtede til den kendsgerning, at en dårlig sag ofte er mere indbringende for en advokat end en god sag. I hvert fald kom denne ytring Barricini for øre, og han glemte den aldrig.

I året 1812 søgte han embedet som borgmester i sit distrikt og havde al udsigt til at nå sit mål, da general N. N. skrev til præfekten og anbefalede denne en slægtning af della Rebbias hustru. Præfekten skyndte sig at opfylde generalens ønske, og Barricini tvivlede ikke om, at han kunne takke Ghilfuccio della Rebbias rænker for, at han var blevet forbigået. Efter kejser Napoleons fald i 1814 blev generalens yndling mistænkeliggjort som bonapartist og erstattet med Barricini, der atter mistede sit embede i de 100 dage efter Napoleons tilbagekomst. Men da Napoleon så atter blev fordrevet, kom turen igen til Barricini, der med stor pomp på ny satte sig i besiddelse af sit embedssegl, sin borgmesterpost og civilforvaltningens registre.

Fra dette øjeblik lyste Barricinis stjerne klarere end nogensinde tidligere, men oberst della Rebbia, der var sat på halvsold og havde trukket sig tilbage til Pietranera, måtte gennemgå en idelig kamp med allehånde smålige chikanerier

og fjendtligheder. Snart blev der indgivet en fordring på erstatning for den skade, hans hest havde anrettet på borgmesterens hegn, en anden gang lod borgmesteren, under påskud af en nødvendig udbedring af kirkens gulv, en itubrudt stenplade fjerne, der bar della Rebbia'ernes våben og dækkede over et medlem af denne familie. Når svinene havde forårsaget ødelæggelser i oberstens vinhaver, så fandt dyrenes ejermænd altid en beskytter i borgmesteren. Urtekræmmeren, der bestyrede postholderembedet i Pietranera, og markvogteren, en gammel afdanket soldat, der begge var tilhængere af della Rebbias familie, blev den ene efter den anden berøvet deres pladser og erstattet med Barricini'ernes kreaturer.

Oberstens hustru havde på sin dødsseng udtalt ønske om at blive begravet i en lille lund, der havde været hendes yndlingssted og målet for hendes daglige spadsereture; men borgmesteren erklærede straks, at hun skulle begraves på sognets kirkegård, da han ingen beføjelse havde til at tillade benyttelsen af en særlig begravelsesplads. Obersten erklærede hertil i stærkt oprør, at han ikke ville vente på en sådan bemyndigelse, men ville lade sin hustru midlertidigt begrave på det sted, hun selv havde valgt, og lod en grav opkaste der. Borgmesteren lod derimod grave en grav på kirkegården og indforskrev gendarmerne og andre for, som han sagde, at forskaffe agtelse for loven.

På begravelsesdagen stødte parterne offentligt sammen, og det lod sig befrygte, at der ville opstå en kamp om fru della Rebbias lig, for velbevæbnede bønder, anført af den afdødes slægtninge, tvang præsten til at slå ind på vejen til lunden. På den anden side rykkede borgmesteren tillige med begge sine

sønner, sine tilhængere og gendarmerne ud for at modsætte sig de andres lovstridige hensigter.

Da han rykkede frem og opfordrede ligtoget til at vende om, blev han modtaget med skrig og trusler; hans modstandere var de stærkeste, og det så ud til, at de ville bruge vold. Flere bøssehaner blev spændt, da han viste sig, og en fårehyrde skal endog have sigtet på borgmesteren, men obersten slog geværet til side og råbte:

"Ingen må fyre uden min befaling!"

Men borgmesteren undveg nu kampen og trak sig tilbage sammen med sit følge. Ligtoget satte sig atter i bevægelse og valgte med vilje den længste vej blot for atter at komme forbi borgmesteren, og idet de passerede denne faldt det en tåbelig person ind at råbe:

"Leve Kejseren!"

Nogle hyrder sluttede sig til råbet, og della-Rebbia-tilhængerne blev stadig mere ophidsede, og nogle foreslog endog at skyde en af borgmesterens okser, der tilfældigt kom dem i vejen. Heldigvis forhindrede dog obersten denne voldshandling.

Man kan jo let forstå, at der blev optaget en retslig protokol over det passerede, og at borgmesteren sendte en beretning til præfekten, der var affattet i en meget højtravende stil og skildrede, hvorledes alle guddommelige og menneskelige love var trådt under fode af della-Rebbia-tilhængerne; hvorledes man havde tilsidesat alle hensyn til ham, borgmesteren, og stedets ærværdige præst, hvorledes de var blevet forhånet og fornærmet, hvorledes oberst della Rebbia havde stillet sig i spidsen for en bonapartistisk sammensværgelse for at forandre

tronfølgen, og hvorledes han havde opfordret borgerne til at væbne sig mod hinanden – alt sammen forbrydelser, der i følge straffelovens §§ 8 og 91 krævede en alvorlig og følelig straf.

Overdrivelserne i denne beretning virkede imidlertid helt modsat, end det var tilsigtet. Obersten skrev til præfekten og statholderen; en slægtning af hans hustru var besvogret med en af de deputerede fra øen, og en anden var fætter til præsidenten for domstolen, og takket være disses fortaler gik den påklagede "sammensværgelse" op i røg. Fru della Rebbias lig fik lov at blive i sin grav oppe i lunden, og kun den tåbe, der havde råbt "Leve Kejseren", fik 14 dages mørk arrest.

Advokat Barricini var meget forbitret over dette udfald og rettede nu sine batterier mod et andet punkt. Han opstøvede et gammelt dokument, der bestred oberstens ret til et vist vandløb, som drev en mølle. Heraf udspandt sig en langvarig proces, og efter år og dags forløb var retten endelig nået så vidt, at den kunne afsige sin dom, der efter alt det oplyste syntes at måtte falde ud til gunst for obersten. Men så fremlagde advokat Barricini et brev, der var underskrevet af en vis Agostini, en berygtet bandit og usling, der truede borgmesteren med mord og brand, hvis han ikke afstod fra sine fordringer.

Nu er det almindelig bekendt, at på Korsika er en sådan bandits beskyttelse meget søgt af befolkningen, og den slags folk blander sig meget hyppigt i private stridigheder for at hjælpe deres venner. Borgmesteren søgte derfor at udnytte dette brev til sin fordel, da en ny begivenhed gjorde sagen endnu mere indviklet. Banditten Agostini skrev nemlig til retsformanden og beklagede sig over, at hans håndskrift var blevet forfalsket, og hans karakter stillet i falsk lys, ved at man

fremstillede ham som en mand, der drev handel med sin "indflydelse".

"Hvis jeg får fat i den mand," skrev han i slutningen af sit brev, "vil jeg sørge for, at han bliver eksemplarisk afstraffet."

Det var tydeligt, at Agostini ikke havde skrevet trusselsbrevet til borgmesteren. Della Rebbias parti beskyldte Barricini'erne for forfalskningen og omvendt. Fra begge sider blev der udstødt heftige trusler, og retten var i den største forlegenhed og formåede ikke at afgøre, hvem der var den egentlige skyldige.

Således stod sagerne, da oberst Ghilfuccio blev myrdet. I det følgende noterer vi de kendsgerninger, der ved den retslige undersøgelse fremkom og blev protokolleret:

Den 2. august hen imod aften hørte fru Maddelene Pietri, som bar korn til Pietranera, knaldet af to skud, der fulgte hurtigt efter hinanden; efter hendes formening kom de fra en hulvej, der førte ned til landsbyen og kun var omtrent halvandet hundrede skridt fra det sted, hvor hun stod. Umiddelbart derefter så hun en mand, der bøjede sig for ligesom at skjule sig, ile ind til landsbyen ad en sti, der gik gennem nogle vinbjerge.

Han blev et øjeblik stående og vendte sig om, men på grund af afstanden kunne fru Pietri ikke genkende hans træk, og desuden havde han et vinblad i munden, der næsten dækkede hele hans ansigt. Han vinkede med hånden til en kammerat som konen dog ikke kunne se, og de forsvandt derpå mellem vinstokkene, hvorefter fru Pietri ikke havde set dem oftere.

Fru Pietri lagde nu sin byrde fra sig, ilede op på stien og fandt oberst della Rebbia liggende i sit blod, ramt af to kugler, men endnu åndende. Ved siden af ham lå hans bøsse, ladt og

med spændt hane, som om han havde villet forsvare sig mod en fjende foran sig, mens han i samme øjeblik var blevet skudt ned af en anden bagfra. Han rallede endnu og kæmpede med døden, men kunne ikke mere sige et ord, hvilken omstændighed efter lægernes udsagn hidrørte fra, at han var blevet skudt igennem den ene lunge. Han var nær ved at segne hen; for blodet flød langsomt som rødt skum ud af sårene.

Forgæves løftede konen ham op og rettede nogle spørgsmål til ham, hun så tydeligt, at han ønskede at tale, men ikke kunne gøre sig forståelig. Da konen bemærkede, at han søgte at få hånden ned i sin lomme, skyndte hun sig at tage en lille lommebog, som hun holdt åben hen for ham. Den sårede tog blyanten og forsøgte at skrive, og vidnet så ham også med stor anstrengelse skrive nogle bogstaver, men da hun ikke kunne læse, så forstod hun heller ikke deres betydning. Udmattet af denne anstrengelse lod obersten lommebogen forblive i konens hånd, som han trykkede kraftigt, idet han så på hende med et meget talende blik, som ville han sige (det var vidnets egne ord): "Det er rigtigt, det er navnet på min morder."

Fru Pietri gik ned til landsbyen og mødte her borgmesteren Barricini og hans søn Vincentello. Det var allerede næsten nat. Hun fortalte, hvad hun havde set, men borgmesteren tog lommebogen og ilede til rådhuset for at iføre sig sin embedsdragt og kalde på sin sekretær og gendarmerne. Da kvinden så sig alene med den unge Vincentello, foreslog hun ham at følge med hende op til ulykkesstedet og hjælpe obersten, hvis han endnu levede; men Vincentello afslog det med den bemærkning, at da den myrdede havde været en bitter fjende af hans familie, kunne man nemt beskylde ham for, at han var

gerningsmanden. Borgmesteren vendte kort efter tilbage, fandt obersten død, lod liget bringe hjem og optog en protokol over det passerede.

Trods sin forstyrrelse, som jo dog var ganske naturlig, havde hr. Barricini skyndt sig at forsegle oberstens lommebog og at anstille alle mulige efterforskninger, uden at det dog førte til nogen opdagelse af betydning. Da undersøgelsesdommeren kom, blev lommebogen åbnet, og man fandt på en af dens med blod oversmurte blade nogle med skælvende hånd skrevne bogstaver, der om end noget utydeligt dannede navnet "Agosti", hvorfor undersøgelsesdommeren ikke tvivlede om, at obersten dermed havde villet angive banditten Agostini som morder.

Colomba della Rebbia, der ligeledes var tilkaldt af dommeren, bad dog om tilladelse til at måtte se lommebogen; da hun længe havde gennembladet denne, strakte hun hånden ud mod borgmesteren og råbte:

"Der står morderen!"

Derpå fortalte hun med en i betragtning af hendes dybe smerte beundringsværdig tydelighed og nøjagtighed følgende:

Hendes fader havde nogle dage i forvejen fået brev fra hendes broder, som han havde læst og derefter brændt, efter at han først havde iagttaget den forsigtighed at føre Orsos adresse ind i sin lommebog og, da han for nylig var forsat til en anden garnison. Nu fandtes adressen ikke mere i lommebogen og Colomba sluttede deraf, at borgmesteren havde revet bladet ud, som adressen stod på, fordi det rimeligvis havde været det samme, hvorpå den døende havde skrevet navnet på sin morder, og hun beskyldte nu borgmesteren for, at han i stedet for dennes navn havde skrevet navnet Agosti.

Undersøgelsesdommeren fandt nu virkelig også, at der manglede et blad i bogen omtrent på det sted, hvor den foregivne morders navn stod, men straks efter bemærkede han, at der også manglede enkelte blade på andre steder i bogen, og vidner påstod at obersten havde den bane at udrive blade af sin notesbog, når han ville tænde en cigar. De var derfor yderst sandsynligt, at han selv af vanvare havde udrevet og brændt sønnens adresse. Desuden blev det også ved vidner godtgjort, at det på den tid da borgmesteren modtog lommebogen af fru Pietris hånd, allerede var for mørkt til, at man kunne læse noget, – at han på vejen hjem til borgmesterkontoret ikke var blevet stående stille et eneste øjeblik, – at brigaderen var trådt med ham ind i huset, havde set ham tænde en lampe og indpakke og forsegle den omtalte lommebog.

Da brigaderen var færdig med sin forklaring, kastede Colomba sig for hans fødder, ude af sig selv af smerte og besvor ham ved alt hvad helligt var at tilstå. Om han ikke blot et eneste øjeblik havde ladet borgmesteren være alene? Synligt grebet ved pigens lidenskabelige optræden indrømmede brigaderen da også nølende, at han ganske rigtigt var gået ind det tilstødende værelse for at hente et ark stort papir, men han havde ikke været et minut borte og borgmesteren havde uafbrudt talt med ham, mens han gennemrodede skuffen for at finde papiret. Desuden forklarede han, at lommebogen ved hans tilbagekomst lå nøjagtig på det samme sted, hvor borgmesteren havde lagt den da de var kommet ind i stuen.

Hr. Barricini afgav sit vidneudsagn med den største ro. Han undskyldte, sagde han, mademoiselle della Rebbias heftighed og var rede til at retfærdiggøre sig. Han beviste, at han hele den

sørgelige aften havde været i landsbyen, og at hans søn Vincentello i det øjeblik, da forbrydelsen måtte være sket, havde været sammen med ham udenfor rådstuen; endvidere at hans søn Orlanduccio den pågældende dag havde lidt af feber og ikke havde forladt sengen. Han fremviste alle geværer i sit hus, af hvilke ikke et eneste havde været brugt i den sidste tid. Men hvad lommebogen angik, føjede han til, så havde han straks begrebet dens vigtighed og derfor forseglet den og overgivet den til sin adjudant til opbevaring, fordi han forudså, at det velbekendte fjendskab mellem ham og obersten kunne lede mistanken hen på ham. Sluttelig henviste han til den kendsgerning, at Agostini havde truet den mand med døden, der havde skrevet det føromtalte trusselsbrev i hans navn og antydede, at banditten sandsynligvis havde haft obersten mistænkt og derfor havde ombragt ham. En sådan hævnakt, fremkaldt af ganske lignende bevæggrunde, var jo ikke uden forbilleder i banditvæsenets annaler.

Fem dage efter oberst della Rebbias død blev Agostini overfaldet af en afdeling soldater og dræbt efter en fortvivlet modstand. Man fandt hos ham et brev fra Colomba, hvori hun besvor ham at erklære, om han var skyldig eller ikke i det mord, man anklagede ham for. Men da banditten ikke havde givet noget svar, så antog de fleste, at han ikke havde haft mod til at sige til en datter, at han havde dræbt hendes fader.

Alligevel var der dog dem, der påstod at kende Agostinis karakter temmelig nøje, som mente, at han tværtimod ville have rost sig af sin gerning, hvis han havde slået obersten ihjel. En anden bandit ved navn Brandolaccio sendte Colomba en erklæring, hvori han stod inde for sin kammerats uskyldighed;

men det eneste bevis han kunne tilvejebringe var, at Agostini aldrig overfor ham havde antydet, at han havde obersten mistænkt for at have forfalsket det omtalte brev.

Resultatet af undersøgelsen blev derfor, at Barricini blev frikendt. Undersøgelsesdommeren udtalte endog sin anerkendelse af den af borgmesteren udviste iver i sagen og dennes hæderlighed blev yderligere bekræftet ved, at han opgav alle sine fordringer på det vandløb, som han og obersten havde ført proces om.

Efter landets skik sang Colomba en improviseret *ballata* over sin faders lig i nærværelse af alle hans venner.

Hun udgød heri hele sit had til Barricini'erne, anklagede disse åbent for mordet og truede dem med sin broders hævn. Denne *ballata* gik snart over i folkemunde, og det var den samme, som miss Nevil havde hørt matrosen synge på skibet.

Da Orso, som den gang lå i garnison i det nordlige Frankrig, fik efterretning om sin faders død, ansøgte han straks om orlov, som dog blev ham nægtet. I begyndelsen holdt han også efter sin søsters breve Barricini for den skyldige, men da han kort efter fik en afskrift af procesakterne og et specielt brev fra undersøgelsesdommeren, kom han til den næsten sikre overbevisning, at banditten Agostini havde været den eneste skyldige. Hver tredje måned skrev Colomba til ham og gentog grundene for sin mistanke, som hun kaldte beviser. Disse satte vel mod hans vilje hans korsikanske blod i bevægelse, og der var tider, hvor han var nær ved at dele sin søsters antagelser. Alligevel gentog han i alle sine breve til hende, at hendes grunde hvilede på alt for løse formodninger og derfor ikke kunne gøre

fordring på nogen tiltro. Han forbød hende endog, men altid forgæves, at berøre denne sørgelige sag oftere overfor ham.

Således gik to år, og han blev sat på halvsold. Nu tænkte han på at vende tilbage til sit hjem, dog ikke for at tage hævn over de mænd, som han anså for uskyldige, men for at sørge for sin søsters giftermål og for at sælge sin lille ejendom, hvis den ellers kunne indbringe ham så meget, at han kunne leve af det på fastlandet.

7

Hvad enten det nu var søsterens ankomst, der hos Orso havde fremkaldt en stærk længsel efter fædrenehjemmet, eller det var Colombas dragt og mindre dannede manerer, der gjorde ham forlegen overfor hans civiliserede venner, så meddelte han i hvert fald disse den næste dag, at det var hans hensigt at forlade Ajaccio og vende tilbage til Pietranera. Han tog det løfte af obersten, at han på vejen til Bastia ville besøge ham og Colomba i deres simple stenhus i Pietranera; til gengæld lovede han obersten rig jagt på hjorte, fasaner, urhaner, vildsvin og meget mere.

Dagen før sin afrejse gik Orso ikke på jagt, men foreslog en spadseretur langs med stranden. Han bød miss Nevil sin arm og var på denne måde i stand til at kunne tale helt frit med hende; for Colomba blev tilbage i byen for at besørge forskellige indkøb, og obersten fjernede sig hvert øjeblik fra sine ledsagere for at skyde efter måger og terner til stor forundring for de forbipasserende, der ikke kunne begribe, hvorfor han spildte sit krudt på den slags unyttigt vildt.

De slog ind på den vej, der fører op til det græske kapel, hvorfra man har en herlig udsigt, som de dog ikke skænkede nogen videre opmærksomhed.

"Miss Nevil," begyndte Orso efter en lang pause, det truede med at blive pinlig, "sig mig åbent, hvad synes De om min søster?"

"Hun behager mig meget bedre end De," svarede hun med et skælmsk smil; "for Colomba er en ægte korsikaner, mens De er

en rigtig overciviliseret barbar."

"Overciviliseret?" gentog han. "Og dog føler jeg, at jeg mod min vilje er ved at falde tilbage til barbariet, efter at jeg atter satte foden på denne ø. Tusinde forfærdelige tanker optager og piner mig, og jeg har længtes meget efter en samtale med Dem, førend jeg begraver mig i denne min udørken."

"De må opbyde alt Deres mod, min herre! Betragt en gang Deres søsters resignation – hun foregår Dem med et godt eksempel, som nok er værd at efterligne."

"Åh, De må ikke lade Dem narre, miss Nevil. Stol ikke for meget på Colombas hengivelse i sin skæbne. Hun har vel ikke ytret et eneste ord til mig, men alle hendes blikke siger mig, hvad det er, hun venter af mig."

"Og hvad er det da?"

"Åh, ikke andet, end at jeg skal forsøge, om Deres faders bøsse ikke lige så godt kan skyde et menneske ned som en agerhøne."

"Sikke dog et indfald. Tror De da virkelig på, at det er muligt? De har jo netop indrømmet, at hun endnu ikke har sagt noget til Dem om dette. I sandhed, det er slet ikke pænt af Dem."

"Hvis Colomba ikke nærede nogen hævntanker, så ville hun straks have talt med mig om min fader; men hun har endnu ikke nævnt ham med et ord. Hun ville have opremset navnene på dem, som hun – efter min mening uden grund – sigter for at være hans mordere. Men heller ikke det har hun gjort; hun har ikke med et ord talt om dem. Skal jeg sige Dem hvorfor? Vi korsikanere er et forslagent folkefærd, må De vide. Min søster føler, at hun endnu ikke har mig fuldstændig i sin magt, og hun vil derfor ikke forskrække mig, så længe jeg endnu kan undvige

hende. Men så snart hun har ført mig til afgrundens rand, så snart svimmelheden har grebet mig, så vil hun styrte mig hovedkulds ned i afgrunden."

Orso meddelte nu miss Nevil nogle enkeltheder vedrørende hans faders død og forklarede hende de vigtigste grunde til, at han anså Agostini for den virkelige snigmorder. "Men intet har formået at overbevise Colomba," fortsatte han; "intet har gjort indtryk på hende; jeg kan læse det af hendes sidste breve. Hun har svoret Barricini'erne døden, og – De må heri se et bevis på den tillid, jeg nærer til Dem, miss Nevil – jeg er vis på, at disse mænd måske ikke ville være i live, hvis ikke Colomba som følge af en af disse fordomme, som kun hendes rå opdragelse kan undskylde, var af den overbevisning, at hævnen tilkommer mig som en ret, som familiens overhoved, og at min ære kræver denne ret."

"I sandhed, hr. della Rebbia, De fornærmer Deres søster," sagde miss Nevil.

"Nej desværre; De har jo selv sagt, hun er en korsikanerinde; hun tænker som alle de andre. Ved De, hvorfor jeg var så uoplagt i går?"

"Nej, men De har i den sidste tid været hjemsøgt af melankolske stemninger; i begyndelsen af vort bekendtskab var De meget behageligere."

"I går var jeg tværtimod ganske usædvanlig munter – ja, langt lykkeligere end sædvanlig. Jeg havde jo set Dem være så venlig, så hensynsfuld overfor min søster. Vi, nemlig obersten og jeg, vendte tilbage fra jagten til søs; men gæt så, hvad en af bådfolkene sagde til mig på dette forbandede patois? 'I har

skudt meget vildt, Ors' Anton, men I vil finde, at Orlanduccio Barricini er en endnu dygtigere jæger end I'."

"Nå, og hvilke skrækkelige ting ligger der så i dette? Er det Dem da så uhyre magtpåliggende at gælde for en jæger af første rang?"

"Men ser De da ikke, at fyren dermed ville sige, at jeg ikke havde mod til at skyde Orlanduccio ned?"

"De forskrækker mig jo ligefrem, hr. della Rebbia! Luften på Deres ø synes ikke blot at kunne fremkalde feber, men også vanvid. Heldigvis vil vi snart forlade den."

"Men ikke, førend De har besøgt os i Pietranera? De har lovet min søster det."

"Nå. Og hvis vi nu ikke holdt dette løfte, så måtte vi vel være forberedt på en eller anden frygtelig hævn?"

"Husker De, hvad Deres fader for nylig fortalte om disse hinduer, som truede kompagniets agenter med, at de ville sulte sig ihjel, hvis man ikke gik ind på deres bønner?"

"Det skal vel så betyde, at De også ville sulte dem ihjel, men det tror jeg ikke. De ville måske prøve på det i nogle dage. Men så ville mademoiselle Colomba sætte en særdeles lækker bruccio [Note 4)] for Dem, og De formåede ikke at modstå fristelsen."

"De er meget grusom i Deres spøg, miss Nevil. De burde være mildere imod mig. Ser De, jeg er her ganske alene; jeg havde kun Dem, der kunne frelse mig fra at blive forrykt, som De udtrykker Dem. De var min skytsengel, og nu ..."

"Og nu," afbrød miss Nevil ham alvorligt, "nu har De mig til at opretholde Deres så let rystede fornuft, Deres ry som mand og soldat, og hvis det kan være Dem til nogen nytte ..." tilføjede hun

og vendte sig bort for at plukke en blomst, "erindringen om Deres skytsengel."

"Oh, miss Nevil, hvis jeg virkelig turde tro, at De havde nogen interesse ..."

"Hør, hr. della Rebbia," afbrød miss Nevil ham, ikke uden en vis bevægelse. "Da De er et barn, vil jeg behandle Dem som et barn. Da jeg endnu var en lille pige, forærede min moder mig et smukt halsbånd, som jeg ønskede mig meget, men gav mig det med ordene:

'Hver gang du tager dette halsbånd på, så husk, at du endnu ikke kan fransk.'

Halsbåndet tabte i mine øjne noget af sit værd; for det var på en måde blevet mig til en bebrejdelse; men jeg bar det alligevel, og jeg lærte fransk. – Ser De denne ring? Det er en ægyptisk skarabæ, som er fundet i en pyramide. Denne ejendommelige figur, som De måske synes ligner en flaske, betyder det menneskelige liv. Det næste tegn på den er et skjold med en arm, der holder et spyd i hånden og betyder *kamp* eller *slag*. Forbindelsen mellem disse to tegn har altså en symbolsk betydning, som jeg finder ganske udmærket: *Livet er en kamp*. De må nu ikke tro, at jeg sådan uden videre kan oversætte hieroglyffer, men en meget lærd orientaler har forklaret mig det. Kom nu her, tag min skarabæ, som jeg vil forære Dem. Og så ofte en eller anden hæslig korsikansk tanke dukker op i Deres sjæl, så betragt min talisman og sig til Dem selv, at vi altid som sejrherrer må gå ud af kampen med vore onde lidenskaber. Nå, jeg er vist ingen slet prædikant?"

"Jeg vil tænke på Dem, miss Nevil, og sige ..."

"Ja, sig til Dem selv, at De har en veninde, som ville blive ganske utrøstelig, hvis De skulle blive hængt. Og hvilken sorg ville det ikke være for Deres aner, de herrer Caporali."

Dermed slap hun leende Orsos arm og ilede hen til sin fader og sagde. "Papa, lad dog disse stakkels fugle være i fred. Kom nu med os og lad os tale sammen i Napoleonsgrotten."

8

Der er altid noget vist højtideligt ved en afsked, også selv om folk kun skal skilles en kort tid. Orso agtede næste morgen at bryde op med sin søster meget tidligt på dagen og havde derfor om aftenen taget afsked med miss Nevil, da han ikke kunne tro, at hun for hans skyld ville gøre en undtagelse fra sin sædvane med at stå meget sent op.

Afskeden havde været kølig og tvungen; for siden deres samtale ved havet frygtede miss Nevil, at hun havde lagt en alt for varm interesse for Orso for dagen, og han havde på sin side følt sig noget fåret ved hendes spot og frem for alt ved hendes letfærdige tone. Der havde været øjeblikke, hvor han troede i den unge englænderindes opførsel at have fundet tegn på en begyndende tilbøjelighed for ham, men nu havde hendes spøg ramt ham og gjort ham forstemt, og han sagde til sig selv, at han i hendes øjne dog kun var et tilfældigt bekendtskab, der snart ville være glemt.

Så meget desto større var derfor hans overraskelse, da han om morgenen sad ved frokosten med obersten, og miss Nevil trådte ind i værelset sammen med hans søster. Hun var stået op kl. 5, og denne anstrengelse var for en engelsk dame og da særlig for miss Nevil stor nok til at fremkalde nogen forundring.

"Jeg beklager meget, at De er blevet forstyrret så tidligt," sagde Orso. "Uden tvivl har min søster vækket Dem trods mit forbud. De har al grund til at være rigtig vred på os, og det ville slet ikke undre mig, om De allerede ønskede mig hængt."

"Nej, det ved jeg nu ikke," svarede miss Nevil ganske sagte og på italiensk, åbenbart for at hende fader ikke skulle forstå det; "men De blev vred på mig i går for min lille spøg, og jeg ville ikke lade Dem rejse fra os og vær forstemt over det. Hvor er korsikanere dog nogle frygtelige folk. Så lev da vel og forhåbentlig snart på gensyn." Og hun rakte ham sin hånd.

Orso formåede kun at svare med et suk. Colomba trådte nu hen til ham, hun trak ham ind i en vinduesfordybning, viste ham noget, som hun bar under sit slør og talte sagte med ham.

"Kære frøken," henvendte Orso sig derefter til miss Nevil, "min søster ville gerne give Dem en foræring; men vi korsikanere har jo kun så lidt at give bort, andet end vor hengivenhed, som tiden ikke formår at udslette. Min søster siger mig, at De har betragtet denne dolk med nogen interesse. Det er et gammelt arvestykke i vor familie og har sandsynligvis for mange år tilbage hængt i bæltet på en af de *caporali*, som jeg takker for æren af Deres bekendtskab. Colomba anser det for så værdifuldt, at hun beder mig om tilladelse til at forære Dem den; jeg for min part ved dog næppe, om jeg tør give lov uden videre, for jeg frygter, De vil le ad os."

"Dolken er et i højeste grad interessant stykke, men et familievåben, og jeg kan derfor ikke tage imod den," svarede miss Nevil.

"Det er min faders dolk," råbte Colomba ivrigt. "En af min moders bedsteforældre har fået den som gave af kong Theodor. Hvis frøkenen vil tage imod den, vil det være os en stor fornøjelse og glæde!"

"Kom nu, miss Nevil," sagde Orso, "forsmå ikke en konges dolk."

For en samler er relikvier fra kong Theodor langt værdifuldere end noget fra de mægtigste monarker. Fristelsen var stor, og miss Nevil så allerede i ånden den virkning, våbnet ville gøre på et boudoir-bord i hendes bolig på St. James Place. Hun tog dolken med den ubestemthed, som folk gerne plejer at vise, der har lyst til at modtage et tilbud, men ikke rigtig ved om de tør, og vendte sig med et yderst vindende smil til Colomba og sagde:

"Men kære mademoiselle Colomba, jeg kan dog ikke tage imod Deres gave – jeg tør da virkelig ikke således lade Dem gå ubevæbnet."

"Min broder er jo nu hos mig, og vi har desuden den herlige dobbeltflint, som Deres fader har foræret os," svarede Colomba stolt. "Du har vel ladet den med kugler, Orso?"

Miss Nevil beholdt dolken, efter at Colomba havde forlangt en sou i betaling som forsikring mod ulykker, der, som man siger, følger med, når man forærer sine venner slebne våben.

Endelig kom afrejsens øjeblik. Orso trykkede endnu en gang miss Nevils hånd, Colomba omfavnede hende og bød derpå sine rosenrøde læber til den forundrede oberst, der ikke kendte denne korsikanske høflighedsskik.

Miss Nevil stod ved vinduet for at se de to søskende stige til hest. Colombas øjne skinnede af en mægtig glæde, som hun ikke tidligere havde bemærket ved dem. Den ranke, stærke pige, der var så fanatisk i sine barbariske begreber om ære, af hvis pande der lyste en så ubøjelig stolthed, og om hvis læber der svævede et giftigt sardonisk smil, da hun nu endelig bortførte den til ukendte eventyr bevæbnede unge mand, fremkaldte atter i miss Nevils erindring de mørke anelser, som Orso havde

fremsat overfor hende på deres spadseretur, og hun troede at se en ond ånd, der var i færd med at styrte ham i fordærv og ulykke.

Orso sad allerede til hest, så op til vinduet og opdagede hende. Om det nu var, at han gættede hendes tanker, eller han kun ville sige hende det sidste farvel, han tog i hvert fald den ægyptiske ring, som han bar i et bånd om halsen, og trykkede den til sine læber. Miss Nevil trådte rødmende tilbage fra vinduet, men tog umiddelbart derefter atter plads der, og så nu de korsikanske søskende galoppere bort på deres små heste. En halv time senere viste obersten hende atter de to rejsende gennem sin kikkert, da de red langs med bugtens skrænter, og hun så, at Orso hyppigt så sig tilbage ind imod byen. Endelig forsvandt de bag sumpene, der nu om dage indtages af smukke frugthaver.

Miss Nevil så sig i spejlet og bemærkede, at hun var blevet bleg.

"Hvad mon denne unge mand tænker om mig?" spurgte hun sig selv, "og hvad tænker jeg om ham. Og hvorfor tænker jeg overhovedet på ham, et flygtigt rejsebekendtskab? Hvad førte mig da til Korsika? Åh, jeg elsker ham ikke – nej, nej – og desuden er det jo ganske umuligt. Og Colomba? – Jeg svigerinde til en *voceratrice*, der går med en lang dolk?"

Under denne enetale bemærkede hun, at hun stod med kong Theodors dolk i hånden og kastede den hen på toiletbordet. "Colomba i London, dansende på Almacksballerne. Hvilken løvinde, man fik at føre omkring. Og det skulle slet ikke undre mig, om hun ville vække stor opsigt. – Men, han elsker mig, det føler jeg; jeg er overbevist om det. – Han er en romanhelt, hvis

eventyrlige løbebane jeg har afbrudt. Men gik han virkelig omkring med den hensigt at hævne sin fader efter korsikansk skik? Han var en slags mellemting mellem en Conrad taget ud af Byron og en dandy. Jeg har nu gjort ham til en dandy, en dandy i korsikanske klæder."

Hun kastede sig på sengen og forsøgte at sove, men kunne ikke. Vi vil ikke forsøge på at gentage resten af hendes lange enetale, hvori hun mere end hundrede gange gentog, at hr. della Rebbia aldrig havde været noget for hende, ikke var noget og aldrig ville blive det.

9

Imidlertid fortsatte Orso rejsen med sin søster. I begyndelsen hindrede det raske ridt de to søskende i at tale sammen, men da vejens stejlhed senere tvang dem til en jævnere pasgang, udvekslede de nogle bemærkninger om de venner, de for nylig havde forladt. Colomba priste begejstret miss Nevils skønhed, hendes rige, blonde hår og hendes behagelige manerer. Derpå spurgte hun, om obersten var så rig, som det havde udseende af, og om Lydia var hans eneste datter?

"Det ville uden tvivl være et godt parti for dig," sagde hun; "og du synes at have en høj stjerne hos hendes fader. Vor familie," fortsatte hun, da Orso ikke svarede, "var tidligere rig og er endnu en af de agtværdigste i landet. Signori'erne er lutter bastarder. Der findes ingen ægte adel uden i Caporaliernes familier, og du ved, Orso, at du nedstammer fra de første Caporali på øen. Du ved også, at vor familie stammer fra den anden side af bjergene, og at kun borgerkrigene har drevet os over på denne side af øen. Hvis jeg var i dit sted, Orso, så ville jeg ikke tøve, men anholde obersten om miss Nevils hånd."

Orso trak på skuldrene.

"For hendes medgift ville jeg købe skoven ved Falsetto og vinbjergene, og lægge dem til vor ejendom; jeg ville bygge mig et smukt hus af hugne sten og sætte en etage på det gamle tårn, hvor Sambuccio slog de mange maurere ..."

"Åh, du er en nar, Colomba," svarede Orso og red hastigt videre.

"Du er en mand, Ors' Anton, og må derfor naturligvis bedre end en kvinde forstå, hvad du må gøre; men jeg gad nok vide, hvilke indvendinger disse englændere kunne have mod en forbindelse med os. Findes der *caporali* i England?"

Efter et langt ridt under lignende samtaler nåede de to søskende en lille landsby, ikke langt fra Bocognano, hvor de standsede ved en vens hus for at spise og overnatte. De blev modtaget med den korsikanske gæstfrihed, som kun dén formår at vurdere, der selv har nydt godt af den. Deres vært, der var en slægtning af Orsos moder om end langt ude, fulgte dem næste dag et stykke på vej og tog en hjertelig afsked med dem.

"Ser I disse skove og *maquis*?" sagde han ved afskeden til Orso. "En mand, der var *kommet i ulykke*, kunne leve ti år i dem uden frygt for, at soldaterne eller gendarmerne ville finde ham her. Disse skove støder op til skovene ved Vizzavona, og en mand, som har venner i Bocognano og omegn, behøver ikke at lide nød. I har der en prægtig bøsse, der skyder langt. Ved madonna, hvilken stor kaliber! I kunne skyde noget bedre med den end vildsvin."

Orso svarede køligt, at hans engelske flint rakte meget langt. Vennerne omfavnede hinanden og hver gik til sit.

Vore rejsende var ikke langt fra Pietranera, da de ved indgangen til en hulvej så syv til otte mænd, bevæbnet med bøsser, der dels lå i græsset, dels sad på stenene, mens andre stod vagt. Deres heste græssede ikke langt fra dem. Colomba mønstrede dem en tid lang gennem en lille kikkert, som hun hentede fra en af de store lædertasker, som korsikanerne fører med sig på alle rejser, og som er dem uundværlige.

"Det er vore folk", råbte hun fornøjet. "Pieruccio har udført mine befalinger til punkt og prikke."

"Hvad for folk?" spurgte Orso.

"Vore gedehyrder. Jeg sendte i forgårs aftes Pieruccio ud for at samle alle disse gode mænd, for at de kunne ledsage dig til vort hus. Det passer sig ikke, at du drager ind i Pietranera uden følge, og du må desuden tænke på, at Barricini'erne er i stand til alt."

"Colomba," svarede Orso strengt, "jeg har allerede gentagne gange bedt dig om aldrig at tale til mig om Barricini'erne og din ubegrundede mistanke mod dem. Men jeg selv ønsker ikke at vække nogen opsigt ved at lade mig ledsage hjem af denne flok dagdrivere, og jeg er slet ikke glad for, at du har kaldt dem sammen, uden først at spørge mig."

"Du har glemt dit fædreland og dets skikke, broder; det tilkommer mig at sørge for dig, når din uklogskab udsætter dig for fare. Det var min pligt at handle således."

I dette øjeblik havde gedehyrderne opdaget deres herskab, ilede til deres heste og sprængte ned ad bjerget i strakt galop.

"Leve Ors' Anton!" råbte en firskåren gammel mand med hvidt skæg, som trods heden bar en kappe af tykt korsikansk klæde, tykkere end skindet på hans geder. "Han er det livagtige billede på sin fader, kun større og stærkere. Og hvilket smukt gevær! Denne bøsse vil der snart gå ry af, ikke sandt, Ors' Anton?"

"*Evviva* Ors' Anton!" råbte alle gedehyrderne i kor; "vi vidste nok, at han en gang ville komme tilbage."

"Ha, Ors' Anton," råbte en kæmpestor fyr med teglstensrød hud, "hvilken glædesdag det ville have været for jeres fader, hvis

han havde kunnet modtage jer her. Du kære himmel! I ville i dag have set ham lyslevende for jeres øjne, hvis han blot havde villet høre på mig og havde ladet mig sørge for Giudice Barricini. Men han ville ikke høre efter mig, den gode oberst, Gud være hans sjæl nådig; han fik tidsnok at vide, at jeg havde ret."

"Det kommer nok", svarede den gamle, "Giudice vil ikke miste noget ved at vente."

"*Evviva* Ors' Anton." råbte folkene igen og ledsagede deres jubel og hyldestråb med en salve bøsseskud.

Orso havde det ikke godt ved at se sig midt i denne gruppe bevæbnede ryttere, der alle trængtes om ham for at trykke hans hånd, og han var i nogen tid ude af stand til at svare noget. Endelig påtog han sig en mine, som når han plejede at træde frem for sit halvkompagni for at uddele røfler og arrest, og sagde:

"Jeg takker jer, mine venner, for al den kærlighed, I viser mig, og for den hengivenhed, I har vist min fader, men husk vel på, at jeg ikke lader mig give råd af nogen; jeg ved nok selv, hvad jeg har at gøre."

"Han har ganske ret, fuldkommen ret!" råbte hyrderne af fuld hals. "I ved, at I kan stole på os."

"Det ved jeg, og jeg takker jer; men jeg har foreløbig ikke nogen hjælp behov, og mit hus er ikke truet af nogen fare. Gør derfor omkring og rid roligt hjem til jeres geder. Jeg kender godt vejen til Pietranera, og behøver ikke nogen fører."

"Frygt ikke, Ors' Anton", sagde den gamle; "i dag vil *de* ikke vove at vise sig. Musen løber tilbage til sit hus, når katten kommer hjem."

"Du kan selv være en kat, gamle hvidskæg," sagde Orso, "hvad hedder du?"

"Hvad? Kender I mig ikke mere, Ors' Anton? I har dog ofte redet på mit muntre muldyr. Kender I ikke Polo Griffo, den trofaste, gamle Polo, der altid har været della Rebbia'erne inderligt hengivne. I behøver kun at befale, og når jeres store bøsse knalder, så skal denne musket, der er lige så gammel som dens ejermand, heller ikke tie. Stol på det, Ors' Anton!"

"Ja, ja – det er jo alt sammen meget godt, men for pokker, pak jer nu sammen, og lad os fortsætte vor rejse hjemefter."

Gedehyrderne adlød og red i rask trav ad landsbyen til; men af og til gjorde de holdt ved et højere punkt på landevejen, ligesom for at sikre sig, at der ikke var lagt et baghold, og de holdt sig hele tiden i nærheden af Orso og hans søster, for i nødsfald at kunne komme dem til hjælp. Men den gamle Griffo sagde til sine kammerater:

"Jeg forstår ham, jeg forstår ham; han siger ikke, hvad han har for; men han gør det. Han er sin fader op af dage. Godt, min ven, foregiv du blot, at du ikke fører noget i dit skjold mod nogen, men du har vel givet den hellige Nega et løfte. Tro mig, kammerater, jeg giver ikke en figen for borgmesterens skind. Inden måneden er omme kan I lave en vinsæk ud af det."

Under følgeskab af denne kampberedte horde drog della Rebbia'ernes ætling ind i sin landsby og nærmede sig *caporali*ernes gamle herresæde. Della Rebbia-tilhængerne, der så længe havde været uden leder, drog ham i massevis i møde for at hilse på ham, og de neutrale beboere i landsbyen stod alle på deres dørtærskler for at se ham drage forbi. Barricini'erne

holdt sig hjemme og kiggede kun frem i det skjulte bag deres lukkede vinduesskodder.

Landsbyen Pietranera er meget uregelmæssigt bygget, som de fleste byer på Korsika; hvis man vil se en rigtig gade, må man til Cargese, der er bygget af hr. de Marboeuf, en tidligere fransk guvernør på øen. Husene er lagt, som man bedst kan, uden hensyn til rækker og rette linjer og fordeler sig ud over toppen af en bjergskråning. Omtrent midt i landsbyen står en stor, stedsegrøn eg, og lige ved siden af er der en granitkumme, hvortil vandet fra en nærliggende kilde er ledet hen ved hjælp af en rørledning af træ.

Dette almennyttige vandforsyningssted er blevet til ved samlede bidrag fra della Rebbia'erne og Barricini'erne, men man ville tage meget fejl ved at anse det som bevis på en god harmoni mellem de to familier; tværtimod skyldes dets tilblivelse deres gensidige skinsyge. Da nemlig oberst della Rebbia en gang havde sendt kommunerådet en lille sum til opførelsen af en brønd, skyndte advokat Barricini sig at sende et lignende beløb til samme formål – og denne kappestrid kunne Pietranera altså takke for sin vandforsyning.

Rundt om brønden og den stedsegrønne eg er der en åben plads, der kaldes *piazza*, og her samler alskens dagdrivere sig ved aftentide; undertiden spiller de kort, undertiden leger man, og en gang om året holdes der dér fastelavnsfest med dans og andre forlystelser.

I hver ende af pladsen rejser sig massive bygninger af granit og skifer, der er mere høje end de er brede. Det er della Rebbia'ernes og Barricini'ernes forsvarstårne, begge af samme bygningsmåde og højde, åbenbart fordi den gensidige skinsyge

mellem familierne har fremtvunget det således uden skelen til deres formueforhold.

Det kunne måske være passende, nærmere at forklare, hvad man på Korsika forstår ved ordet "tårn". Et sådant tårn er en firkantet bygning af omtrent 40 fods højde, ikke ulig et dueslag. Den meget smalle gadedør er anbragt otte fod over jorden for enden af en meget stejl trappe. Over døren findes et vindue med en slags balkon med et hul forneden, gennem hvilket man kan skyde og kaste sten for at gøre det af med en indtrængende fjende.

Over døren og vinduet på hvert hus er anbragt to i sten råt udhugne våbenskjolde. Et af dem forestillede tidligere det genuesiske kors, men det er nu så ramponeret, at kun en oldgranskers øvede øje kan tyde det. Det andet våbenskjold forestiller våben for den familie, som tårnet tilhører. Føjer man så hertil nogle spor af kugler på våbenskjoldene og vinduesrammerne, så har man et billede af et middelalderligt korsikansk herresæde.

Ved siden af tårnet står beboelseshuset, ofte forbundet med tårnet ved en underjordisk gang. Della Rebbia'ernes hus og tårn indtager den nordlige side af pladsen, Barricini'ernes den sydlige. Fra det nordlige tårn og hen til brønden findes della Rebbia'ernes sti, og fra brønden til det sydlige tårn Barricini'ernes. Ved en slags stiltiende overenskomst havde intet medlem af de to familier siden oberstens hustrus død betrådt den side af pladsen, der hørte til naboens område.

For at undgå en omvej var Orso nu i færd med at ride forbi borgmesterens hus, da hans søster gjorde ham opmærksom på denne omstændighed og foreslog ham at bøje ind i en lille gade,

som ville føre dem til deres eget hus, uden at komme over pladsen.

"Hvorfor skal jeg tage en omvej? Er pladsen da ikke for alle?" råbte Orso og sporede sin hest.

"Tapre hjerte! Du vil blive hævnet, fader," tænkte Colomba.

Da de nåede pladsen, stillede Colomba sig mellem sin broder og Barricini'ernes hus og rettede blikket ufravendt mod sine fjenders vinduer. Hun bemærkede, at disse for nylig var blevet forsynet med gitre, og at såkaldte "*archere*" var blevet anbragt foran dem. Ved "*archere*" forstår man en slags skydeskår, som man anbringer mellem tykke planker, som den nederste del af vinduerne bliver dækket med, så snart man har grund til at frygte et angreb. Beboerne kan da stå bag ved disse og skyde på deres angribere.

"De kujoner," sagde Colomba. "Se blot, broder, de er allerede på deres post – de forskanser sig, men de må dog alligevel komme ud før eller siden."

Orsos tilsynekomst på sydsiden af pladsen vakte stor opsigt i Pietranera og blev anset for et til dumdristighed grænsende bevis på mod. Blandt de neutrale indbyggere i landsbyen, som om aftenen forsamlede sig omkring den gamle eg, var det genstand for endeløse diskussioner.

"Det er en lykke, at de unge Barricini'er endnu ikke er kommet hjem," sagde en, "de ville ikke have taget sagen så tålmodigt som advokaten, og jeg tvivler meget på, at de havde ladet deres fjende drage over deres grund uden at lade ham bløde for denne udfordring."

"Mærk dig, nabo, hvad jeg siger," svarede en gammel mand, som nød megen anseelse og var landsbyens orakel, "jeg har nøje

betragtet Colombas ansigt i dag, og jeg siger dig, at hun fører noget i sit skjold, hvad det så end er. Jeg lugter krudt her i Pietranera. Om ikke ret længe vil *det ferske kød* blive billigt her i byen."

10

Orso var så tidligt blevet skilt fra sin fader, at han næppe havde haft tid til at lære ham at kende. Han havde i sit femtende år forladt Pietranera for at studere i Pisa og var derfra kommet til militærskolen, mens Ghilfuccio fulgte de kejserlige hæres sejrsgang gennem Europa. Han havde på fastlandet kun sjældent og for ganske kort tid set ham, og kom først i 1815 til at tjene i det af hans fader kommanderede regiment. Men obersten, der var en streng hugaf, behandlede sin søn som alle de andre unge løjtnanter, nemlig med stor strenghed og barskhed.

Orsos erindringer om ham var af to slags: Han huskede, hvorledes faderen i Pietranera overlod ham sin kårde, hvorledes han lod ham skyde sin bøsse af, når han vendte hjem fra jagten, eller hvorledes han som lille dreng for første gang i sit liv fik lov til at sidde ved siden af faderen ved familiebordet.

Men så huskede Orso også sin fader under andre forhold. Hvorledes oberst della Rebbia sendte ham i arrest for enhver lille ubetydelighed og aldrig kaldte ham andet end *løjtnant della Rebbia*. "Løjtnant della Rebbia, De står ikke i række og geled. Tre dages arrest! – Deres blænkere står fem meter for lang fra reserven: Fem dages arrest! – De bærer nu klokken 5 minutter over 12 ikke den reglementerede hue: Otte dages arrest!" – Kun en eneste gang, ved Quatrebas, havde obersten sagt til ham: "Det var modigt gjort, Orso, men vær forsigtig."

Og dog var det i grunden ikke disse erindringer, der vaktes i ham ved hjemkomsten til Pietranera. Gensynet med

skuepladsen for hans barndoms oplevelser, møblerne, som hans moder havde syslet med, hans kære moder, som han hang ved med uvisnelig kærlighed, vakte i hans bryst en mængde søde og smertelige følelser. Men så trådte atter den mørke fremtid frem i hans tanker, der ventede på ham, den stadige uro, hans søster var årsag til, og frem for alt tanken om, at miss Nevil havde lovet at besøge hans hus, der forekom ham så tarveligt, så fattigt, så lidet passende for personer, der var vant til det civiliserede livs behageligheder og nydelser.

Tanken om, at hun ringeagtende ville betragte alt dette landsbyagtige og gammeldags – alle disse betænkeligheder tilsammen fremkaldte i hans sjæl et sandt kaos, og satte ham i en meget trykket og nedslået sindsstemning.

Han satte sig til aftensbordet i en stor egetræslænestol, der næsten var sort af ælde; det var den samme, hans fader havde siddet i ved familiebordet og han smilede, da Colomba tøvede med at sætte sig hos ham ved bordet. Han var hende for øvrigt i sit stille sind taknemmelig for hendes tavshed under måltidet og for, at hun hurtigt trak sig tilbage efter dette, for han følte sig alt for oprevet til at modstå det angreb, som hun uden tvivl forberedte mod ham. Men Colomba ville gå forsigtigt til værks og give ham tid til at se sig om hjemme. Orso blev derfor længe siddende ved bordet i en tankefuld stilling med hovedet støttet i hånden og gentog for sig selv de sidste fjorten dages oplevelser. Han så med uvilje og skræk på de forventninger, med hvilke alle imødeså hans beslutning i forhold til Barricini'erne. Han følte allerede, at den offentlige mening ventede et afgørende skridt fra hans side; at han blev tvungen til at hævne sig, hvis han ikke ville anses for en kujon. Men på hvem skulle han hævne sig?

Han anså ikke Barricini for skyldig i mordet. Ganske vist var de fjender af hans familie, men kun hans landsmænds grove fordomme kunne anse dem for de rette ophavsmænd.

Undertiden betragtede han den talisman, han havde fået af miss Nevil, og hviskede hendes valgsprog fem for sig:

Livet er en kamp!

Og resultatet blev, at han med beslutsomt sagde til sig selv: "Jeg vil blive sejrherre i denne kamp". Styrket ved dette forsæt stod han op, tog sin lampe og ville begive sig ind i sit sovekammer, da nogen bankede på gadedøren. Det var en ubelejlig tid at modtage besøg på. Colomba kom straks til syne fulgt af pigen. "Det er ikke noget," sagde hun, da hun ilede hen til døren. Alligevel spurgte hun, idet hun lukkede op, hvem det var, der kom få sent og bankede på.

"Det er mig", svarede en spæd stemme.

Derpå blev træslåen, der lå på tværs for døren, skudt fra, og Colomba vendte tilbage til dagligstuen med en pige på omtrent 10 år, der var barfodet og indhyllet i pjalter og om hovedet havde et gammelt falmet tørklæde, fra hvilket lange, ravnsorte lokker stak frem. Barnet var magert, blegt og solbrændt, men af hendes øjne lyste forstand og energi. Da den lille så Orso, blev hun forlegen stående og gjorde et kejtet, bondeagtigt kniks; så hviskede hun noget til Colomba, som Orso dog ikke kunne høre, og gav hende derpå en nylig skudt fasan.

"Tak!" sagde Colomba, "hils også din onkel fra mig; han har det forhåbentlig godt?"

"Ja, mademoiselle, han har det meget godt. Jeg kunne ikke komme før, for han kom selv så sent, og jeg ventede på ham i *maquis*'en i tre timer."

"Du har vel endnu ikke fået aftensmand, lille Chili?"

"Nej, mademoiselle, jeg havde ikke tid."

"Så skal du straks få noget. Har din onkel brød endnu?"

"Kun meget lidt, mademoiselle, men han mangler krudt. Vi har nu de modne kastanjer, og så er krudt det eneste, han behøver lige for øjeblikket."

"Jeg vil give dig et brød og noget krudt med til ham; men sig ham, han skal spare på det, for det er så dyrt."

"Colomba," spurgte Orso på fransk, "hvem giver du almisser på denne måde?"

"Det er en fattig bandit fra vor landsby," svarede Colomba ligeledes på fransk. "Den lille her er hans niece."

"Jeg synes, du kunne anvende dine velgerninger bedre. Hvorfor sender du krudt til sådan en fyr, der kun anvender det i forbryderiske øjemed? Hvis det ikke var for den jammerlige svaghed, alle og enhver her har for banditterne, ville Korsika for længst være befriet for denne landeplage."

"Åh, de værste folk i landet er ikke dem, der er *gået ud på landet*."

At være *allo campagne* er det samme som at være en bandit. Bandit er på Korsika ikke noget fornærmeligt udtryk; for man forstår derved kun en forvist, der må leve ude i skovene og *maquis*'en. Orso fortsatte:

"Nå, så giv dem for min skyld gerne noget brød, hvis du absolut vil, for det skal man ikke nægte nogen; men jeg begriber ikke, at du også giver dem ammunition."

"Broder," svarede Colomba alvorligt, "du er herre her, og alt i huset tilhører dig, men jeg erklærer dig åbent, at jeg hellere vil forære den lille pige her mit silkeslør, som hun kan sælge, end

nægte en bandit krudt. At nægte ham krudt er det samme som at udlevere ham til gendarmerne. Hvad beskyttelse har han mod dem uden sine patroner og sin bøsse?"

Den lille pige fortærede imidlertid med stor begærlighed et stykke brød, mens hun skiftevis så på Colomba og hendes broder og søgte af udtrykket i deres ansigter at gætte betydningen af deres samtale.

"Og hvad har så denne bandit, der synes at være din yndling, gjort?" spurgte Orso. "For hvilken forbrydelse er det, han er flygtet ud i *maquis*'en?"

"Brandolaccio har ikke begået nogen forbrydelse," svarede Colomba med eftertryk. "Han har dræbt Giovan' Opizzo, som havde myrdet hans fader, mens Brandolaccio som soldat var fraværende i hæren!"

Orso vendte sig bort, tog sin lampe og begav sig, uden at sige ord mere, op til sit sovekammer.

Colomba gav barnet krudt og levnedsmidler, lukkede hende igen ud ad døren og sagde gentagne gange til hende: "Sig frem for alt din onkel, at han skal våge godt over Orso."

Det varede længe, før Orso sov, og han vågnede næst morgen meget sent, i det mindste for en korsikaner. Det første, hans øjne faldt på, var skydeskårene, der var anbragt på hans fjenders hus. Han gik ned ad trappen og spurgte, hvor hans søster var.

"Hun er i køkkenet og støber kugler," svarede pigen, Saveria.

Han kunne altså ikke tage det mindste skridt uden at blive forfulgt af krigstankerne.

Han fandt Colomba ved skorstenen siddende på en stol med flere nystøbte kugler foran sig, som hun var ved at file rene efter

støbningen.

"Hvad pokker er det, du bestiller, søster?" spurgte Orso.

"Du havde ingen kugler til den engelske dobbeltflint," svarede hun muntert. "Jeg har fundet en form af tilsvarende kaliber, så du skal endnu i dag få 24 patroner."

"Jeg behøver dem gudskelov ikke."

"Man må aldrig være uden ammunition, Ors' Anton. Du har tilsyneladende ganske glemt dit fædreland og de folk, som omgiver dig her."

"Der er vist ingen mulighed for mig for at glemme nogen af delene, så længe du er om mig. Sig mig nu, søster, har du ikke for nogle dage siden fået en stor kuffert?"

"Jo vel, broder, skal jeg bringe den op til dit værelse?"

"Du bringe den op? Du kunne ikke en gang løfte den fra jorden. Er der ikke en mand, som kunne besørge det?"

"Jeg er ikke så svag, som du tror, Orso," svarede Colomba, smøgede sine ærmer op og viste en arm, der vel var hvid og smukt rundet, men dog tydede på usædvanlig styrke. "Kom en gang, Saveria, og hjælp mig," sagde hun til pigen og var allerede i færd med at løfte den tunge kuffert, da Orso skyndte sig hen for at hjælpe hende.

"Der er noget til dig i denne kuffert, Colomba," sagde han. "Du må undskylde, at jeg kun giver dig så tarvelige foræringer, men en løjtnants pung, tilmed på halvsold, er ikke så stærkt spækket." Dermed lukkede han kufferten op og tog flere klædningsstykker op: Et overskørt og forskellige andre artikler til kvindelig pynt.

"Hvilke dejlige ting!" råbte Colomba. "Jeg må hurtigt gemme dem bort, så at de ikke bliver ødelagte. Jeg vil gemme dem til

mit bryllup," føjede hun til med et vemodigt smil; "for nu for tiden er jeg jo i sorg." Og hun kyssede hjerteligt sin broders hånd.

"Det ser ud som affektation, kære søster, at du bærer sorgen så længe."

"Jeg har svoret," sagde Colomba fast, "at jeg ikke vil aflægge min sørgedragt, førend ..." og hun kastede et meget sigende blik på Barricini'ernes hus.

"... Førend din bryllupsdag," faldt Orso ind, for han ville ikke lade hende fuldende sin sætning.

"Jeg vil," svarede Colomba og så stadig mørkt på sine fjenders hus, "kun gifte mig med en mand, som vil opfylde tre betingelser."

"Det undrer mig, Colomba, at en så smuk pige som du endnu ikke er gift. Kom og fortæl mig, hvem der gør kur til dig, for jeg vil jo nok snart få serenaderne at høre. Det skal i hvert fald være første klasses mænd, hvis de skal behage så stor en *voceratrice* som dig."

"Hvem vil vel gifte sig med en stakkels forældreløs? Og desuden, den mand, der skulle få mig til at aflægge sorgen, måtte først sørge for, at kvinderne derovre kom til at anlægge sorg!"

"Dette grænser omtrent til vanvid," tænkte Orso, men svarede ikke for at undgå enhver drøftelse af denne sag.

"Jeg har også noget at tilbyde dig, broder," fortsatte Colomba i en indsmigrende tone. "De klæder, du har på, passer ikke for vort land. Din smukke frakke ville inden to dage være de rene pjalter, hvis du går ud i maquis'en med den. Du må gemme den til miss Nevil kommer."

Hun lukkede op for et skab og tog en fuldstændig jægerdragt ud.

"Jeg har lavet dig en fløjlsjakke, og her er hue, således som vore unge skytter bærer dem. Vil du ikke nok prøve dem?"

Med disse ord hjalp hun ham med at iføre sig en vid jakke af grønt fløjl med en stor lomme på ryggen og satte en spids hue på hans hoved, der var lavet af sort fløjl med silkebroderi, der endte i en slags kvast.

"Her er også faders *carchera* [Note 5)]. Stiletten sidder i jakkelommen, og så vil jeg også hente dig dine pistoler og andre våben."

"Jeg ser sandelig ud som en røver på et af de små teatre," sagde Orso, da han betragtede sig selv i et spejl, som hans søster holdt op for ham.

"I har, min sjæl, først nu det rigtige udseende, Ors' Anton," sagde den gamle pige, "den smukkeste *pinsuto* [Note 6)] fra Bocognano eller Bastelico er ikke smukkere end I."

Orso spiste frokost i sin nye dragt og fortalte under måltidet sin søster, at hans kuffert indeholdt et antal bøger, og han ville lade flere komme fra Frankrig og Italien, som han ville bede hende flittigt studere; "for det er en skam, Colomba", sagde han, "at en stor pige som du intet kender til de ting, som små børn lærer på fastlandet, næsten førend de endnu har trådt deres barnesko."

"Du har ret, broder," svarede Colomba, "jeg ved meget godt, hvor meget jeg mangler, og jeg vil med fornøjelse lære, hvis du vil være så god at undervise mig."

Nu gik der nogle dage uden at Colomba med et eneste ord hentydede til Barricinis. Hun var ofrede en uendelighed af

opmærksomheder og små tjenester på sin broder og talte hyppigt med ham om miss Nevil.

Orso lod hende læse op for sig af franske og italienske bøger og forbavsedes ikke så lidt over hendes skarpsindighed og rigtige meninger om mange ting, men på den anden side også over hendes uvidenhed om de mest dagligdags ting.

En morgen efter frokosten forlod Colomba for et øjeblik værelset og kom tilbage, ikke med papir og bøger, men iført sit store silkeslør, og hendes mine var endnu alvorligere end ellers.

"Broder," begyndte hun, "må jeg invitere dig med på en spadseretur."

"Hvor vil du da gå hen med mig?" spurgte Orso og ville byde hende armen.

"Jeg behøver ikke din arm, broder, men tag dit gevær og dit patronbælte med. En mand må aldrig gå ud ubevæbnet."

"Meget gerne – man må jo rette sig efter moden – men hvor skal vi hen?"

Colomba gav intet svar, men trak sit slør tættere om sig, kaldte på gårdhunden og forlod huset sammen med sin broder. De kom snart ud af landsbyen, og Colomba slog ind på en hulvej, der førte op mellem vinbjergene, efter at hun først med en stum gestus havde sendt hunden forud. Hunden syntes fuldstændig at forstå hende; for den løb straks forud, gennemstøvede i zigzag terrænet, løb til højre og til venstre mellem vinstokkene, men hele tiden et halvt hundrede skridt foran sin herskerinde, og blev undertiden stående midt på vejen, så fremad og logrede med halen, og syntes på bedste måde at forrette sin spejdertjeneste.

"Hvis Muschetto gør, broder, så bliv stående og gør dig straks parat til at skyde," sagde Colomba.

Da de ad snoede stier var kommet et stykke fra landsbyen, blev Colomba stående på et sted, hvor vejen tog et pludseligt sving. Her hævede sig en lille pyramide af grene, nogle grønne, andre tørre, som var kastet op i en højde af omtrent tre fod. Fra toppen af pyramiden ragede enden af et sortmalet trækors i vejret. I mange af Korsikas kantoner, særlig i bjergene, får en urgammel, måske fra hedenskabet stammende skik, de forbipasserende til at kaste en sten eller en gren på det sted, hvor et menneske er død en voldsom død. Således vokser da, så længe mindet om offerets tragiske død lever i befolkningens hukommelse, dette ejendommelige mindesmærke fra dag til dag gennem årene og bliver kaldt den dødes *mucchio* eller bunke. Colomba blev stående foran denne bunke, brød en gren af et blomstrende jordbærtræ og kastede den på pyramiden.

"Orso, her døde vor fader, lad os bede for hans sjæls frelse," sagde hun og faldt på knæ. Orso fulgte straks hendes eksempel. I dette øjeblik begyndte landsbykirkens klokker langsomt at ringe, fordi en mand var død den foregående nat. Orso fik tårer i øjnene.

Nogle minutter efter rejste Colomba sig atter med tørre øjne, men med funklende blik, slog hastigt med tommelfingeren det sædvanlige kors for sig, som på Korsika ledsager et højtideligt løfte eller en ed, trak derpå hurtigt sin broder med sig bort og begyndte at gå hjem til landsbyen. Tavse betrådte de igen deres hus, og Orso gik op til sit sovekammer. Colomba fulgte straks efter med en æske i hånden, som hun stillede på bordet,

lukkede den op og en med store blodpletter vædet skjorte op af den.

"Her er vor faders skjorte, Orso," sagde hun og lagde den i hans skød, "og her er blyet, som dræbte ham," og hun lagde to blykugler på skjorten.

"Orso, min broder," råbte hun og faldt ham om halsen, idet hun trykkede ham heftigt ind til sig, "Orso, du vil hævne ham!"

Hun kyssede ham stormende, ja næsten som afsindig, trykkede skjorten og kuglerne til sine læber, fo'r ud af værelset og lod sin broder sidde som forstenet tilbage på stolen.

Orso blev en tid lang siddende uden at røre sig og uden at vove at fjerne de sørgelige relikvier. Endelig beherskede han med opbydelsen af al sin viljestyrke sine følelser, lagde skjorten og kuglerne tilbage i æsken, kastede sig selv på sin seng i den anden ende af værelset og blev længe liggende med ansigtet mod væggen og hovedet trykket ned i puderne, som om han ville undgå synet af et spøgelse. Hans søsters sidste ord lød uophørlig i hans øren, og det var ham, som hørte han et skæbnesvangert, uundgåeligt orakels bud om at udgyde blod – uskyldigt blod. Han blev længe liggende i samme stilling, mens tankerne kaotisk hvirvlede rundt i hans hoved som i en vanvittigs hjerne. Endelig rejste hans sig, ilede ud af huset og løb ud af byen, han vidste ikke selv hvorhen.

11

Den fri luft virkede lidt efter lidt beroligende på ham; han blev roligere og tænkte ret koldblodigt over sin stilling, og hvilke muligheder han måtte have for at slippe fri.

Han havde, som vi allerede har fortalt, på ingen måde Barricinis mistænkt for mordet på hans fader, men han anså dem for at være ophavsmænd til det i banditten Agostinis navn skrevne brev og tillagde dem derfor alligevel en vis skyld i hans faders død.

At få Barricinis anklaget for forfalskning var ugørligt. Undertiden når hans hjemstavns fordomme eller instinkter vågnede i ham og anviste ham en let hævn ved at lægge sig i baghold ved en eller anden vejkrumning, viste han fuld af forfærdelse disse tanker fra sig. Hvad ville hans kammerater i regimentet, pariser-salonerne og frem for alt miss Nevil tænke om ham? Men så tænkte han igen på sin søsters bebrejdelser, som alt det korsikanske, der var i hans natur på en vis måde retfærdiggjorde, og det gjorde ham sagen endnu bitrere.

Han så kun en eneste udvej af denne kamp mellem hans samvittighed og hans fordomme: Han kunne under et eller andet påskud søge at yppe kiv med en af borgmesterens sønner, hvilket igen kunne føre til en duel. At strække ham til jorden ved et kårdestød eller en kugle var en tanke, som på en gang tilfredsstillede hans korsikanske og hans franske jeg.

Da han havde gjort sig fortrolig med denne tanke og overlagt muligheden for dens nærmere udførelse, følte han sig næsten lettet for en stor byrde, og det varede ikke længe, førend andre

og mildere tanker dæmpede hans sjælsoprør, og han blev efterhånden roligere.

Cicero, der var hensunket i sorg over sin datter Tullias død, glemte sin sorg, da han overvejede alle de smukke ting, som lod sig sige i denne anledning. Ved lignende spekulationer over liv og død trøstede hr. Tristram Shandy sig over tabet af sin søn. Orsos sindsstemning opklaredes ved tanken om den skildring, han ville give miss Nevil af sin indre kamp – hvad der ganske sikkert ville interessere det hulde væsen.

Han var allerede på tilbagevejen til landsbyen, som han ubevidst havde fjernet sig temmelig langt fra, da han hørte en ung pige synge på en sti på kanten af *maquis*'en. Melodien var en af disse langsomme og tungsindige, der ofte bruges ved dødsfald, og den unge pige, det formodentlig troede sig ubemærket, sang:

> Og når min søn fra fjerne land
> når hid til hjemmets porte,
> giv ham hans faders æreskors,
> hans blodbestænkte skjorte

"Hvad er det, du synger der?" spurgte Orso med harme, da han pludselig stod foran hende.

"Åh, er det jer, Ors' Anton," svarede barnet forskrækket; "det er en sang af mademoiselle Colomba."

"Jeg forbyder dig at synge den tiere," sagde Orso truende.

Den lille drejede hovedet til højre og til venstre, og syntes at se sig om efter en udvej til flugt; hun ville sandsynligvis også have grebet til harens gevær, hvis ikke en stor pakke, der lå foran hende i græsset, havde holdt hende tilbage.

Orso skammede sig over sin heftighed. "Hvad har du i pakken, min ven?" spurgte han så blidt, det var ham muligt, og da pigen nølede med svaret, tog han det stykke lærred af, som bylten var indhyllet i og så, at det var et brød og nogle andre levnedsmidler. "Hvem bringer du dit brød til, min lille pige?" spurgte han.

"Ak, det ved I jo nok, herre, til min onkel …," svarede den lille.

"Og din onkel er en bandit, ikke sandt?" fortsatte han.

"Jovel, hr. Ors' Anton."

"Hvis gendarmerne møder dig, vil de vel spørge, hvor du skal hen med det?"

"Så vil jeg sige, at jeg bringer mad til folkene, som hugger ved ude i *maquis*'en."

"Og hvis du nu traf en eller anden sulten jæger, og han fandt på at ville spise din mad eller tage den fra dig?"

"Det ville han ikke vove, for jeg ville sige, det var min onkels."

"Nå, og han er vel ikke den mand, der roligt finder sig i, at man tager maden fra ham, vel du lille? Og han holder vel meget af dig, denne onkel?"

"Ak ja, det gør han, Ors' Anton. Siden min fader døde, har taget sig hans familie til sig: Min moder, min søster og mig. Før min moder blev syg, lagde han altid et godt ord ind for hende hos de rige folk, så at de skulle give hende arbejde. Borgmesteren forærer mig hvert år en ny kjole, og præsten lærer mig katekismus og at læse, efter at onkel har talt med ham. Men ingen er dog så venlig mod os som Jeres søster."

I dette øjeblik kom en hund til syne på stien. Pigen stak to fingre i munden og frembragte en høj piben, hvorpå hunden øjeblikkelig ilede hen og overvældede hende med

venskabsbeviser, som hunde nu gør, hvorpå den igen ilede tilbage til krattet, ligesom for at vise vej.

Pludselig viste sig to dårligt klædte, men vel bevæbnede mænd bag en vindruehæk, nogle få skridt fra Orso, og så hurtigt og lydløst, at man skulle tro, de som slanger var krøbet igennem krattet af cistus- og myrtebuske til den åbne plads, hvor de nu stod.

"Hallo, Ors' Anton! Velkommen hjem!" råbte den ældste af de to mænd. "Hvad, kender I mig ikke igen?"

"Nej," svarede Orso og så forskende på ham.

"Nå, det er da mærkværdigt, så skægget og en spids hue kan forandre et menneske. Se en gang rigtigt på mig, løjtnant. Har I glemt veteranerne fra Waterloo? Husker I ikke mere Brando Savelli, som på den ulykkesdag bed så mange patroner af ved Jeres side?"

"Hvad, er det Jer?" råbte Orso. "I deserterede i '16."

"Javel, hr. løjtnant. Man bliver træt af tjenesten. Og desuden havde jeg en regning at afgøre herhjemme. Ha, Chili, du er en god pige! Nu hurtigt frem med maden, for vi er vældig sultne. I kan slet ikke tænke Jer, løjtnant, hvor man får appetit herude i *maquis*'en. Hvem sendte os det her, Chili? Mademoiselle Colomba eller borgmesteren?"

"Ingen af dem, onkel. Møllerkonen gav mig det og et tæppe til moder."

"Og hvad vil hun da have af mig?"

"Hun sagde: Folkene, der skulle rydde ude i skoven, forlangte 35 sous af hende samt kastanjerne på grund af den feber, der for tiden hersker nedenfor Pietranera."

"De dovne skurke! Nå, jeg skal tage mig af dem."

"Vil I ikke have en bid med, løjtnant, og tage del i vort måltid? Vi har ofte spist dårligere på den tid de vor landsmand faldt ned fra stangen."

"Mange tak! Men I må undskylde mig, Brando. Jeg er også faldet ned fra stangen, som I siger. Man har sat mig på halvsold."

"Jeg har hørt det, men jeg antager ikke, I tager jer det synderlig nær. I har jo også efter hvad jeg ved, en regning at afgøre her. Kom her hen til bordet, præst!" vendte han sig til sin ledsager. "Tillad mig, hr. Orso, at præsentere Dem for hr. pastoren. Jeg ved ganske vist ikke så nøje, om han er en rigtig præst, men han er i hvert fald lige så lærd som én."

"En stakkels student udi teologien, herre," svarede den anden bandit, "en stakkels djævel, som man har forhindret i at følge sit kald. Hvem ved, jeg var måske en gang blevet pave, Brandolaccio."

"Hvad har da berøvet kirken Jeres værdifulde tjeneste?" spurgte Orso.

"En ubetydelighed, herre – en regning, som jeg havde at ordne, som Brandolaccio siger. En af mine søstre havde begået en dumhed, mens jeg i Pisa stak næsen i de gamle kirkefædre. Jeg måtte vende hjem for at få hende gift, men den tilsigtede brudgom havde hastværk og døde af feber tre dage før min ankomst. Jeg vendte mig derfor – som I i mit sted vist også havde gjort – til den afdødes broder; man sagde mig, at han var gift. Hvad var der så at gøre?"

"Ja, det var jo et vanskeligt tilfælde. Og hvad gjorde I så?"

"Det var et af de tilfælde, hvor man måtte gribe til *Ildstenen*."

"Og det vil sige?"

"Jeg jog ham en kugle gennem hovedet," svarede banditten koldblodigt.

Orso var som forstenet af gru, men blev dog, dels af nysgerrighed, dels måske også for at udsætte sin hjemkomst, og fortsatte underholdningen med de to mænd, hvoraf hver havde mindst ét mord på sin samvittighed.

Mens hans kammerat talte, satte Brandolaccio brød og kød hen for ham, betjente sig selv og forsynede også sin hund, som han præsenterede Orso under navnet Brusco som et vidunder af skarpsindighed, fordi den besad den mærkværdige instinktive evne altid at kunne kende en soldat under enhver forklædning. Endelig skar han endnu et stykke brød og kød af, som han overrakte barnet, der spiste det med god appetit.

"Hvor banditlivet dog er et herligt liv!" råbte den teologiske student efter at have slugt nogle mundfulde. "De vil måske også få sådanne dage at smage, hr. della Rebbia, og De vil da erfare, hvor kosteligt det er, ikke at have nogen anden herre over sig end sit eget lune."

Hidtil havde banditten talt italiensk, men nu begyndte han på fransk:

"Korsika er et meget underholdende land for en ung mand, men for en bandit, ha! hvilken forskel. Kvinderne er ganske forgabede i os. Sådan som De ser mig her, har jeg tre kærester i tre forskellige kantoner og føler mig hjemme alle vegne og – hvad der er det morsomste af det hele – en af mine kærester er en gendarms kone."

"I forstår nok en mængde sprog, min herre?" spurgte Orso alvorligt.

"Jeg taler fransk, fordi '*maxima debetur pueris reverentia*' – den højeste agtelse er man børnene skyldig. Brandolaccio og jeg, vi ønsker, at den små dér skal blive på den rette vej."

"Når hun er 15 år gammel, vil jeg se at få hende fordelagtigt gift," sagde Chilinas onkel. "Jeg har allerede et parti for hende i kikkerten."

"Og I vil så agere frier for hende?" spurgte Orso.

"Naturligvis. Hvis jeg siger til en eller anden velhavende mand her i landet: Brando Savelli så gerne, at din søn giftede sig med Michelina Savelli – tror I så, at fyren ville vende det døve øre til?"

"Det ville jeg ikke råde ham til," mente den anden bandit, "min kammerat her skriver en temmelig tung håndskrift."

"Hvis jeg var en sjuft, en gavtyv, en kanalje, en Gud ved hvad," fortsatte Brandolaccio, "så behøvede jeg blot at åbne en sæk, og det ville regne med femfrancstykker."

"I har altså noget i den, som trækker?" spurgte Orso.

"Nej, langt fra. Men hvis jeg, som mange før har gjort, skrev til en rig mand: Jeg skal bruge 100 francs, så ville han sende mig dem sporenstregs. Men jeg er en mand af ære, løjtnant della Rebbia."

"Ville De tro det, hr. della Rebbia," spurgte den anden bandit, som hans kammerat kaldte for præst, "ville De tro det, at selv i dette primitive land, med sine enfoldige og simple sæder, gives der nederdrægtige mennesker, som vover at misbruge den høje agtelse, vi har erhvervet os ved vore pas her," og han pegede på sit gevær, "til at trække veksler på vort navn."

"Det er endog meget sandsynligt," svarede Orso barskt, "men hvad forstår I ved veksler?"

"Ser De, jeg driver for en seks måneders tid siden rundt i omegnen af Orezza," fortsatte banditten; "så kommer en dag et fjols af en bonde til mig, tager på lang afstand sin hue af og siger: "Ak, hr. pastor" – man kalder mig nemlig i almindelighed således – "undskyld mig og giv mig tid, jeg har kun været i stand til at skaffe 55 francs, men det er virkelig alt, hvad jeg kunne opdrive." Nå, jeg var jo til at begynde med ganske forbavset. "Hvad er det, du snakker om, sjuft?" råbte jeg, "hvad er det for 55 francs?" – "Jeg mener 65," sagde han, "men hvad de 100 francs angår, som I forlanger af mig, så er det mig rent umuligt." – "Hvad, din gavtyv," siger jeg, "skulle jeg have forlangt 100 gylden af dig? Jeg kender dig jo overhovedet ikke." Så overrækker han mig en smudsig lap papir, hvori det bliver ham påbudt at lægge 100 francs på et bestemt sted; hvis ikke, så bliver hans hus stukket i brand og hans kone slået ihjel af Giocanto Castriconi – det er nemlig mit navn. – De nederdrægtige skurke havde forfalsket min underskrift. Men hvad der ærgrede mig mest, det var, at brevet var brevet i *patois* og fuldt af fejl; som om *jeg* kunne lave ortografiske bommerter, jeg, der har vundet så mange priser ved universitetet. Jeg gav straks bonden en ørefigen, så han væltede sig to gange om sin egen akse. "Hvad, din skurk, holder du mig for en røver?" råbte jeg og gav ham et spark på et sted, som jeg ikke skal nævne. Det gjorde mig noget lettere om hjertet, og jeg spurgte ham: "Hvornår skal du aflevere pengene på det opgivne sted?" – "Endnu i dag." – "Godt, så gå straks, og tag dem derhen." Det var ved foden af en fyr, og stedet var ikke til at tage fejl af. Bonden tager altså pengene, skubber dem ind ved foden af træet og kommer tilbage til mig. Jeg havde skjult mig i

nærheden og ventede sammen med bonden i seks djævleblændt lange timer; men jeg havde gerne ventet tre dage, hvis det havde været nødvendigt, hr. della Rebbia! Efter at de seks timer var gået, viser der sig en *bastiaccio* – en mand fra byen Bastia – en nederdrægtig pengepuger. Han bøjer sig ned for at samle pengene op, jeg sigter – paff – giver ild, og det med et så godt resultat, at han styrter hovedkulds ned over dalerne. "Tag nu dine penge, din gavtyv," siger jeg til bonden, "og lad dig aldrig oftere forlede til at tiltro Giocanto Castriconi en sådan gemen handling. Den stakkels djævel skrabede, skælvende over det hele, sine francs sammen og tog sig ikke en gang tid til at tørre blodet af dem. Han takkede mig, jeg gav ham endnu et dygtigt spark til afsked, og så forsvandt han.

"Ha, præst! Det skud misunder jeg dig," sagde Brandolaccio, "du må da have leet hjerteligt over den historie bagefter!"

"Kuglen traf denne *bastiaccio* lige i tindingen," fortsatte banditten, "og det fremkaldte i min erindring følgende linjer af Virgil:

> Liquefacto tempora plumbo
> Diffidit, ac multa porrectum extendit arena."

"*Liquefacto*? Tror De også, hr. Orso, at en blykugle kan smelte ved at fare gennem luften? De, der har studeret artillerividenskaben, kan uden tvivl give mig nøjagtig besked om dette er en fejltagelse eller en af erfaringen bekræftet kendsgerning, som man siger."

Orso ville hellere diskutere et fysisk spørgsmål med præsten end dømme om hans handlings moralske værdi. Men Brandolaccio, der ikke havde megen fornøjelse af en sådan

videnskabelig udvikling, afbrød ham med den bemærkning, at solen var ved at gå ned.

"Da I ikke vil spise med os, Ors' Anton," sagde han, "så råder jeg jer til ikke at lade mademoiselle Colomba vente længere. Desuden er det ikke sundt at strejfe omkring herude efter solnedgang. Hvorfor går I hjemme fra uden et gevær? Tag jer i agt, for der er slemme folk nok her omkring. For i dag har I vel ikke noget at frygte; for Barricini'erne bringer præfekten med hjem; de har mødt ham undervejs, og han skal opholde sig en dag i Pietranera. Han er ude for at nedlægge en grundsten et eller andet sted – nogle forbandede narrestreger for resten. Han overnatter hos Barricinis, men i morgen vil de være af med ham. Denne Vincentello er en slem dreng, og broderen Orlanduccio er ikke stort bedre. Forsøg at møde dem enkeltvis. Den ene i dag, den anden i morgen, men jeg siger jer, tag jer godt i agt for dem."

"Mange tak for det gode råd, Brandolaccio," sagde Orso; "men Barricinis og jeg har ikke noget med hinanden at bestille. Hvis de ikke af egen drift kommer til mig, så har jeg ikke noget at sige dem."

Banditten smældede med tungen og stak den ind i kinden, men sagde ikke noget. Orso rejste sig og skulle til at gå hjem.

"Det er sandt, jeg har glemt at takke Jer for krudtet, løjtnant," sagde Brandolaccio. "Det kom mig ganske godt tilpas. Foreløbig behøver jeg ellers intet – det vil da sige, jeg trænger egentlig til et par sko, men jeg kan lave mig et par af et muflonskind."

Orso trykkede banditten to fem-francs-stykker i hånden og sagde:

"Krudtet sendte Colomba Jer, men her er noget til skoene."

"Ingen narrestreger, løjtnant," råbte Brandolaccio og gav ham pengene tilbage. "Holder I mig for en tigger? Brød og krudt tager jeg imod, men ellers intet."

"Pjat, jeg troede, at gamle soldater gensidigt kunne hjælpe hinanden. Nuvel, så Gud i vold da," sagde Orso, men opnåede dog, inden han gik derfra, ubemærket at lade pengene glide ned i banditten's baglomme.

"Adieu, Ors' Anton," sagde teologen. "Vi møder måske en af dagene hinanden igen i *maquis*'en og kan så fortsætte vore interessante Virgil-studier."

Orso havde omtrent fjernet sig en kilometer fra de to værdige banditter, da han hørte en mand i fuldt løb komme bag efter sig. Det var Brandolaccio.

"Nå, det er alligevel lidt for galt, løjtnant, min tro alt for galt," råbte han åndeløs. "Her et jeres 3 francs. Ingen anden ville jeg have tilgivet den spas. Min hjertelige hilsen til mademoiselle Colomba! I har næsten taget vejret fra mig; god aften! og husk mine ord."

12

Orso fandt Colomba noget urolig over hans lange udebliven; men da hun så ham komme tilbage i god behold, vendte også hendes sædvanlige rolige ligevægt tilbage. Ved aftensbordet talte de kun om ligegyldige ting, og søsterens tilsyneladende ro gjorde Orso så dristig, at han fortalte hende om sit møde med banditterne og endog gjorde nogle spøgende, kritiske bemærkninger om den moralske og religiøse opdragelse, som blev den stakkels lille Chilina til del af hendes onkel og hans værdige kollega, "pastor" Castriconi.

"Brandolaccio er en agtværdig mand," sagde Colomba, "men Castriconi må jo, efter hvad jeg hører, regnes for et usædeligt menneske."

"Efter mit skøn er han et lige så godt menneske som Brandolaccio, og Brandolaccio lige så god som han," sagde Orso. "De ligger begge i åben krig med samfundet. Den ene forbrydelse fører den anden med sig, og alligevel er de måske ikke så forvorpne som så mange andre mænd, der ikke sover ude i *maquis*'en."

En vild glæde opklarede som et lyn hans søsters ansigt.

"Ja," fortsatte Orso, "disse stakkels fyre har på deres måde også æresfølelse. Kun en grusom fordoms magt og ikke nogen smudsig havesyge har kastet dem ud i det liv, de fører."

Der opstod her et lille ophold i samtalen.

"Broder," sagde Colomba endelig, da hun skænkede hans kaffe, "du ved måske, at Gianetto Pietri er død i nat af den slemme sumpfeber, som det hedder sig?"

"Hvem var denne Pietri?"

"En mand fra vor landsby, den Maddelenas mand, der modtog vor faders lommebog i hans sidste øjeblikke. Enken har været her og bedt mig om at komme til ligvagten og synge noget. Det var vist passende, at du også gik med. De er vore naboer, og det er en høflighed, som er næsten uundgåelig i en så lille by som vor."

"Gid pokker havde den ligvagt, Colomba. Jeg holder ikke af, at min søster tager del i et sådant offentligt skuespil."

"Orso, ethvert folk har sin måde at vise de døde ærefrygt på," svarede Colomba. "Skikken med *ballata*'er er nedarvet fra vore forfædre og vi må derfor holde den i ære. Maddalena har ikke dette talent, og den gamle Fiordispina, som er den bedste *voceratrice* her på egnen, er syg. Det er derfor unødvendigt, at en anden synger *ballata*'en."

"Tror du da ikke, at Gianetto Pietri vil kunne finde vej i den anden verden, hvis der ikke bliver sunget dårlige vers ved hans båre? Gå blot til ligvagten, hvis du har lyst, Colomba, jeg vil også selv gå med, siden du anser det for nødvendigt, men lad være med at improvisere. Det passer sig ikke for din alder, og desuden … Nej, søster, tjen mig blot i at lade være."

"Jeg har lovet det, broder. Du ved jo, at det nu en gang er skik og brug her i landet. Og jeg gentager, der er ingen andre end mig, det kan improvisere."

"Hvilken tåbelig skik!"

"Jeg lider selv mest ved det, når jeg synger på den måde, for hele vor ulykke står da ganske levende for mig. Jeg vil i morgen være helt syg af det, men jeg kan ikke lade være. Giv mig lov, broder. Husk, at du i Ajaccio opfordrede mig til at improvisere

for at føje den unge engelske dame, der kun gør sig lystig over vore gamle skikke. Hvorfor skulle jeg så ikke kunne improvisere for fattigfolk, der vil takke mig for det med mange bønner for mig og som det vil hjælpe til at bære sorgen?"

"Nå ja, så gør, som du vil. Jeg vædder på, du allerede har din *ballata* færdig, og ikke vil lade den gå til spilde."

"På ingen måde, broder, jeg formår ikke at komponere noget forud. Jeg stiller mig foran den døde, tænker på de efterladte og sætter mig ind i deres stilling. Jeg får tårer i øjnene, og jeg synger så, hvad der falder mig ind."

Alt dette blev sagt så ligefremt og naturligt, at man umuligt kunne mistænke signora Colomba for, at det var nogen som helst poetisk forfængelighed med i spillet.

Orso gav da også efter og ledsagede sin søster til familien Pietris hus. I husets største værelse lå liget med utildækket ansigt på et bord; døre og vinduer var åbne og flere vokskerter brændte i stuen. Den afdødes enke stod ved hans hovedgærde, og bag hende fyldte en stor mængde kvindfolk hele den ene side af værelset; den anden indtoges af mændene, der barhovedede og med øjnene fæstnet til liget stod der i dyb tavshed.

Hver ny ankommen gik straks hen til bordet, kyssede den døde, bukkede for enken og den afdødes søn og indtog så tavs sin plads mellem de andre. Kun af og til afbrød en enkelt stemme tavsheden og rettede nogle bebrejdende ord til den afdøde.

"Hvorfor har du forladt din gode kone?" spurgte en gammel mand. "Har hun ikke plejet dig godt? Hvad manglede du da? Hvorfor kunne du ikke vente en måned længere? Din svigerdatter ville da have skænket dig en sønnesøn."

En rank, ung mand, Pietris søn, greb sin faders kolde hånd og råbte: "Oh, hvorfor døde du ikke af *mala morte* [Note 7)]. Vi ville da have hævnet dig!"

Det var de første ord, Orso hørte, idet han trådte ind i værelset. De deltagendes gruppe åbnede sig for at lade ham komme frem, og en sagte mumlen viste den opmærksomhed, som *voceratricens* ankomst fremkaldte.

Colomba kyssede enken, greb hendes hånd og stod nogle minutter hensunket i tanker med øjnene rettet mod jorden. Derpå slog hun sløret tilbage, så fast ind i den dødes ansigt, bøjede sig over liget, der næppe var blegere end hun selv, og begyndte så på følgende måde:

Lev vel Gianetto. Guds engleskare
din sjæl vil bære forløst til Gud,
og i de saliges store vrimmel
du og en plads får dig peget ud.

Vort liv hernede er idel smerte,
men se, hist oppe er altid vår,
hvor aldrig føles til frost og hede,
hvor evigt fejres et jubelår.

Dit dagværk hos os er nu til ende,
ej sav og økse du fører mer.
Din hakke, spade står gemt i krogen,
og kold og stiv nu du ligger her.

Men fryd dig! Livet er ej til ende;
kun jordens møje du skifted' om
med livet hisset i fryd og glæde,
med evig sabbat i Guds helligdom.

Lev vel, Gianetto! Guds engle tage
din frelste ånd i sin varetægt;
din søn han hersker nu her i huset
og hoved er for din hele slægt.

Jeg så en gang en *libecco* strejfe
med vældig kraft imod bjergets væg
og i sin vælde den intet skånte;
den fælded' også en gammel eg.

Jeg troede død den, men da jeg atter
en gang tilfældigt ved stubben stod,
et skud jeg så da så friskt at skyde
mod himlen op fra den gamle rod.

Og skuddet blev til et træ så vakkert,
hvis krone bredte sig skyggefuld,
og i dets grene nu atter bygger
småfugle med deres børnekuld.

Se did, Maddele. Dets krone breder
sig også skærmende over dig;
hvil i dets skygge som fugleskaren;
begræd ej mere den gamle eg.

Her begyndt Maddalena at hulke højt, og nogle mænd, der til andre tider ganske koldblodigt ville kunne skyde et menneske ned, som om det var en agerhøne, tørrede store, stride tårer af de solbrændte kinder.

Colomba fortsatte endnu en stund på samme måde, snart tiltalende den døde, snart hans familie; undertiden lod hun også den døde selv tale for at trøste sine venner og give dem gode råd.

Jo længere hendes improvisation skred frem, desto mere udtryksfulde blev hendes ansigtstræk, en fin rødme dækkede hendes kinder og fremhævede tændernes hvidhed og glansen af hendes udvidede pupiller. Hun var som Pythia på trefoden.

Blandt mængden hørtes kun af og til et suk eller en undertrykt hulken, men ellers var der dødsstilhed. Også Orso følte sig grebet af øjeblikkets alvor og hans omgivelsers dybe sindsbevægelse, og presset op i et mørkt hjørne af værelset følte han sine tårer flyde lige så rigeligt som den afdøde Pietris søns.

Pludselig mærkedes en let bevægelse i den lyttende mængde. Kredsen åbnedes og flere fremmede trådte ind. Af den respekt, man viste dem og den forekommenhed, hvormed man gjorde plads for dem, var det tydeligt at se, at det var personer af betydning, hvis nærværelse var en særlig ære for huset, men af ærbødighed overfor *ballata*-sangeren var der dog ingen af de tilstedeværende, der tiltalte de nyankomne.

Den forreste af dem var en mand på omtrent 40 år, hans sorte frakke med det røde bånd i knaphullet, hans selvtillidsfulde og værdige optræden lod ingen være i tvivl om, at det var præfekten. Bag efter ham kom en gammel, stærkt bøjet mand med en sygelig grågul ansigtsfarve, hvis sky og

ubehageligt flakkende blik kun ufuldkomment skjultes af hans grønne brilleglas. Han bar en sort frakke, der passede ham dårligt. Og skønt kun lidt brugt, så den ud til at være syet for mange år siden. Han holdt sig tæt op til præfekten, som ville han skjule sig i hans skygge. Efter ham fulgte to høje, unge mænd med solbrændte, skæggede ansigter og frække, hovmodige blikke, der med uforskammet nysgerrighed mønstrede deres omgivelser.

Orso havde været så længe borte fra landet, at han havde glemt de fleste af sin landsbys beboere, men synet af den gamle mand med de grønne briller vakte straks gamle erindringer, og hans nærværelse her som præfektens ledsager gjorde ham det straks klart, at det var advokat Barricini, der kom med sine sønner for at lade præfekten høre, hvad en *ballata* var.

Det ville ikke være let at skildre, hvad der i dette øjeblik foregik i Orsos indre. I hvert fald forårsagede nærværelsen af hans faders fjende ham både afsky og forfærdelse, og han følte sig mere end nogen sinde før tilgængelig for den mistanke, som han så længe havde kæmpet imod, den at Barricini kunne være hans faders morder.

Colomba blev dybt rystet ved at se den mand, som hun havde svoret et dødeligt had. Hendes udtryksfulde træk blev stive og kolde, hun blegnede, hendes stemme blev hæs, og den strofe, hun var i færd med at synge, døde hen på hendes læber; men det varede kun et øjeblik, før hun atter optog sin *ballata*, og med pludselig heftighed brød hun ud i ordene:

Ser du falken sørge på sin forladte borg?
Ser du stærene flagre, forhånende hans sorg?

Der hørtes en undertrykt latter i værelset; den kom fra de to unge mænd, der sidst var trådt ind. Men Colomba fortsatte med stigende heftighed:

Dog snart vil falken vågne
med vidt udspilet vingefang
den lynsnart styrter ned
og mætter sig i blod.

Og så den sidste hilsen da,
Gianetto, far vel!
Nu nok med venners sorg og nok
med tårens kildevæld.

Du faderløse, græd ej mer!
Beklag ej mere ham,
der rig på år og børn vandt
en blid og rolig død!

Men for den *dræbte* fader
en anden faderløs
så bitterlig må græde
og klage højt sin nød:

Den tapre helt ved snigmord,
af uslinger ombragt,
på marken hist forblødte,
så ene og forladt.

Hans datter op har samlet
hans uskyldsrene blod,
med himlen kun til vidne
hun ud det flyde lod

på Pietraneras mure,
på et skyldbetynget hus
som tegn på, at der kræves
skal hævn for udgydt blod.

Og Pietranera vide skal,
Der kommer vist den dag,
da *skyldigt* blod i strømme
skal hin blodskyld vaske af.

Hermed endte Colomba sin improvisation, sank ned på en stol, tilhyllede sit ansigt med sløret og hulkede højt.

Kvindfolkene, alle grædende, trængte sig om hende. Mange mænd kastede vilde og truende blikke på borgmesteren og hans sønner, og nogle ældre mænd ytrede knurrende deres mishag over den skandale, som Barricinis ved deres nærværelse forårsagede. Den afdødes søn trængte sig gennem mængden og ville bede borgmesteren om at forlade huset straks, men den gamle Barricini afventede ikke dette vink, han rokkede hen til døren, og hans sønner var allerede gået udenfor.

Præfekten rettede nogle medfølende ord til den unge Pietri og fulgte efter borgmesteren, men Orso trådte hen til sin søster, greb hendes arm og førte hende ud af stuen.

"Gå med dem! Sørg for, at der ikke sker en ulykke!" sagde den unge Pietri til nogle af sine venner. To eller tre unge mænd stak

hastigt deres stiletter i det venstre ærme og fulgte Orso og hans søster lige til deres gadedør.

13

Hulkende og åndeløs af det heftige sindsoprør formåede Colomba ikke at få et ord frem, hun lænede sit hoved til broderens skulder og holdt hans hånd krampagtigt fast i sin. Orso var ikke sin søster særlig taknemmelig for hendes ligtale, og mindst af alt for den sidste del af den, men han var selv for oprevet og urolig til, at han kunne rette et eneste bebrejdende ord til hende. Han ventede tavs på, at den nervøse paroksysme, hans søster åbenbart led under, skulle få en ende, da der blev banket kraftigt på gadedøren, og Saveria ganske forskrækket trådte ind og meldte hr. præfekten.

Ved at høre denne titel rejste Colomba sig straks, som skammede hun sig over sin svaghed, og stod oprejst, støttende sig til ryggen af en stol, der dog synligt sitrede under hendes hånd.

Præfekten åbnede samtalen med nogle almindelige talemåder og undskyldninger for den usædvanlige tid for hans besøg. Han beklagede Colombas upasselighed med en hentydning til faren ved at geråde i stærkt sindsoprør, dadlede denne skik med ligklager. som *voceratricens* talent gjorde endnu mere pinefuld for tilhørerne, og indblandede deri behændigt en let dadel af den sidste improvisations tendens. Derpå slog han over i en anden tone.

"Hr. della Rebbia," sagde han, "jeg har det behagelige hverv at bringe Dem de varmeste hilsener fra Deres engelske venner. Miss Nevil beder mig hilse Deres søster hjerteligt; men til Dem har jeg et brev fra bemeldte dame."

"Et brev fra miss Nevil?" råbte Orso.

"Uheldigvis har jeg det ikke hos mig, men De skal få det om fem minutter. Hendes fader har været utilpas, og vi frygtede en tid for, at han skulle få et anfald af en af vore febere, men det glæder mig at kunne sige Dem, at han nu igen er fuldstændig rask og befinder sig vel, hvad De også vil kunne udlede ved, at han om ikke ret længe vil komme og besøge Dem og Deres søster."

"Miss Nevil må da have været svært forskrækket?"

"Lykkeligvis anede hun ikke faren, førend den allerede var forbi. Hr. della Rebbia, miss Nevil har talt meget med mig om Dem og Deres søster." Orso bukkede. "Hun nærer stor agtelse og venskab for Dem begge. Under et yderst fortryllende ydre og et tilsyneladende let og livligt sind åbenbarer hun tillige megen forstand og hjertensgodhed."

"Ja, hun er en henrivende person," sagde Orso.

"Jeg kommer på en vis måde til Dem, min herre, efter miss Nevils ønske. Ingen kender bedre end jeg en vis sørgelig begivenhed, som jeg helst ikke ville kalde frem igen for Dem. Da hr. Barricini stadig er borgmester i Pietranera og jeg præfekt i dette departement, så behøver jeg ikke at sige Dem, hvilket værd jeg tillægger visse grunde til mistanke, som, hvis jeg er rigtig underrettet, nogle uforsigtige personer har meddelt Dem, men som jeg ligeledes ved, De har tilbagevist med den fasthed, som man kunne vente af Deres stilling og Deres karakter."

"Colomba!" sagde Orso, der uroligt havde rokket frem og tilbage på sin stol, "du er meget træt, du skulle hellere gå i seng."

Colomba rystede på hovedet. Hun havde atter fået sit sædvanlige udseende tilbage, og så præfekten forskende ind i ansigtet.

"Hr. Barricini ønsker alvorligt at få en ende på disse mislige forhold," fortsatte præfekten, "altså at få ophævet det uklare forhold, hvori De står til hinanden. Jeg for min del ville være meget glad, om jeg kunne bidrage til, at De kom til at stå på en sådan fod med hinanden, som man kan forvente det af folk i Deres stilling."

"Hr. præfekt," svarede Orso med bevæget stemme, "jeg har aldrig beskyldt hr. Barricini for at have myrdet min fader, men han har gjort sig skyldig i en gerning, som for bestandig vil hindre ethvert samkvem mellem os. Han forfalskede et trusselsbrev med en vis bandits navn – han tillagde min fader forfatterskabet til det – og dette brev, min herre, er efter al sandsynlighed den indirekte årsag til min faders død."

Præfekten tav et øjeblik. "At Deres hr. fader havde denne tro, da han, revet med af sin medfødte lidenskabelighed, anlagde proces mod hr. Barricini, dette, min herre, kan jeg forstå, men for Deres vedkommende kan en sådan forblindelse ikke undskyldes. Betænk dog, at hr. Barricini slet ingen interesse havde af at forfalske dette brev. Jeg vil slet ikke tale om hans karakter, for De kender den ikke. De er forudindtaget imod ham, men De kan dog umuligt tro, at en med loven så fortrolig mand ..."

"Hr. præfekt!" afbrød Orso ham og rejste sig, "jeg beder Dem erindre, at den påstand, at bemeldte brev ikke var Barricinis værk, ikke er ensbetydende med, at det hidrører fra min fader. Hans ære, min herre, er også min."

"Ingen er så overbevist om oberst della Rebbias hæderlighed som mig, min herre, men ophavsmanden til dette brev er nu blevet kendt."

"Hvem er det?" råbte Colomba og trådte hen til præfekten.

"Et ynkeligt subjekt, der er dømt for forskellige forbrydelser – og tilmed sådanne forbrydelser, som i korsikanere aldrig tilgiver – en tyv og røver, en vis Tommaso Bianchi, som for tiden sidder i fængsel i Bastia, har tilstået at han var forfatteren til dette skæbnesvangre brev, der havde så sørgelige følger."

"Jeg kender ikke manden," sagde Orso, "hvad kan have bevæget ham til dette?"

"Han er her fra egnen," svarede Colomba, "broder til en tidligere møller hos os, en lumsk og slet person og en løgner, som ingen tiltro fortjener."

"De vil straks se, hvilken interesse han havde i sagen," fortsatte præfekten. "Mølleren, som Deres søster taler om, hedder, hvis jeg er rigtigt underrettet, Theodoro. Han havde af Deres fader en mølle i forpagtning, som ligger ved den bæk, der var genstand for processen mellem Deres fader og hr. Barricini. Obersten havde med sin sædvanlige højhjertethed næppe noget synderligt udbytte af sin mølle. Nu troede Tommaso, at hvis bækken blev tilkendt hr. Barricini, ville hans broder komme til at betale en højere forpagtningsafgift. Kort sagt, for at hjælpe sin broder var det, at Tommaso skrev brevet i banditens navn og forfalskede underskriften. Og dertil indskrænker hele historien sig. Vær så god at læse dette brev, som understatssekretæren har skrevet til mig, og som vil bekræfte, hvad jeg allerede har meddelt Dem."

Orso læste brevet, der indeholdt en indgående skildring af Tommasos tilståelse, og Colomba læste det samtidig over sin broders skulder. Da hun var færdig med det, råbte hun:

"Orlanduccio rejste for en måned siden til Bastia, da han hørte om min broders forestående hjemkomst. Han har talt med Tommaso og forlokket ham til denne løgn!"

"Mademoiselle," svarede præfekten utålmodig, "De forklarer alt ud fra formodninger, der absolut skal passe til Deres forudindtagne meninger, men er det den rette vej til at finde sandheden? De, min herre, dømmer roligere. Sig mig nu, hvad mener De om dette? Tror De virkelig, at en mand, der har en ubekendt straf i vente, frivilligt og for en ubekendt persons skyld ville anklage sig selv for et falskneri?"

Orso gennemlæste brevet endnu en gang og vejede hvert ord i det; efter at han havde set Barricini, følte han, at det ville være vanskeligere at overbevise ham end for nogle dage siden. Men endelig måtte han dog indrømme, at erklæringen syntes ham tilfredsstillende.

Men Colomba råbte:

"Tommaso Bianchi er en bedrager! Jeg er overbevist om, at han ikke vil blive dømt, eller også bryder han ud af fængslet!"

Præfekten trak på skuldrene. "Jeg har meddelt Dem den melding, jeg har fået, hr. della Rebbia," sagde han, "jeg trækker mig nu tilbage og overlader Dem til Deres overvejelser. Jeg vil vente på Deres ædruelige dom og er fast overbevist om, at den vil være mægtigere end – Deres søsters formodninger."

Efter nogle undskyldende ord til Colomba, svarede Orso, at han nu var overbevist om at Tommaso havde været den eneste skyldige.

Præfekten havde rejst sig for at tage afsked. "Hvis det ikke allerede var så sent," sagde han, "så ville jeg bede Dem ledsage mig for at modtage miss Nevils brev. De kunne da benytte lejligheden og gentage for hr. Barricini, hvad De netop har sagt til mig, og dermed var denne kedelige strid så bilagt."

"Aldrig vil Orso della Rebbia overskride en Barricinis dørtærskel," råbte Colomba heftigt.

"Mademoiselle er tilsyneladende familiens *tintinajo* [Note 8)]," sagde præfekten sarkastisk.

"Min herre!" svarede Colomba fast, "De bliver ført bag lyset. De kender ikke advokaten – han er den lumskeste, listigste skurk i landet. Jeg beder Dem, få ikke Orso til dette, det vil kun bringe ham skændsel."

"Colomba!" råbte Orso, "du er ude af dig selv af din lidenskabelighed."

"Orso, Orso, jeg besværger dig ved den æske, jeg har overgivet dig, gå ikke! Mellem dig og Barricinis er der blod! Du må ikke betræde deres hus!"

"Søster!"

"Nej, broder, du *må* ikke gå, så forlader jeg dette hus og vil aldrig se dig mere. Orso, hav medlidenhed med mig!" Og hun kastede sig på knæ for ham.

"Det gør mig uendelig ondt at se frøken Colomba så lidet fornuftig," sagde præfekten, "De vil forhåbentlig overbevise hende om uholdbarheden af hendes formodninger." Han åbnede døren halvt og blev stående i det håb, at Orso ville følge ham.

"Jeg kan ikke forlade min søster lige nu," sagde Orso. "I morgen, når ..."

"Jeg rejser tidligt," svarede præfekten.

"Vent i det mindste til i morgen tidlig, broder," råbte Colomba med foldede hænder. "Lad mig først endnu engang gennemgå vor faders papirer. Det kan du da ikke nægte mig."

"Godt, du skal undersøge dem endnu i aften, men når du er færdig med dette, må du ikke mere pine mig med dette blinde had. Jeg beder tusinde gange om undskyldning, hr. præfekt, men jeg føler mig så utilpas, at vi hellere må opsætte afgørelsen til i morgen."

"Natten bringer gode råd. Forhåbentlig vil De i morgen være kommet over deres tvivl," svarede præfekten og gik.

"Saveria," råbte Colomba, "tag lygten og gå med hr. præfekten; han vil give dig et brev til min broder", og derpå hviskede hun nogle ord, som kun Saveria kunne høre.

"Colomba," sagde Orso, da præfekten var gået, "du har forårsaget mig megen sorg og smerte i dag. Vil du virkelig være uimodtagelig for ethvert fornuftigt bevis?"

"Du har givet mig tid til i morgen," svarede hun. "Det er kun en kort frist, men jeg håber stadig."

Dermed tog Colomba et nøglebundt og steg hurtigt op i den øverste del af huset, hvor Orso hørte hende trække skuffer ud og rumstere i de gemmer, hvor oberst della Rebbia plejede at gemme vigtige papirer.

14

Saveria blev temmelig længe borte, og Orsos utålmodighed var steget til det højeste, da hun endelig kom med et brev i hånden, fulgt af den lille Chilina, det endnu gned øjnene, for hun var blevet vækket af sin sødeste søvn.

"Hvad fører dig hertil på denne tid, Chilina?" spurgte Orso.

"Frøkenen har sendt bud efter mig," lød hendes frejdige svar.

"Hvad pokker kan hun ville med hende?" tænkte Orso, men han var for optaget af at erfare indholdet af miss Nevils brev, og mens han læste, gik den lille Chilina op til hans søster.

Brevet lød således:

> "Min fader har været temmelig dårlig, min herre," skrev miss Nevil, "desuden er han også for doven til at skrive, hvorfor jeg er nødt til at være hans sekretær. De ved, han har for nylig hentet sig våde fødder ved stranden i stedet for sammen med os at beundre den herlige udsigt, og det er jo på Deres charmante ø tilstrækkeligt til at skaffe én en dygtig feber på halsen. Jeg ser allerede i ånden det ansigt, De sætter op, og hvorledes Deres hånd sandsynligvis griber efter dolken, men forhåbentlig bærer De ikke en sådan mere.
> Min fader havde altså et let feberanfald og forårsagede mig en stor skræk. Præfekten, som jeg stadig synes er en meget behagelig mand, sendte os en læge, ligeledes en elskværdig mand, som i løbet af nogle dage havde held til at få sat feberen på porten. Feberen er ikke

vendt tilbage, og min fader vil allerede igen gå på jagt, men det finder jeg mig ikke i. Hvorledes har De fundet Deres slot oppe i bjergene? Står Deres nordlige tårn endnu på det samme sted? Har De mange spøgelser i det? Jeg stiller alle disse spørgsmål, fordi min fader erindrer, at De har lovet ham jagt på hjorte, vildsvin og mufloner – jeg tror, det var navnet på dette fremmede dyr? Vi har derfor til hensigt på vor rejse til Bastia at lægge beslag på Deres gæstfrihed og håbe, at della Rebbia'ernes slot, som De skildrede os så gammelt og forfaldent, ikke vil styrte sammen over hovedet på os. Skønt præfekten er så elskværdig, og man aldrig mangler samtalestof i hans selskab – i parentes bemærket tror jeg at have gjort en erobring i ham – så har vi dog talt om Dem og Deres familie. Embedsmændene ved domstolen i Bastia har sendt ham visse meddelelser eller tilståelser, som en galgenfugl i fængslet der har gjort, og som er i stand til at fjerne enhver rest af mistanke fra Deres sjæl. Deres fejde, der undertiden har foruroliget mig meget, må altså nu være bilagt. De har ingen idé om den glæde, denne efterretning har forårsaget mig. Da De med den skønne *voceratrice* red bort herfra med bøssen i hånden og med sammentrukne bryn, så De mig mere end sædvanlig korsikansk ud, ja, alt for korsikansk. – Basta! Jeg burde ikke skrive så meget til Dem om dette, men det hidrører fra min kedsomhed. Præfekten må desværre rejse bort. Vi vil underrette Dem, så snart vi tager af sted op til Deres bjerge, og jeg vil tage mig den

frihed at skrive til mademoiselle og bede hende tillave mig en *bruccio*, men det skal være en rigtig ekstraordinær. Foreløbig må De hilse hende på det venligste fra mig.
Jeg benytter dagligt dolken, som hun har foræret mig, til at skære bladene op i en roman, som jeg har bragt med, men den grumme klinge nægter at forrette denne tjeneste og anretter små ødelæggelser i min bog.
Og far nu vel, min herre! Min fader sender Dem de venligste hilsener. Hør nu efter præfekten, han er en mand med en klar forstand og sund dømmekraft, og han tager, tror jeg, en lille omvej alene for Deres skyld. Han skal nedlægge en grundsten i Corte, hvilket efter min mening vil blive en meget imposant højtidelighed, så jeg beklager ikke at kunne have den fornøjelse at overvære den. En herre i broderet kjole med silkestrømper og hvidt skærf, med en murske i hånden, der tilmed holder en tale! En højtidelighed, som slutter med utallige leveråb for kongen!
De bliver vist meget forfængelig, når De nu ser mig skrive et brev til Dem på fire fulde sider, men jeg gentager det, min herre, jeg keder mig, og jeg tillader Dem af denne grund at skrive et lige så langt brev til mig. For resten er det mig meget påfaldende, at De ikke endnu har meldt os Deres lykkelige ankomst til *Pietranera*.

Lydia Nevil

Efterskrift.
Jeg beder Dem at høre præfekten og følge hans råd. Vi

er blevet enige om, at det er det bedste for Dem, og det vil glæde mig meget, hvis De efterkommer mine ønsker på dette punkt.

L. N."

Orso læste dette brev tre eller fire gange igennem og ledsagede det hver gang med utallige kommentarer. Derpå skrev han et langt svar og lod Saveria overgive det til en mand i landsbyen, som endnu samme nat tog til Ajaccio for at overbringe dette brev.

Imidlertid tænkte han ikke mere på at strides med sin søster om Barricinis virkelige eller indbildte forbrydelse; for miss Nevils brev lod ham se alt i rosenrødt, og der var ikke mere plads i han sjæl til had og hævn. Efter at han i nogen tid forgæves havde ventet på sin søsters tilbagekomst fra øverste etage, gik han i seng med lettere hjerte end ellers i de sidste dage.

Men Colomba tilbragte, efter at hun havde sendt Chilina af sted med hemmelige instruktioner, størstedelen af natten med at gennemsøge og læse gamle papirer. Kort før daggry blev en håndfuld småsten kastet imod hendes vinduer; da hun hørte dette signal, gik hun ned i haven og lod to mænd af mistænkeligt udsende komme ind i huset; hun førte dem ud i køkkenet og dækkede rigeligt op for dem.

Læserne vil snart erfare, hvem disse to mænd var og hvorfor de var kommet.

15

Hen imod kl. 6 næste morgen bankede præfektens tjener på Orsos dør og meddelte Colomba, der lukkede op, at præfekten skulle til at tiltræde sin rejse og ventede hendes broder. Hun svarede uden tøven, at hendes broder var gledet på trappen og havde forstuvet foden, så han ikke kunne gå et skridt. Han bad derfor om undskyldning og ville betragte det som en stor gunst, hvis præfekten ville komme over til ham. Kort efter kom Orso ned og spurgte sin søster, om præfekten ikke havde sendt bud efter ham.

"Han beder dig om at vente her," svarede hun med den største ro.

En halv time gik, uden at man bemærkede den ringeste bevægelse i Barricinis hus; imidlertid spurgte Orso sin søster, om hun havde fundet noget af vigtighed. og fik til svar, at hun ville fremlægge det, hun havde at gøre gældende, i præfektens overværelse. Hun bestræbte sig for at se rolig og fattet ud, men hendes farve og hendes øjne forrådte dog alligevel stor indre uro.

Endelig blev Barricinis gadedør åbnet, og præfekten trådte ud i rejseklæder, ledsaget af borgmesteren og begge hans sønner. Beboerne i Pietranera var allerede ved solopgang på benene for at se præfekten afrejse; han var jo den fornemste embedsmand i departementet.

Hvor stor var ikke deres forbavselse, da de så præfekten sammen med de tre Barricini'er gå hen over den store plads og træde ind i løjtnant della Rebbias hus.

"De slutter fred," råbte landsbyens kloge hoveder i kor.

"Sagde jeg det ikke nok," sagde en gammel mand; "Ors' Antonio har levet for længe på fastlandet til at handle som en mand med mod!"

"Men ser I da ikke, at det er Barricini, der kommer til ham," sagde en della Rebbia-tilhænger, "de beder om forladelse."

"Præfekten har viklet dem alle om sin finger," sagde den gamle, "der findes nu til dags intet mod mere. De unge folk bekymrer sig ikke mere om deres faders blod, end om de havde vær bastarder."

Præfekten var ikke så lidt forbavset ved at se Orso på benene og gå omkring uden besvær. Med få ord tilstod Colomba den list, hun havde tilladt sig, og bad præfekten om tilgivelse.

"Hvis De var taget ind et andet sted, hr. præfekt, så var min broder allerede kommet til Dem i går for at gøre Dem sin skyldige opvartning," sagde hun.

Orso bad ligeledes om undskyldning og forsikrede, at han ingen del havde i denne tåbelige list, der ærgrede ham selv mest.

Præfekten og den gamle Barricini syntes at tro oprigtigheden af hans beklagelser, som blev bekræftet ved hans forlegenhed og de strenge bebrejdelser, han gjorde sin søster, men borgmesterens sønner syntes ikke tilfredsstillet.

"Man gør sig lystig over os," sagde Orlanduccio, højt nok til at blive hørt.

"Hvis min søster spillede mig sådan et puds, skulle jeg nok betage hende lysten til det fremover," sagde Vincentello.

Disse ord og tonen, hvori de blev sagt, mishagede Orso og dæmpede hans iver efter at optræde forsonligt noget. Han og

de unge Barricinis vekslede blikke, der ikke just var venskabelige.

Imidlertid havde de alle sat sig ned, undtagen Colomba, der blev stående tavs henne ved køkkendøren.

Præfekten tog først ordet. Efter nogle almindelige ytringer om folks fordomme her til lands, bemærkede han:

"De fleste fejder mellem familierne kan i en mængde tilfælde påvises at hidrøre fra misforståelser." Derpå vendte han sig mod borgmesteren og ytrede: "Hr. della Rebbia har aldrig tillagt familien Barricini hverken direkte eller indirekte andel i den beklagelsesværdige begivenhed, der berøvede ham hans fader." Ganske vist var der endnu nogle tvivl tilbage angående et enkelt forhold ved den tidligere proces mellem familierne, tvivl, der skyldtes Orsos lange fravær fra hjemmet og efterretninger, som var tilflydt ham – men ifølge de oplysninger, som var fremkommet ved de seneste forhør, erklærede Orso sig nu for fuldkommen tilfredsstillet og ønskede for fremtiden at stå på en nabovenlig fod med hr. Barricini og hans familie.

Orso bukkede stift, og hr. Barricini fremstammede nogle ord, som ingen kunne høre; hans sønner stirrede op i loftet. Præfekten ville til at fortsætte sin tale, da Colomba tog nogle papirer frem af sin kjole og stillede sig op mellem begge parter.

"Det ville også for mig være en stor glæde at se fjendskabet endt mellem vore familier," sagde hun, "men for at forsoningen kan blive oprigtig, må alt først grundigt opklares, og der må ikke være mindste spor af tvivl tilbage mere. Hr. præfekt, jeg havde begrundet årsag til mistanke med hensyn til den erklæring, som Tommaso Bianchi har afgivet, fordi den kommer fra en så ilde berygtet mand. Jeg sagde," her vendte

hun sig mod hr. Barricini, "at det var muligt at deres sønner havde set ham i fængslet i Bastia, og …"

"Det er ikke rigtigt – jeg har ikke set ham," afbrød Orlanduccio hende.

Colomba tilkastede ham et foragteligt blik og fortsatte, tilsyneladende med stor ro:

"De angiver, at Tommaso er blevet forledt til at skrive dette trusselsbrev i en frygtet bandits navn ud fra ønsket om at hjælpe sin broder til at blive på møllen, som han havde forpagtet af min fader til en meget lav forpagtningsafgift."

"Ja, det ligger da klart for dagen," sagde præfekten.

"Hvor der er tale om en sådan pjalt, som denne Bianchi synes at være, kan man ikke være forsigtig nok med at fastslå noget," sagde Orso.

"Det forfalskede brev er dateret 11. juli," sagde Colomba, hvis øjne begyndte at funkle stærkt, "Tommaso var den gang hos sin broder på møllen, ikke sandt?"

"Jovel," svarede præfekten, der begyndte at ane noget ubehageligt.

"Hvilken interesse havde så Tommaso Bianchi i at skrive dette brev?" råbte Colomba triumferende. "Hans broders forpagtningstid var udløbet; min fader havde opsagt ham den 1. juli. Her er min faders notesbog med en afskrift af opsigelsen, og her er et brev fra vor agent i Ajaccio, som foreslog en ny forpagter."

Dermed overrakte hun papirerne, hun holdt i hånden, til præfekten.

Overraskelsen var almindelig. Borgmesteren blegnede synligt.

Orso trådte frem med rynkede bryn for at undersøge papirerne, som præfekten læste med stor opmærksomhed.

"Man har os til bedste," råbte Orlanduccio atter og sprang vredt op. "Lad os gå, fader, vi skulle aldrig være gået herover."

Det varede dog kun et øjeblik, inden den gamle Barricini genvandt sin selvbeherskelse; han forlangte at se papirerne, og præfekten gav ham dem uden at sige et ord. Han skubbede sine briller op i panden og gennemså tilsyneladende fuldkommen roligt papirerne, mens Colomba betragtede ham med et blik som en tigerinde, der ser en hjort nærme sig sine ungers leje.

"Nuvel," sagde hr. Barricini, idet han skubbede brillerne ned igen og gav præfekten papirerne tilbage, "da Tommaso kendte den afdøde obersts hjertensgodhed, så tænkte han vel – og han måtte tænke således – at obersten ville tage sin opsigelse tilbage. Han blev jo virkelig også i forpagtningen, og derfor ..."

"Det var mig, der atter indsatte ham i forpagtningen," afbrød Colomba ham foragteligt. "Min fader var død, og i den stilling, hvori jeg befandt mig, lå det mig meget nær ikke at fare alt for strengt frem mod tilhængere af min familie."

"Men i grunden tilstår jo denne Tommaso, at han har skrevet brevet," sagde præfekten, "det er altså klart ..."

"Ja," afbrød Orso ham, "et er mig klart, at der stikker nederdrægtige infamier bag hele denne sørgelige historie."

"Jeg har endnu af disse herrers påstande at modbevise," sagde Colomba og åbnede køkkendøren, og i næste øjeblik trådte Brandolaccio, den teologiske licentiat og hunden "Brusco" ind i stuen. Begge banditter var tilsyneladende ubevæbnede, de havde vel deres patrontasker siddende ved bæltet, men ikke pistolerne, der ellers var deres sædvanlige

ledsagere. De tog ved indgangen respektfuldt deres huer af og hilste ærbødigt.

Man kan let tænke sig den virkning, som deres pludselige tilsynekomst fremkaldte. Borgmesteren var nær ved at gå bagover, mens begge hans sønner modigt stillede sig foran ham og greb i deres lommer efter deres dolke. Præfekten gjorde en bevægelse hen imod døren, men Orso greb Brandolaccio i kraven og råbte:

"Hvad fører dig herind, skurk?"

"Man har sat en fælde for os," råbte borgmesteren og søgte at åbne døren, men Saveria havde på banditternes befaling lukket den af udefra med dobbelt slå.

"Kære mennesker, I behøver ikke at være så bange for mig," sagde Brandolaccio. "Jeg er ingen djævel, hvor sort jeg end ser ud. Vi er her ikke i nogen ond hensigt. Ærbødigste tjener, hr. præfekt! Rolig, løjtnant, rolig, De kvæler mig jo. Vi er bestilt herhen som vidner. Kom, præst, tal du, du har jo et godt mundlæder."

"Hr. præfekt," begyndte licentiaten, "jeg har ikke den ære at være kendt af Dem. Mit navn er Giocanto Castriconi, bedre kendt under tilnavnet *Pastoren*. Ah, De genkender mig altså nu ... Frøkenen, som jeg hidtil ikke har haft den lykke at kende, har bedt mig om at give hende nogle oplysninger om en vis Tommaso Bianchi, som jeg for tre uger siden sad i fængsel sammen med i Bastia. Jeg kan da meddele Dem følgende ..."

"Spar Dem Deres ulejlighed," sagde præfekten. "Mennesker af Deres slags kan jeg ikke høre på. Hr. della Rebbia, jeg tror på, at De ikke kender noget til dette komplot. Men er De ikke herre her i huset? Lad så døren åbne! Deres frøken søster vil

sandsynligvis komme til at gøre rede for det mærkelige bekendtskab, hun har med til disse forslagne banditter."

"Hr. præfekt," råbte Colomba. "Find Dem i det mindste i at høre på, hvad denne mand har at sige. De er her for at øve retfærdighed, og det er Deres pligt at finde sandheden. Tal nu, Giocanto Castriconi!"

"Hør ikke på ham," råbte de tre Barricini'er samtidig.

"Når alle her taler i munden på hinanden, når vi jo næppe frem til nogen forståelse," sagde pastoren smilende.

"Som jeg allerede har sagt, havde jeg i Bastia denne Tommaso Bianchi til kammerat i fængslet, om end ikke til ven. Han fik hyppigt besøg af signor Orlanduccio."

"Det er løgn!" råbte begge brødrene på en gang.

"Dobbelt benægtelse er det samme som en bekræftelse," bemærkede Castriconi koldt. "Tommaso havde penge, han spiste og drak kun, hvad der var godt og dyrt. Jeg har altid haft forkærlighed for god mad – det er den ringeste af mine fejl – og trods min afsky for omgang med en sådan skurk, indvilligede jeg flere gange i at spise sammen med ham. For at gengælde hans venlighed foreslog jeg ham at bryde ud sammen med mig, et vist pænt lille fruentimmer, som var mig forbunden på grund af visse småtjenester – for ikke at kompromittere nogen, skal jeg ikke nævne navne – havde skaffet mig midlerne dertil. Men Tommaso afslog det, fordi han, som han sagde, var sikker i sin sag, og der ikke kunne ske ham noget slemt, for advokat Barricini havde lagt et godt ord ind for ham hos alle dommerne, og han ville gå ud af undersøgelsen så hvid som sne og med penge på lommen. Men jeg for mit vedkommende holdt det for det tilrådeligst at fordufte. *Dixi!*"

"Hvad denne fyr her har forebragt, er lutter løgne," råbte Orlanduccio frækt. "Hvis vi begge var ude på fri mark, hver med en bøsse i hånden, så ville han ikke tale således."

"Det er den rene dumhed!" råbte Brandolaccio. "Vogt du dig for at komme i strid med præsten, Orlanduccio."

"Vil De nu lade mig komme ud, hr. della Rebbia?" spurgte præfekten og stampede utålmodigt med foden.

"Saveria! Saveria!" råbte Orso, "luk døren op i Djævelens navn."

"Vent bare endnu et øjeblik," sagde Brandolaccio, "vi må først af sted, hr. præfekt, det er skik hos os, at når man mødes hos fælles venner, så giver man gensidigt hinanden en halv times våbenstilstand."

Præfekten tilkastede ham et mørkt og foragteligt blik.

"*Adieu*, ærede selskab," fortsatte Brandolaccio, strakte armen lodret ud og kaldte på sin hund, "Kom, Brusco, reverens for hr. præfekten!" Hunden sprang over armen, banditterne snappede hurtigt deres våben i køkkenet og flygtede gennem haven, og på et skingrende fløjt fra dem blev døren åbnet som ved et trylleslag.

"Hr. Barricini," sagde Orso med tilbageholdt harme, "jeg anser Dem for en falskner. Jeg vil endnu i dag indgive en klage over Dem til generalprokurøren for falsk og komplot med Bianchi, og jeg vil måske senere have en anden og vigtigere klage at føre mod Dem."

"Og jeg, hr. della Rebbia," svarede borgmesteren, "vil indgive en klage over Dem for at have lagt et baghold for os og for samkvem med banditter. Hr. præfekten vil foreløbig stille Dem under gendarmeriets opsigt."

"Præfekten vil gøre sin skyldighed," svarede denne alvorligt, "han vil våge over, at den offentlige ro i Pietranera ikke bliver forstyrret, han vil sørge for at retfærdigheden sker fyldest. Det gælder for Dem alle, mine herrer!"

Borgmesteren og Vincentello havde allerede forladt værelset. Og Orlanduccio ville følge dem, da Orso råbte til ham:

"Deres fader er en gammel mand, som jeg med et næveslag kunne strække til jorden, derfor holder jeg mig til Dem – til Dem og Deres broder. De kan betragte Dem som om De havde fået en lussing af mig."

I stedet for svar trak Orlanduccio sin dolk og kastede sig rasende ind på Orso, men førend han kunne gøre brug af sit våben, greb Colomba ham i armen og drejede denne tilbage; samtidig gav Orso ham et næveslag lige i ansigtet, så han tumlede tilbage mod dørstolpen. Orlanduccio tabte dolken, men Vincentello havde sit eget våben og ville netop trænge ind i værelset, da Colomba greb en bøsse og betydede ham, at hun også var rustet til kamp på liv og død. I samme øjeblik kastede også præfekten sig mellem de tre kæmpende.

"Vi træffes nok snart igen, Ors' Anton," råbte Orlanduccio, ilede ud og aflåsede døren efter sig for at få tid til sit tilbagetog.

Orso og præfekten blev længe stående lige overfor hinanden, hver i sin ende af værelset, uden at sige et ord. Colomba stod endnu og støttede sig til bøssen, der havde afgjort kampen, og betragtede skiftevis de to mænd med et ansigt, der strålede af sejrsstolthed.

"Hvilket land! Hvilket land," råbte præfekten endelig og sprang utålmodigt op fra sin stol. "Hr. della Rebbia, De har fejlet. Jeg forlanger Deres æresord for, at De afholder Dem fra

alle voldsgerninger og roligt venter til retten har dømt i denne forbistrede sag."

"Det er sandt, hr. præfekt. Det var urigtigt, at jeg slog denne elendige, og jeg kan ikke nægte ham den oprejsning, som han allerede har forlangt af mig."

"Det kan der slet ikke være tale om. Det falder ham heller ikke ind at ville slås med Dem. Men hvis han nu myrder Dem? De har givet ham tilstrækkelig anledning."

"Vi skal nok være på vor post," mente Orsos søster.

"Orlanduccio synes mig at være en fyr med mod, og jeg venter mig noget bedre af ham end De, hr. præfekt," sagde Orso. "Han greb ganske vist meget rask til dolken, men jeg ved ikke, om jeg ikke i hans sted havde gjort det samme. Det var et held for mig, at min søster ikke havde et håndled som en fin dame."

"De må ikke slås! Jeg forbyder det!" sagde præfekten.

"Tillad mig den bemærkning, min herre, at jeg, hvor det drejer sig om min ære, ingen anden autoritet anerkender end min samvittighed."

"Men jeg erklærer Dem i embeds medfør, at De ikke må slås."

"De kan lade mig arrestere, hr. præfekt, det vil sige, hvis jeg lader mig gribe. Men selv om De så gjorde det, så ville det kun udsætte sagen, der nu en gang er uundgåelig. De er en mand af ære, hr. præfekt, og De ved godt, det kan ikke være andet."

"Hvis De ville lade min broder arrestere", sagde Colomba, "så ville den halve landsby tage hans parti, og vi ville få en ordentlig kamp på gevær."

"Jeg advarer Dem," sagde Orso, "og jeg beder Dem, hr. præfekt, at tro mig – og det er ikke tomt praleri fra min side –

jeg advarer Dem om, at hvis hr. Barricini misbruger sin embedsmyndighed til at arrestere mig, så vil jeg forsvare mig."

"Hr. Barricini er fra i dag af suspenderet fra sit embede," svarede præfekten. "Han vil forhåbentlig kunne bevise sin uskyldighed. – Hør mig nu, min herre, jeg nærer stor interesse for Dem. Hvad jeg forlanger af Dem er kun en ubetydelighed. Bliv blot roligt hjemme, til jeg kommer tilbage fra Corte. Jeg bliver kun tre dage borte. Ved min tilbagekomst vil jeg medbringe generalprokurøren, og vi vil da se at finde ud af denne meget kedelige sag. Vil De love mig at afholde Dem fra alle fjendtligheder så længe?"

"Det kan jeg ikke, hr. præfekt, hvis Orlanduccio udfordrer mig, således som jeg venter det af ham."

"Hvorledes, hr. della Rebbia, vil De, en fransk officer, slås med en mand, som De har beskyldt for falskneri?"

"Jeg har fornærmet ham dødeligt, min herre."

"Men hvis De havde slået en karl fra galejerne, og han forlangte oprejsning af Dem, ville De så også duellere med ham? – Kom, hr. Orso, ser De, jeg forlanger nu mindre af Dem end før: *Opsøg* i det mindste ikke Orlanduccio. Jeg giver Dem tilladelse til at slås med ham, hvis han virkelig lader Dem udfordre."

"Jeg et overbevist om, at han vil gøre det. Jeg lover Dem for øvrigt ikke at give ham på øret endnu en gang for at tvinge ham til en duel."

"Hvilket land!" råbte præfekten og gik med store skridt frem og tilbage i værelset. "hvornår vil jeg dog få Frankrig at se igen?"

"Hr. præfekt," sagde Colomba i sin mest vindende tone, "det bliver sent, vil De ikke gøre os den ære at spise frokost her?"

Præfekten måtte uvilkårligt le. "Jeg har allerede opholdt mig her alt for længe – man kunne gerne udlægge det som partiskhed. – Og den forbandede grundsten, som jeg skal lægge! Nej, jeg må gå, mademoiselle della Rebbia. Ak, hvilken ulykkessæd har De måske ikke sået i dag!"

"Hr. præfekt, De må i det mindste lade min søster vederfares den retfærdighed, at hendes overbevisning er dybt rodfæstet – ja, jeg er nu også overbevist om, at De vil indrømme det – vel begrundet."

"Farvel, min herre!" sagde præfekten med en håndbevægelse til afsked. "Jeg erklærer Dem åbent, at jeg vil give gendarmeri-brigaderen ordre til at passe på Dem!"

Da præfekten var gået, sagde Colomba:

"Orso, du er nu ikke mere på fastlandet. Orlanduccio forstår sig ikke på jeres dueller og desuden bør sådan en skurk ikke falde for en tapper mands hånd."

"Kære Colomba, du er en heltekvinde. Jeg er dig i høj grad forbunden for, at du beskyttede mig mod et godt dolkestød mellem ribbenene. Kom, lad mig kysse din lille hånd! – Men ser du, lad mig nu føre denne historie til ende på min egen måde; der er visse ting, du ikke forstår dig på. Giv mig nu min frokost, og så snart præfekten virkelig er brudt op, send så bud efter den lille Chilina, der er en så fortræffelig budbringerske. Hun skal besørge et brev for mig."

Mens Colomba tillavede frokosten, gik Orso op til sit sovekammer og skrev nedenstående brev til hr. Barricinis ældste søn:

> "De må jo gløde af begærlighed efter at mødes med mig, og jeg er i samme situation. Vi kan derfor mødes i

morgen tidlig kl. 6 i dalen ved Acquavina. Jeg er en prøvet pistolskytte og foreslår Dem derfor ikke dette våben. De skal være en god bøsseskytte, vi vil derfor hver medbringe en dobbeltflint. Jeg vil møde med en mand her fra landsbyen. Hvis Deres broder ønsker at ledsage Dem, så tager De en anden sekundant med, og lader mig det vide, for kun i dette tilfælde vil jeg medbringe to sekundanter."

Orso Antonio della Rebbia

Efter at præfekten havde opholdt sig en times tid i borgmesterens fuldmægtigs hus og kun talt nogle minutter med hr. Barricini, begav han sig på vej til Corte, kun ledsaget af nogle gendarmer. Et kvarter senere fik Chilina ovennævnte brev og overgav det til Orlanduccio selv.

Svaret indtraf først om aftenen og var undertegnet af den gamle Barricini. Advokaten underrettede herved Orso om, at han ville sende det til hans søn rettede trusselsbrev til generalprokurøren.

"Støttet til min gode samvittighed," således sluttede brevet, "vil jeg vente, til retten har udtalt sin dom over Deres fornærmelser."

Imidlertid ankom fem eller seks gedehyrder, om Colomba havde sendt bud efter for at danne garnison i della Rebbia'ernes tårn. Trods Orsos modstand blev der sat *archera* for alle de vinduer, der vendte ud til pladsen, og han fik hele aftenen

tilbud fra forskellige folk i landsbyen om at gøre tjeneste ved forsvaret. Der kom endog en skrivelse fra den teologiske bandit, hvori denne i sit eget og Brandolaccios navn tilbød deres tjeneste, hvis borgmesteren skulle gøre brug af gendarmerne, og skrivelsen sluttede med følgende efterskrift:

> "Må jeg tillade mig det spørgsmål, hvad hr. præfekten mente om den fortræffelige opdragede, som min ven har givet sin hund Brusco. Næst efter Chilina kender jeg ingen lærvilligere og mere lovende elev end Brusco."

16

Den følgende dag forløb uden fjendtligheder; for begge partier holdt sig til defensiven. Orso forlod ikke sit hus, og Barricinis dør blev heller ikke åbnet. Man så de fem gendarmer, der som besætning var ladet tilbage i Pietranera, gå frem og tilbage på pladsen eller i følge med markvogteren som eneste repræsentant for byens milits patruljere i landsbyens omgivelser, men når undtages skydeskårene og forskansningerne for vinduerne var der ellers ikke noget som tydede på den herskende krigstilstand. Kun for en korsikaner ville det være påfaldende, at grupperne ude på pladsen omkring den grønne eg udelukkende bestod af fruentimmer.

Ved aftensbordet overrakte Colomba med synlig glæde sin broder nedenstående brev, som hun havde fået fra miss Nevil:

> *Kære mademoiselle Colomba!*
> Til min store glæde erfarer jeg af Deres broders brev, at Deres fejde er bilagt, og jeg lykønsker Dem oprigtigt med dette. Min fader er nu træt af at være i Ajaccio, fordi han ikke mere har Deres broder at tale med om militære sager og ledsage ham på jagtudflugterne. Vi forlader derfor i dag staden og vil overnatte hos Deres slægtning, som vi har anbefalingsbrev til. I overmorgen kl. 11 vil jeg bede Dem om at lade mig smage på Deres bjerg-*bruccio*, der efter Deres påstand skal være uendelig meget bedre end den man får i staden.
> *Adieu*, kære mademoiselle Colomba.

Deres veninde
Lydia

"Hun har altså ikke fået mit andet brev," råbte Orso.

"Du ser af datoen på hendes, at miss Nevil allerede må have været undervejs, da dit brev kom til Ajaccio. Du har vel skrevet, at hun ikke skulle komme?"

"Jeg meddelte hende, at vi befandt os her i en slags belejringstilstand, hvad der efter mit skøn ikke var så heldigt til at modtage gæster."

"Åh hvad, disse englændere er nogle aparte folk. Sidste nat, vi tilbragte sammen på hendes værelse, mente miss Nevil, at det ville gøre hende ondt at forlade Korsika uden at have set en virkelig bandit. Hvis du ville, Orso, så kunne vi nu forskaffe hende den fornøjelse at se et angreb på vort hus af vore fjender."

"Hør, søster," svarede Orso, "naturen har åbenbart begået et misgreb ved at gøre dig til en kvinde. Colomba, du var uden tvivl blevet en fortræffelig soldat."

"Det kunne nok være; men jeg vil nu straks giv mig i lag med at lave den *bruccio*."

"Det er dog vist ikke værd. Vi må sende en eller anden til dem med et brev for at standse dem, inden de når hertil."

"Du kan da ikke sende et bud af sted i sådan et vejr; han kunne jo gerne blive revet bort med samt sit brev af en bjergbæk. Jeg ynkes også over de stakkels banditter i dette vejr. Heldigvis har de deres gode, tykke *piloni* [Note 9)]. – Skal jeg sige dig, hvad du kan gøre, Orso? Når uvejret er forbi, så stå rigtig tidlig op i morgen, og rid hen til vor slægtnings hus, hvor de overnatter, du kan så nå derhen, inden de bryder op; for miss

Nevil står meget sent op. Du fortæller dem så, hvad der er sket her, og hvis de så alligevel holder fast på, at de vil komme, så vil vi med fornøjelse tage imod dem."

Orso gik beredvilligt ind på denne ordning, og Colomba fortsatte efter en lille pause:

"Du tror måske, jeg spøgte før, Orso, da jeg talte om et angreb på Barricinis hus. Ved du, at vi er dem meget overlegne, to mod en? Siden præfekten har suspenderet borgmesteren, er alle mænd her omkring for os, og vi kunne let hugge dem til plukfisk. Det ville kun være småting at få den sag i gang! Hvis du ville, så ville jeg gå hen til brønden og gøre mig lystig over deres kvinder; det skulle nok få dem ud.

Måske – for de er jo nogle kujoner – måske ville de også skyde på mig fra deres skydeskår, men de ville ikke træffe mig. Så var alt i orden; for det var så dem, der var angriberne. Men ve da de besejrede!

Hvem kunne vel da afgøre, fra hvilken side et godt skud var faldet i kampens hede? Lad dig råde af din søster, Orso, disse sortkjoler, som nu skal komme, vil smøre en hel bunke papir op og snakke en hel mængde tåbeligheder, og der kommer dog alligevel ikke noget ud det. Den gamle ræv vil altid finde på midler til at lade dem se stjerner ved højlys dag. Ha, hvis ikke præfekten havde kastet sig mellem mig og Vincentello, så havde der nu i det mindste været en mindre af dem!"

Hun ytrede dette med den samme koldblodige ro, som da hun før talte om at lave en æggekage til de ankommende gæster.

Orso var ganske forbløffet og betragtede sin søster med en blanding af beundring og bekymring.

"Min blide søster," svarede han, idet han rejste sig fra bordet, "jeg frygter næsten for, at du er den skinbarlige Djævel. Men tag det roligt! Hvis det ikke lykkes mig at bringe Barricini'erne i galgen, så finder jeg nok midler til på en eller anden måde at få gjort en ende på sagen – *palla calda u farru fredda* – varme kugler eller koldt jern. Du ser, jeg har ikke glemt mit korsikanske."

"Jo før, jo bedre," sagde Colomba med et suk. "Hvilken hest vil du helst ride i morgen, Ors' Anton?"

"Den sorte – hvorfor spørger du?"

"Så vil jeg lade den få noget havre."

Da Orso var gået op, sendte Colomba også Saveria og gedehyrderne i seng og blev alene tilbage i køkkenet, hvor hendes *bruccio* kogte. Af og til lyttede hun, for hun syntes at afvente det øjeblik, da hendes broder var gået i seng. Da hun mente at kunne antage, at han sov fast, tog hun en kniv, prøvede dens skarpe æg, stak sin lille fod i et par plumpe sko, som en af mændene havde ladet blive stående, og sneg sig ganske lydløst ned i den modsatte ende af haven.

Den af mure indesluttede have stødte op til en temmelig rummelig fold, hvor hestene opholdt sig; for de korsikanske heste kender næppe til en stald, men bliver almindeligvis jaget ud på marken, hvor man overlader det til deres egen skarpsindighed at finde foder og husly mod regn og kulde.

Colomba åbnede med samme forsigtighed havedøren og trådte ind i folden, og hestene, der var vant til at få brød og salt af hendes hånd, kom løbende på hendes sagte fløjten. I det øjeblik, hvor den sorte var nær ved hendes hånd, greb hun den fast i manken og skar med kniven en lang flænge i dens ene øre.

Dyret gav et frygteligt sæt og sprang bort med det angstfulde, gennemtrængende skrig, som man undertiden hører fra en hest, der er tilføjet en heftig smerte. Tilfreds med, hvad hun havde gjort, sneg Colomba sig lydløst tilbage igen til haven, da Orso åbnede sit vindue og råbte: Hvem der? og i næste øjeblik hørte hun ham spænde hanen på sin dobbeltflint. Heldigvis for hende lå havedøren i dyb skygge og skjultes delvis af et stort figentræ. Samtidig så hun af lysskæret i hendes broders værelse, at han slog ild for at tænde sin lampe. Hun lukkede derfor rask havedøren og sneg sig langs med muren, så at hendes sorte klæder smeltede sammen med frugttræernes mørke løv i spalieret, og det lykkedes hende at nå tilbage til køkkenet, kort før Orso kom ned.

"Hvad er der på færde?" spurgte hun.

"Det forekom mig, som om der var nogen, der åbnede havedøren."

"Umuligt, så havde hunden gøet, men vi vil straks se efter."

Orso gik rundt i hele haven, og overbeviste sig om, at døren var fast lukket og skammede sig næsten over, at han havde gjort alarm til ingen nytte. Så ville han igen vende tilbage til sit værelse.

"Det glæder mig, broder," sagde Colomba, "at du er forsigtig og årvågen; det må man også være din stilling."

"Du dresserer mig jo til det, søster, god nat!"

Orso var næste morgen allerede oppe ved daggry, og rejseklar. Hans udrustning viste en vis bestræbelse efter elegance, som man kunne vente det af en mand, der skal til at præsentere sig for en dame, som han gerne vil gøre indtryk på, men dog tillige en korsikaners forsigtighed under en vendetta.

Over en på militær vis knappet blå frakke bar han i en silke snor en vel fyldt patrontaske af blik; i en sidelomme havde han sin dolk og i hånden sin fortræffelige, engelske dobbeltflint, hvis to løb var ladt.

Mens han hurtigt drak en kop kaffe, som Colomba havde lavet til ham, gik en af hyrderne ud for at sadle hans hest. Orso og hans søster fulgte efter manden til folden. Hyrden havde indfanget hesten men pludselig lod han saddel og tømmer falde og syntes ganske målløs af bestyrtelse, mens den sorte, erindrende sig såret, den havde fået sidste nat, og vel også af frygt for sit andet øre, stejlede og slog bagud, vrinskede og gjorde de vildeste spring.

"Nå, skynd dig og lad det gå lidt hurtigt," sagde Orso.

"Ak, Ors' Anton, Ors' Anton!" råbte hyrden "ved Madonna, hvad er dog det?" Og nu fulgte en strøm af forbandelser, der dog for størstedelen ikke er til at oversætte.

"Hvad er der da sket?" spurgte Colomba og skyndte sig derhen.

Alle husfællerne havde imidlertid samlet sig om hesten og udstødte et almindeligt skrig af forbavselse og uvilje, da de så hesten blodplettet og med flænget øre. Korsikaneren betragter mishandling af hans hest for ensbetydende med en hævn, en udfordring og en dødelig trussel, kort sagt som en ham fornærmelse, der kun kan sones med et bøsseskud eller et par dolkestød.

Orso var vel som følge af sit lange ophold på fastlandet mindre modtagelig for fornærmelsen end folkene omkring ham, men havde han i dette øjeblik mødt en Barricini, så havde han sandsynligvis på stedet ladet ham bøde for den grove

fornærmelse, som hans fjender efter hans mening havde tilføjet ham.

"Hvorfor tøver vi endnu?" råbte Colomba – "Skal de komme her og udfordre os og mishandle vore heste – og vi skulle ikke øve gengæld? Er I mænd?"

"Hævn!" råbte hyrderne, "vi vil føre hesten omkring i landsbyen og så storme deres hus."

"Tæt bag ved deres tårn står der en lade med stråtag. Jeg stikker ild i den," sagde den gamle Polo Griffo.

En anden foreslog, man skulle hente stormstigerne fra kirken, en tredje ville støde Barricinis gadedør ind med bjælker, som lå på pladsen og var bestemt til en nybygning. Midt i denne storm af vilde stemmer hørte man Colomba love sine tilhængere, at hun, inden man gik til værket, ville give hver af dem et stort glas anislikør.

Desværre, eller heldigvis, forfejlede den grusomhed hun havde begået mod det stakkels dyr, næsten ganske sin virkning på Orso. Han tvivlede vel ikke om, at denne gruelige mishandling var en af hans fjenders værk, og han havde særlig Orlanduccio mistænkt. Men han kunne ikke forstå, at den unge mand efter at have fået et slag i ansigtet og en udfordring af ham ville lade sig nøje med at hævne denne fornærmelse ved at flænge øret på en hest. En sådan gemen og ynkelig hævn forøgede kun Orsos foragt for sine fjender. Og han delte nu præfektens mening, at sådanne folk var uværdige til at måle sig med ham. Så snart han kunne forskaffe sig ørenlyd, erklærede han for sine forundrede tilhængere, at de måtte opgive deres krigeriske hensigter, fordi rettens folk, som var i vente, nok

skulle forskaffe ham oprejsning for denne mishandling af hans hest.

"Jeg er herre her og fordrer lydighed," sagde han strengt. "Den første, der taler om myrden og brænden, vil jeg selv skyde ned. Kom og sadl gråskimlen!"

"Hvorledes, Orso?" sagde Colomba og tog ham til side, "du vil tålmodigt tage mod en sådan fornærmelse? I min faders levetid ville Barricinis aldrig have vovet at mishandle vore gode heste."

"Jeg lover dig, at de nok skal få årsag til at fortryde det; men det er en sag for gendarmerne og arrestforvarerne at straffe sådanne skurke, der kun har mod overfor dyr. Jeg har allerede sagt dig, at retten skal bringe mig hævn. – Sker det ikke, nuvel, så behøver du ikke at erindre mig om, hvis søn jeg er!"

"Altså tålmodighed?" spurgte Colomba med et suk.

"Mærk dig det vel, søster," fortsatte Orso, "hvis jeg ved min tilbagekomst finder, at der er forøvet noget som helst åbent angreb på Barricinis, så vil jeg aldrig tilgive dig det. – Det er meget muligt, ja endog højst sandsynligt," føjede han til i en blidere tone, "at jeg ved min tilbagekomst medbringer obersten og hans datter; sørg derfor for, at deres værelser er i orden og lad dem få en god frokost, så vore gæster har mindst mulig grund til klage. Det er meget godt at have mod, Colomba, men en kvinde må også være i stand til at lede et hus på en ordentlig måde. Kom nu og kys mig og vær rolig; dér er gråskimlen, og jeg må se at komme af sted."

"Orso, du må ikke tage af sted alene," sagde Colomba.

"Jeg behøver ingen," svarede hendes broder. "Jeg lover dig, at jeg ikke skal lade nogen flænge *mine* øren."

"Jeg vil ikke lade dig drage ud alene i disse krigstider," svarede Colomba. "Hej, Polo Griffo, Gian' France, Memmo. Tag jeres bøsser, I skal følge med min broder."

Efter et temmelig skarpt ordskifte måtte Orso endelig give efter og lade sig ledsage af en eskorte. Han udvalgte de voldsomste af hyrderne, dem, som ivrigst havde talt for at gå angrebsvis til værks, gentog overfor sin søster og de tilbageblevne hyrder sine advarsler og tog så af sted, men tog denne gang en omvej for at undgå Barricini'ernes hus.

De havde allerede Pietranera et godt stykke bag sig og red fremad i rask tempo, da Polo Griffo ved et vadested over en bæk, der tabte sig i en sump, fik øje på nogle svin, der med velbehag lå i dyndet og nød den dobbelte fornøjelse af det varme solskin og det kølige vand. Øjeblikkelig sigtede han på det største af svinene og jog det en kugle gennem hovedet, så det faldt om, død på stedet. Offerets kammerater sprang op og flygtede med overraskende hurtighed, og skønt en anden hyrde sendte en kugle efter dem, undslap de dog uden mén og forsvandt i tykningen.

"Tossehoveder! Anser I tamme svin for vilde orner?" råbte Orso.

"På ingen måde, Ors' Anton," svarede Polo Griffo, "men svinene tilhører advokaten, og der skal nok betage ham lysten til at mishandle flere af vore heste."

"Hvad? I kanaljer!" råbte Orso rasende. "I efterligner vore fjenders nederdrægtigheder! Pak jer, I pjalte, I duer ikke til andet end at kæmpe med svin. Jeg sværger jer ved Himlen, at hvis I vover at følge mig videre, så slår jeg pandeskallen i stykker på jer."

Hyrderne så på hinanden, målløse af forbavselse, men Orso gav sin hest af sporerne og sprængte bort.

"Nå, der har vi det!" sagde Polo Griffo. "Det en rar historie. Sådan behandler de folk os, når vi mener det godt med dem, ikke sandt? Hans fader, obersten, slog mig en gang oven i hovedet, da jeg lagde min bøsse an på advokaten, og jeg var dum nok til ikke at skyde. – Og sønnen, I ser jo, hvad jeg har gjort for ham, og nu truer han med at slå skallen i stykker på mig, som om den var en tom græskarflaske. Det lærer de folk på fastlandet, Memmo."

"Ja, og når det kommer ud, at du har skudt svinet, gamle, så skaffer Barricini dig en proces på halsen, og Ors' Anton vil ikke lægge et godt ord ind for dig hos dommeren eller holde advokaten skadesløs. Heldigvis har ingen set dig, og du kan anråbe den hellige Nega for at slippe ud af klemmen."

Efter en kort rådslagning kom hyrderne endelig til den beslutning, at det bedste var at kaste svinet ud i sumpen, hvad de så også gjorde, dog først efter at de havde skåret sig et par gode stykker flæsk af det uskyldige offer for fejden mellem della Rebbia'erne og Barricini'erne.

17

Efter at Orso havde rystet sin udisciplinerede eskorte af sig, red han i jævnt trav videre og tænkte mere på glæden ved gensynet med miss Nevil end på faren for et sammenstød med sine fjender.

"Processen, som jeg agter at anlægge mod disse feje Barricinis," sagde han til sig selv, "vil nødvendiggøre en rejse til Bastia. Hvorfor skulle jeg ikke ledsage miss Nevil dertil? Hvad kan hindre os i fra Bastia at begive os til de udmærkede bade ved Ovezzo?"

Pludselig dukkede erindringer fra hans barndomstid frem i ham, og han så atter tydeligt dette maleriske sted for sig. Han troede sig hensat til en af hundredårige ege beskygget eng, og så sig selv sidde ved siden af miss Nevil på en solbelyst grøn græsplæne fuld af skønne blomster. Hun havde taget sin hat af, og hendes rige, silkebløde hår glinsede som guld i solskinnet, der faldt ind mellem de bladfyldte grene.

Hendes lyseblå, kloge øjne syntes ham endnu mere blå end selve firmamentet. Med kinden støttet til hånden lyttede hun eftertænksomt til de lidenskabelige ord, han hviskede til hende. Hun bar den musselins kjole, han havde set hende i den sidste dag af sit ophold i Ajaccio, og under dens folder tittede en lille fod frem i en sort atlaskes støvle.

Hvor lykkelig ville Orso ikke være, om han blot turde kysse denne støvle, men miss Nevil havde trukket handsken af den ene hånd og holdt en blomst i den. Orso tog blomsten, og Lydias hånd trykkede hans, og han kyssede først blomsten og så

hånden, og Lydia blev ikke vred, men fandt sig godmodigt i hans koketteri.

Alle disse tanker hindrede ham i at passe på vejen, som han skulle, og han travede videre. Han var netop i ånden i færd med at trykke det andet kys på miss Nevils hvide hånd, da han i virkeligheden næsten kyssede hovedet på sin hest, som pludselig stod stille, for den lille Chilina havde grebet den i tøjlerne og hindrede den i at gå videre.

"Hvor vil I hen, Ors' Anton?" spurgte hun; "ved I ikke, at jer svorne fjende er lige her i nærheden?"

"Min fjende?" råbte Orso, ærgerlig over at blive forstyrret i et så interessant øjeblik; "hvor er han?"

"Orlanduccio er lige her omkring; han lurer på jer; vend om!"

"Ha! han lurer på mig? Du har set ham?" udspurgte Orso pigen.

"Ja, Ors' Anton. Jeg lagde mig ned mellem bregnerne, da han gik forbi; han så sig omkring gennem sin kikkert."

"Hvilken vej slog han ind på?"

"Han gik lige den samme vej, som I er slået ind på."

"Tak skal du have."

"Ors' Anton, var det ikke bedre, om I ventede på min onkel? Han kan ikke være langt borte, og hos ham er I sikker."

"Vær uden bekymring, Chilina. Jeg behøver ikke din onkel."

"Hvis I vil have det, så vil jeg gå foran jer."

"Nej, nej, ellers mange tak."

Dermed drev Orso sin hest frem og red hurtigt i den retning, som den lille havde vist ham.

Orsos første indtryk ved denne meddelelse havde været vildrede, og han hilste med glæde den lejlighed, som tilfældet

bød ham til at tugte den feje pjalt, der havde mishandlet en hest for at hævne sig for et næveslag. Idet han nu red videre, bragte imidlertid erindringen om det halve løfte, han havde givet præfekten og måske endnu mere frygten for, at han ikke skulle møde miss Nevil, ham på andre tanker, og han ønskede nu næsten, at han ville møde Orlanduccio. Men så dukkede atter erindringen om hans fader og den nederdrægtige mishandling af hans hest tilligemed hans fjenders trusler frem; vreden fik atter overtaget, og han besluttede at opsøge sin fjende for at udfordre ham og tvinge ham til en kamp.

Bevæget af disse modstridende følelser red han derfor videre, men han udviste stor forsigtighed, mønstrede hver en busk og hver en hæk og holdt undertiden stille for at lytte efter de ubestemte toner, som man sædvanligvis hører ude i det fri.

Ti minutter efter, at han havde forladt den lille Chilina – klokken var nu omtrent 10 – nåede han randen af en ualmindelig stejl skråning. Vejen, eller rettere den næppe synlige sti, som han fulgte, førte gennem et stykke *maquis*, der for nylig var afbrændt. Jorden var på dette sted dækket med hvid aske og hist og her stod endnu nogle af ilden sværtede buske og træer, ganske berøvet deres blade og tynde kviste.

Betragter man en afbrændt *maquis*, kan man gerne tro sig hensat til et nordligt klima med streng vinter, og kontrasten mellem de øde områder, som flammerne er gået hen over, og den yppige vegetation uden om, gør det hele endnu mere trøstesløst og øde.

Men Orso havde i dette øjeblik kun øje for én ting, der var af stor betydning i hans nuværende stilling: Den afbrændte jordbund frembød intet sted, der egnede sig til et baghold, og

for en mand, der hvert øjeblik venter at se en geværmunding rettet mod sit bryst, var et sådant ensformigt stykke, der var let at overskue, næsten at betragte som en oase.

Hinsides den nedbrændte *maquis* lå flere dyrkede marker, som efter landets skik var beskyttet ved brysthøje mure og kampesten. Stien løb ind imellem disse indhegninger, der med de høje kastanjetræer, der lå spredt umiddelbart over dem, i afstand så ud om en tæt skov.

Den stejle skrænt nødte Orso til at stå af hesten, som han nu førte ved tømmen, og ofte snublende og glidende i den fedtede, hvide aske steg han nu nedad. Han var næppe mere end 25 skridt fra en af murene til højre for vejen, da han lige for sig så først et bøsseløb og derpå et menneskehoved dukke op over muren. Bøssen var lagt an på ham, og han genkendte Orlanduccio, der netop skulle til at skyde. Orso løftede sin flint og satte sig hurtigt i forsvarsstilling, og begge modstandere betragtede i nogle sekunder hinanden med det heftige sindsoprør, som selv den tapreste mærker i det øjeblik, hvor han skal give eller modtage et dødeligt skud.

"Usle kujoner!" råbte Orso, og ordene var næppe ovre hans læber, før han så blinket fra Orlanduccios bøsse, og næsten i samme øjeblik faldt der et andet skud til venstre for ham, affyret af en mand, som Orso ikke havde bemærket, fordi han havde sigtet på ham fra et skjul bag en anden mur. Begge kuglerne ramte Orso; kuglen fra det sidste skud i hans venstre arm, mens Orlanduccios kugle traf ham i brystet, sønderrev hans frakke, men heldigvis prellede af mod bladet på hans dolk, så den blev ganske flad, og kun sårede ham ganske lidt. Hans venstre arm faldt kraftesløs ned, og løbet på hans dobbeltflint

sænkede sig et øjeblik, men umiddelbart derefter hævede han atter geværet, sigtede alene med den højre hånd og skød på Orlanduccio. Hans fjendes hoved, der havde vist sig så meget, at øjnene var synlige, forsvandt bag muren. Derpå vendte Orso sig til venstre og affyrede sit andet løb mod en i røg indhyllet mand, som han næppe kunne skelne, og også denne forsvandt.

De fire skud var fulgt efter hinanden med en så utrolig hast, at det næppe bliver overtruffet af en pelotonild fra de bedst indøvede soldater.

Efter Orsos sidste skud var alt igen ganske stille. Krudtrøgen fra hans bøsse trak langsomt bort, intet rørte sig bag ved muren, intetsteds hørtes den mindste støj. Hvis han ikke havde følt smerten i armen, kunne han godt have indbildt sig, at mændene, der havde skudt på ham, kun var fostre af hans fantasi.

Da Orso måtte vente en anden salve, rykkede han lidt til siden og dækkede sig bag ved et af de forkullede træer, som endnu stod i *maquis*'en; derpå pressede han sit gevær mellem knæene og ladede det hurtigt. Men imidlertid pinte en frygtelig smerte ham i den venstre arm, der føltes så tung som bly. Hvad var der blevet af hans modstandere? Han kunne ikke begribe det. Hvis de var løbet bort eller var blevet sårede, måtte han have hørt en støj eller bevægelse i løvet.

Var de døde? Eller lå de måske endnu i baghold bag ved deres mure og lurede på en lejlighed til at skyde på ham endnu en gang?

I denne uvished, og da han følte sine kræfter svinde, sank han ned på det højre knæ, lagde sin sårede arm på det andet og

lod sit geværløb hvile på en stærkt fremspringende gren på det forkullede træ.

Med fingeren på aftrækkeren, med blikket rettet mod muren og spændt lyttende efter den svageste lyd ventede han ubevægelig i nogle minutter, der forekom ham som et århundrede. Endelig hørte han et råb langt borte bag sig og straks efter kom en hund pilende ned ad skråningen og gjorde holdt ved Orso, idet den viftede med halen. Det var Brusco, banditternes plejebarn og staldbroder og utvivlsomt forløber for dens herre, hvis tilsynekomst i dette øjeblik for Orso var mere værdifuldt end den mest ærlige mands.

Hunden løb hen til den nærmeste mur, strakte næsen i vejret og snøftede uroligt i luften; derpå udstødte den pludselig en sagte knurren, løb frem og tilbage, satte over muren og sprang næsten straks i vejret igen og stirrede på Orso med blikke, der så tydeligt udtrykte forbavselse, som kun en hund kan gøre det.

Derpå begyndte den igen at snøfte i luften og vendte sig så til den anden mur, som den ligeledes satte over, og efter et sekunds forløb kom den atter til syne oppe på randen af muren og viste samme tegn på forbavselse og ubehag. Endelig sprang den igen ned, klemte halen ind mellem benene, stirrede stift på Orso og sneg sig langsomt uden om ham i en stor bue; derpå løb den, lige så hurtig som den var kommet, igen op ad den stejle skråning hen imod en mand, som trods det stejle fald kom løbende af alle kræfter.

"Hallo Brando!" råbte Orso, så snart han troede at kunne blive hørt.

"Oho, Ors' Anton! De er såret?" spurgte Brandolaccio åndeløs.

"I armen."

"Det har vist ikke noget at betyde. Og den anden?"

"Jeg tror, jeg har truffet ham."

Brandolaccio fulgte sin hund, løb hen til den nærmeste mur, bøjede sig over denne og så ned på den anden side.

"Ærbødigst tjener, signor Orlanduccio," sagde han derpå og tog sin hue af. "Nå, det kalder jeg en hurtig afgørelse."

"Lever han endnu?" spurgte Orso, snappende efter vejret.

"Oho, det kan han ikke mere tænke på; kuglen, som De har givet ham i øjet har giv ham for meget at bestille. Ved Madonna, sikken et hul! Det er min tro et dejligt gevær. Sikken en kaliber! Hjernen er ganske mast. Ser De, Ors' Anton, da jeg for lidt siden hørte skuddene: Piff! Paff! så sagde jeg til mig selv: Så for Djævlen! Nu skyder de på min løjtnant. Men så hører jeg: Bum, bum! – Oho, tænker jeg, nu taler den engelske flint også med; han giver dem tilbage med renter! – Hallo, Brusco! Hvad vil du nu?"

Hunden førte ham hen til den anden mur.

"For pokker!" råbte Brandolaccio, ganske forbløffet ved det syn, der frembød sig. "En *double*: Til højre og til venstre! det er det hele! Jo, jo, man ser rigtig nok at krudtet er dyrt, De sparer godt på det."

"For Himlens skyld, hvad er der da?" spurgte Orso.

"Ak, kom nu ikke med dårlige vitser, løjtnant! De strækker bare vildtet ned i sandet og lader en anden samle det op. Jeg ved nok en, der i dag vil få et pænt aftensbord, og det er Barricini, den lurendrejer! Fersk kød! Hvem vil købe, hvem vil købe? Og hvem pokker skal nu arve ham?"

"Hvorledes? Vincentello er også død?"

"Ja, så død som en sild! *Salute a moi!* Det er et smukt træk af Dem, løjtnant, at De ikke lader folk lide så længe. Kom bare og se Vincentello, han ligger endnu på knæ og læner hovedet mod muren. Man kunne godt tro, han sov. Stakkels djævel!"

Orso vendte med stille gysen hovedet bort. "Er du nu også sikker på, at han er død?" spurgte han.

"De er ligesom Sampiero Corso, der altid kun affyrede et eneste skud, løjtnant. Se her en gang: Truffet lige i brystet, på venstre side, akkurat som Vincileone blev truffet ved Waterloo. Jeg vil vædde, hvor meget det skal være, på, at kuglen sidder ikke langt fra hjertet. – Åh, jeg kan godt pakke sammen og opgive skydningen. To med to skud! En regulær *double* med kugle! Begge brødrene! Hvis han havde haft et tredje skud, så ville han også have gjort det af med faderen. Nå, bedre held næste gang!

Og hvilket skud, Ors' Anton! At tænke sig, sådan noget vil aldrig lykkes en brav fyr som mig, at skyde to gendarmer på en gang."

Under denne tale undersøgte banditten Orsos arm og sprættede frakkeærmet op med sin lange dolk.

"Det har ikke noget at betyde," sagde han. "Frakken vil frøken Colomba jo nok gøre i stand igen. Men hvad er det? Også truffet i brystet? Kuglen er dog ikke gået igennem? Nej, ellers ville De ikke være så munter. Kom, lad os se. Prøv en gang at strække fingrene. Føler De mine tænder, når jeg bider Dem i den lille finger? Ikke meget? Nå, det er godt, så har det ikke meget at sige.

Lad mig tage Deres lommetørklæde og Deres halsklæde. Deres frakke er spoleret, men hvorfor, for pokker, har De også

pyntet Dem sådan? Skulle De til bryllup? Kom her og drik en slurk vin! Hvorfor har De ingen feltflaske med? Hvem har vel set en korsikaner tage hjemmefra uden sin uundværlige feltflaske?"

Så afbrød han sig igen selv i sine kirurgiske undersøgelser og råbte:

"Til højre og venstre og begge stendøde! Hvor præsten vil le! Nå, der kommer hun endelig, den lille skælm, Chilina!"

Orso gav intet svar; han var ligbleg og rystede over det hele.

"Chilina, gå en gang hen og kig bag muren der," råbte Brandolaccio. "Nå, hvad siger du til det!"

Pigen svang sig op på muren, bemærkede i samme øjeblik Orlanduccios lig og slog et kors for sig. En gysen fo'r gennem hende, og hun vendte tilbage, hvorefter onklen fortsatte:

"Det er ikke det hele, barn. Se også henne bag den anden mur."

Barnet gjorde på ny korsets tegn.

"Har du gjort det, onkel?" spurgte hun sky.

"Jeg? Nej du, det duer jeg ikke til. Nej, det er den herres værk. Gør ham din skyldige kompliment!"

"Mademoiselle vil blive meget glad over dette," sagde Chilina, "men hun vil også blive meget bedrøvet over, at I er såret, Ors' Anton."

"Kom nu med mig, Ors' Anton," fortsatte banditten, da han var færdig med forbindingen. "Her kommer Chilina med jeres hest, som hun har indfanget. Sæt Dem nu op og kom med mig til *maquis*'en ved Stazzona, hvor man ikke så let vil finde Dem. Vi vil beværte Dem med det bedste, vi har. Når vi kommer til Sancta Christinas kors, må De stige af. Chilina vil da tage Deres

hest og bringe mademoiselle Colomba underretning, og De kan da sige, hvad De ellers ønsker. De kan fuldt ud stole på den lille, for hun ville hellere lade sig hugge i stykker end forråde sine venner. Gå nu, du lille," sagde han med blid stemme og et kærligt blik.

"Hvor vil du bringe mig hen, Brando?" spurgte Orso mat.

"Ja, De har jo valget, mellem at komme i fængsel eller ud i *maquis*'en. Men en della Rebbia skulle ikke gerne prøve vejen til fængslet, altså: Til *maquis*'en, Ors' Anton."

"Nu, så farvel alle mine skønne forhåbninger," råbte den sårede smerteligt.

"Deres forhåbninger? Død og pine! Det er ikke ilde! Håbede De da at nå mere endnu med denne dobbeltflint? Men hvordan, for pokker, bar de fyre sig ad med at træffe Dem. De må jo have været mere sejlivede end katte!"

"De skød først," sagde Orso.

"Ak ja, det glemte jeg. Piff, paff! – Bum, bum! Til højre og venstre, en *double* og tilmed med én hånd. Jeg vil lade mig hænge, om nogen kan gøre det bedre.

Så, hr. løjtnant, nu er De i sadlen. Men før vi drager bort, må De tage Deres værk i øjesyn. Det er ikke høfligt at forlade selskabet uden at sige farvel."

Della Rebbia tilkastede ham et uvilligt smil og svarede ikke.

Efter et øjebliks betænkning gav han sin hest af sporerne, for han ville for ingen pris se de ulykkelige, der var faldet for hans hånd.

"Hør, Ors' Anton, må jeg tale et åbent ord med Dem," sagde banditten og greb hesten i tøjlen.

"Jeg har egentlig ondt af de to stakkels drenge. Ja, jeg beder om forladelse! – Men så kønne, så kraftige og så unge. Orlanduccio, som jeg så ofte har jaget sammen med. Det er ikke mere end fire dage siden, han forærede mig et bundt cigarer. Og Vincentello, der altid var sådan et lystigt skind. De har jo rigtignok kun gjort, hvad De måtte gøre, og det var i grunden så pænt et skud, at man ikke kan beklage det; men jeg for min del havde jo ikke noget med Deres hævn at gøre. Jeg ved nok, at De er i Deres ret, for når man har en fjende, så må man se at blive af med ham. Men disse Barricinis var en af de gamle familier, og nu vil den også forsvinde, og det ved en *double*. Det berører mig alligevel, for vi har snart ikke flere af de gamle slægter tilbage!"

Og med denne ligtale over Barricini'erne førte Brandolaccio hurtigt Orso, Chilina og hunden Brusco til Stazzonas *maquis*.

18

Imidlertid havde Colomba kort efter hendes broders opbrud af sine spioner erfaret, at Barricini'erne var i marken. Og fra det øjeblik af blev hun overfaldet af stor angst.

Man så hende løbe rundt i hele huset, snart i køkkenet, snart i værelserne, som skulle indrettes til at modtage de ventede gæster; hun bestilte ikke noget, men var dog hele tiden fuldt beskæftiget og holdt hvert øjeblik inde for at se ud og lytte, om der ikke var nogen usædvanlig bevægelse at mærke i landsbyen. Hen imod klokken et drog en temmelig talrig skare ind i Pietranera, bestående af obersten, hans datter, deres tjenere og en fører.

Colombas første spørgsmål, da hun havde budt dem velkommen, var:

"Har De ikke set noget til min broder?"

Derpå udspurgte hun føreren, hvad vej de var kommet, og hvad klokken var, dengang de var brudt op, og hun kunne efter deres oplysninger ikke begribe, hvorfor de ikke havde mødt ham.

"Måske har Deres broder valgt den øverste vej," sagde føreren hurtigt, "vi er kommet ad den nederste."

Colomba rystede på hovedet og vedblev med sine spørgsmål. Trods hendes naturlige resoluthed, det understøttedes af hendes stolthed, som forbød hende at vise svaghed overfor fremmede, formåede hun dog ikke at skjule sin uro, der snart også forplantede sig til obersten og miss Nevil, da hun havde

meddelt dem de sidste begivenheder og det mislykkede forsoningsforsøg.

Miss Nevil blev urolig og bekymret og ville sende bud ud i alle retninger. Og hendes fader tilbød at stige til hest igen for sammen med føreren at opsøge Orso. Hendes gæsters bestyrtelse bragte Colomba til bevidsthed om sine pligter som værtinde i huset. Hun tvang sig til at smile, bad obersten indtrængende om at sætte sig ned og spise frokost, og fandt tusinde grunde til at forklare broderens udeblivelse, som hun dog snart igen forkastede som aldeles uholdbare.

Også obersten holdt det for sin pligt som mand at indgyde damerne mod og søgte at forklare Orsos fraværelse på sin egen måde.

"Jeg tør vædde på, at della Rebbia undervejs er stødt på noget vildt og ikke har kunnet modstå fristelsen," sagde han. "Vi kommer nok til at se ham vende tilbage med rigt bytte og ved Zeus! der falder mig noget ind. Vi har undervejs hørt fire skud. To af dem knaldede stærkere end de andre, og jeg sagde til min datter: Jeg vædder på, at det er della Rebbia, der lige skød. Kun min bøsse har et så stærkt knald."

Colomba blegnede og miss Nevil, der nøje havde iagttaget hende, gættede straks årsagen til hendes mistro overfor oberstens formodninger.

Efter en pause på nogle minutter spurgte Colomba, om de stærke knald var gået forud for de andre, eller de var kommet bagefter. Men hverken obersten eller hans datter eller føreren havde lagt mærke til dette.

Da ingen af de udsendte bud var kommet tilbage hen imod klokken et, opbød Colomba alt sit mod og tvang sine gæster til

at sætte sig til middagsbordet, men med undtagelse af obersten kunne ingen af dem spiste en bid. Ved den ringeste støj på pladsen ilede Colomba hen til vinduet, men vendte hver gang sørgmodig tilbage og bestræbte sig for at vedligeholde en underholdning om ubetydelige ting; den blev også ofte afbrudt af lange pauser, i hvilke enhver beskæftigede sig med sine egne tanker.

Pludselig hørte man en hests galop.

"Denne gang er det min broder!" sagde Colomba og sprang op. Men da hun i stedet for ham så den lille Chilina sidde overskrævs på Orsos hest, råbte hun med den dybeste smerte:

"Min broder er død!"

Glasset faldt ud af oberstens hånd, miss Nevil udstødte et skrig, og alle tre ilede til døren. Førend Chilina endnu kunne svinge sig af sadlen, havde Colomba grebet hende med et hårdt tag og let som en fjer løftet hende ned. Barnet forstod hendes forstyrrede og bekymrede blik og hendes første ord var "Han lever!" hvorpå Colomba slap den lille, der behændig som en kat atter stod på sine fødder og så helt fornøjet ud.

"Og de andre?" spurgt Colomba barsk. Chilina slog med pege- og langfingeren et kors, som Colomba forstod.

En kraftig rødmen fo'r hen over Colombas blege træk. Hun kastede et glødende blik over mod Barricini'ernes hus og sagde smilende til sine forbløffede gæster:

"Lad os så gå ind og drikke kaffe."

Banditternes plejedatter havde en lang historie at fortælle. Hendes *patois*, som Colomba så godt som muligt oversatte til italiensk, og miss Nevil igen til engelsk, aflokkede obersten mange eder og miss Nevil mange sukke. Colomba derimod

hørte tilsyneladende temmelig roligt på hendes meddelelser, men den fine damaskes-serviet, hun havde mellem hænderne, rev hun næsten i laser.

Hun afbrød ofte Chilina og lod hende gentage Brandolaccios udtalelse om, at såret ikke var farligt, og at han havde set mange lignende før.

Hen mod slutningen af sin fortælling fortalte Chilina, at Orso meget indtrængende havde bedt om skrivepapir og at han bad sin søster sige en dame, der sandsynligvis nu befandt sig hjemme hos dem, at hun endelig ikke måtte rejse, før hun havde fået et brev fra ham.

"Det lå ham meget på sinde," sagde den lille, "jeg var allerede ved at ride bort, da han kaldte mig tilbage for endnu en gang at huske mig på det, og det var tredje gang, han gentog det."

Colomba smilede let, da hun hørte om sin broders indtrængende pålæg og trykkede hånden på miss Nevil, der brød ud i tårer, men for øvrigt ikke fandt det nødvendigt at oversætte den sidste del af Chilinas beretning for faderen.

"Ja, De vil nok blive hos mig, min kære veninde!" råbte Colomba og omfavnede miss Nevil "og De vil også hjælpe os!"

Derpå tog hun en mængde gammelt linned ud af et skab og begyndte at skære det i stykker til bind og forvandle det til charpi. Når man så hendes funklende øjne og glødende kinder og den hurtige vekslen imellem stærk sindsbevægelse og rolig selvbeherskelse, skulle man vanskeligt kunne afgøre, om hun var mest bedrøvet over, at hendes broder var såret eller henrykt over sine fjenders død. Det ene øjeblik skænkede hun kaffe til obersten og roste sig af sin dygtighed til at lave kaffe, i det

næste lagde hun arbejde hen til miss Nevil og Chilina og skyndte på dem med at sy bind og rulle dem op.

Atter og atter spurgte hun Chilina, om Orso klagede over smerte i sit sår, og så afbrød hun atter sig selv midt i arbejdet og bemærkede til obersten:

"To unge mænd, så stærke og så frygtelige! Og han alene, såret og med den ene arm lammet, skød dem dog begge ned! Hvilket mod, oberst! Er det ikke et held? O, miss Nevil! Hvilken lykke er det dog at kunne leve som De i et roligt land. Jeg er overbevist om, De ikke kendte min broder før. – Men jeg, jeg vidste, at det ville komme. Jeg sagde: Falken vil snart vågne! De lod Dem narre af hans hele rolige optræden, og den havde han altid, når han var i Deres nærhed, miss Nevil. – Ak, hvis han nu så Dem arbejde for sig – stakkels Orso."

Miss Nevil vidste ikke, hvad hun skulle sige til dette; men hendes fader spurgte, hvorfor man ikke straks gjorde anmeldelse til øvrigheden? Han talte om ligsyn og om mange andre ting, som på Korsika var ganske ubekendte, og endelig ønskede han at vide, om den udmærkede hr. Brandolaccio, der havde taget sig af den sårede, boede langt fra Pietranera, og om han ikke selv kunne gå derhen og besøge sin ven?

Colomba svarede ham med sin sædvanlige ro, at Orso var i *maquis*'en under en bandits pleje, og ville løbe stor fare, hvis han lod sig se, uden han var vis på, hvorledes præfekten og dommeren var sindede mod ham, og hun sagde endelig, at hun ville træffe foranstaltninger til hemmeligt at få en dygtig sårlæge til ham.

"Frem for alt, hr. oberst," sagde hun, "husk vel på, at De har hørt de fire skud, og at De har sagt mig, at Orso har skudt

sidst."

Obersten vidste ikke bestemt rede på det, og hans datter kunne kun græde og tørre øjnene og var ganske rådvild.

19

Det var allerede langt hen på dagen, da en sørgelig procession drog ind i landsbyen og bragte den gamle Barricini hans sønners lig; hver var lagt på tværs over et muldyr, som en bonde førte ved hånden.

Efter optoget fulgte en mængde af familiens tilhængere og en del lediggængere. Med i dette følge var også gendarmerne, der altid kommer for sent, og borgmesterens fuldmægtig, det strakte hænderne mod himlen og råbte:

"Hvad vil hr. præfekten sige!"

Nogle kvinder, deriblandt Orlanduccios amme, rev sig i håret og udstødte vilde klageskrig. Men deres høje jamren gjorde mindre indtryk på tilskuerne end en mands stumme fortvivlelse, der drog alles øjne til sig. Det var den ulykkelige fader, der gik fra det ene lig til det andet, løftede deres af støv og jord tilsmudsede hoveder op, kyssede de blege læber og løftede de allerede stive lemmer, som ville han beskytte dem mod at stødes mod den ujævne vej. Undertiden så man, hvorledes hans læber bevægede sig, men intet skrig, intet ord kom over dem. Med blikket stift rettet mod sine sønners lig vaklede han videre med det sørgelige optog.

Da dette var kommet hen foran Orsos hus fordobledes kvindernes veklager og mændenes forbandelser. Nogle hyrder, der var tilhængere af della Rebbia-familien, havde vovet at udstøde et triumfskrig, og deres modstanderes raseri kendte nu ingen grænser.

"Hævn, hævn!" råbte de og kastede sten mod huset.

To skud blev affyret mod vinduerne i det værelse, hvor Colomba sad med sine gæster, knuste skodderne og sendte træsplinter hen på bordet, hvor begge damerne sad.

Miss Nevil udstødte et skrig. Obersten greb sit gevær og Colomba ilede, før han kunne standse hende, hen til gadedøren og stødte den voldsomt op. Her trådte hun op på den høje dørtærskel og strakte begge armene op mod himlen som en, der vil nedkalde forbandelse over sine fjender.

"I kujoner!" råbte hun. "I skyder på kvinder, på fremmede! Er I korsikanere? Er I mænd? I feje uslinger, der kun tør snigmyrde bagfra, kom hid! Jeg trodser jer, udfordrer jer! Jeg er alene, min broder er borte. Dræb mig, dræb mine gæster! Det er jer værdigt! Men I vover det ikke, I usle kujoner, for I ved, at vi vil hævne os! Gå hen og græd ligesom kvinderne, og vær glade for, at vi ikke fordrer endnu mere blod af jer!"

Der lå noget i Colombas stemme og holdning, der imponerede tilskuerne og indgød dem respekt. Mængden veg forskrækket tilbage for hende, ligesom ved synet af den onde fe som man på Korsika fortæller grufulde historier om i vinteraftenerne.

Borgmesterens fuldmægtig og gendarmerne og nogle af de tilstedeværende kvinder benyttede sig af det, og kastede sig imellem de fjendtlige parter, for hyrderne på della Rebbia'ernes side greb allerede til våben, og et øjeblik syntes der at være grund til at frygte en almindelig tumult på pladsen.

Men begge parter savnede deres førere, og korsikanerne, der selv i deres raseri er disciplinerede, indleder sjældent en kamp, når de oprindelige ophavsmænd til deres fejder ikke er til stede.

Desuden holdt Colomba, der var blevet forsigtig ved det allerede opnåede resultat, sin lille garnison tilbage.

"Lad disse stakkels folk græde," sagde hun, "lad den gamle mand skaffe sine lig hjem! Hvad nytte er det til at skyde den gamle ræv ned nu, da han ingen tænder har at bide med? – Dommer Barricini! tænk på den anden august, tænk på den blodige lommebog, som du skrev i med falsk hånd. Min fader har indført din skyld i den, og dine sønner har betalt den. Jeg giver dig nu en generalkvittering, gamle Barricini."

Med korslagte arme og et foragteligt smil på læberne så Colomba endnu til en stund, mens begge ligene blev båret ind i hendes fjenders hus, hvorpå mængden langsomt skiltes. Derpå lukkede hun gadedøren, vendte tilbage til dagligstuen og sagde til obersten:

"Jeg beder Dem om tilgivelse for mine landsmænd, min herre! Jeg havde ikke anset det for muligt, at korsikanere ville skyde på et hus, hvori der var fremmede. Jeg skammer mig på mit lands vegne."

Om aftenen, da miss Nevil havde trukket sig tilbage til sit værelse, fulgte hendes fader hende derhen og spurgte, om de ikke ville gøre bedst i at forlade en landsby, hvor man hvert øjeblik stod i fare for at få en kugle gennem hovedet, og for øvrigt hurtigst muligt forlade et land, hvor man ikke så andet end mord og forrædere?

Miss Nevil svarede ikke straks, og hendes faders forslag forårsagede hende øjensynlig nogen forlegenhed.

"Hvorledes kan vi tænke på at forlade denne unge pige lige i det øjeblik, hvor hun i så umådelig høj grad trænger til trøst og

støtte?" svarede hun endelig. "Synes du ikke, papa, at det ville være grusomt af os?"

"Jeg havde ved mit forslag kun dig for øje, på min ære," sagde obersten. "Jeg forsikrer dig, at hvis jeg vidste dig godt forvaret i gæstgivergården i Ajaccio, så skulle det gøre mig ondt at forlade denne smukke ø uden endnu en gang at have trykket denne udmærkede fyr della Rebbias hånd."

"Nuvel fader, lad os så blive noget længere og først drage bort, når vi er forvisset om, at vi ikke kan yde vore venner nogen hjælp mere."

"Mit gode barn!" sagde obersten og kyssede sin datter på panden. "Jeg ser med fornøjelse, at du bringer din egen bekvemmelighed som offer for at mildne andres ulykker. Så lad os da blive her. Ingen har endnu haft grund til at angre, at han har gjort en god gerning."

Miss Nevil kastede sig frem og tilbage i sin seng uden at kunne sove. Undertiden troede hun, at de ubestemte lyde, hun hørte, betød et angreb på huset, men så, beroliget for sin egen sikkerhed, tænkte hun på den stakkels sårede løjtnant, der sandsynligvis nu lå udstrakt på den nøgne, kolde jord uden anden pleje end en medlidende bandits.

Hun tænkte ham sig dækket med blod, våndende sig i smerte, og mærkværdigt nok viste hans billede sig netop således for hende, som da hun sidst havde set ham ved hans afrejse fra Ajaccio, hvor han trykkede den talisman til sine læber, som han havde fået af hende.

Så tænkte hun igen på hans tapperhed og sagde til sig selv, at han åbenbart for at få hende noget tidligere at se havde udsat sig for den frygtelige fare, han med nød og næppe havde

undgået; ja, hun var nær ved at bilde sig selv ind, at han havde brækket sin arm blot til forsvar for hende.

Hun gjorde sig selv bebrejdelser for, at han var såret, men hun beundrede ham derfor så meget desto mere; og selv om hans famøse *double* til højre og til venstre ikke i hendes øjne havde så stort værd som i Brandolaccios og Colombas, så var hun dog alligevel sikker på, at kun få romanhelte under så farlige omstændigheder ville have udvist så megen uforfærdethed og koldblodighed, som han havde ved denne lejlighed.

Det soveværelse, hun beboede, var Colombas. På væggen over en slags bedepult af eg og ved siden af en indviet palmegren hang et miniatureportræt af Orso i en underløjtnants uniform.

Miss Nevil tog billedet ned, betragtede det længe og alvorligt og lagde det endelig ved siden af sig, i stedet for at hænge det tilbage på sin plads. Det var næsten morgen, da hun endelig faldt i søvn, og solen stod højt på himlen, da hun vågnede. – Foran hendes seng stod Colomba og ventede på, at hun skulle slå øjnene op.

"Nå, mademoiselle, jeg frygter for, at De ikke har det rigtig godt i vort jævne hus. De har åbenbart sovet dårligt."

"Har De hørt noget fra ham, min kære?" spurgte miss Nevil, idet hun rejste sig op. Hendes blik faldt på Orsos billede, og hun kastede hurtigt sit lommetørklæde over det for at skjule det for Colomba.

"Ja, jeg har hørt fra ham," svarede Colomba smilende; derpå tog hun miniaturebilledet og spurgte:

"Synes De, det er et godt billede? Han er dog alligevel kønnere i virkeligheden."

"Du kære Gud!" sagde miss Nevil forlegen, "jeg har – jeg har taget det ned uden at tænke over det. Det er en kedelig vane hos mig at røre ved alt og ikke sætte det tilbage igen på sin plads. – Hvordan går det Deres broder?"

"Temmelig godt – Giocanto Castriconi kom allerede i morges kl. 4 og bragte mig et brev – til Dem. Orso har ikke skrevet til mig; for selv om han skrev udenpå 'Til Colomba', så står der dog neden under til miss N-. Men søstre er jo dog slet ikke skinsyge. Giocanto sagde, at det havde forvoldt ham stor smerte at skrive. – Giocanto, som skriver en smuk hånd, havde tilbudt sig at skrive brevet, efter hans diktat, men min broder ville ikke høre tale om det.

Han har så liggende på ryggen skrevet det med blyant, og Brandolaccio har holdt papiret. Min broder forsøgte hvert øjeblik at rejse sig, men den ringeste bevægelse forårsagede ham så frygtelige smerter i armen, at det var en ynk, som Giocanto siger. Her er hans brev."

Miss Nevil læste brevet, som – uden tvivl af overdreven forsigtighed – var skrevet i det engelske sprog og lød således:

> Min frøken!
> En ulykkelig hændelse er tilstødt mig. Jeg ved ikke, hvad mine fjender vil sige, eller hvilke bevæggrunde de vil tillægge mig; men det er mig også ligegyldigt, når kun De, frøken Nevil, ikke vil tro dem.
> Siden den gang, jeg gjorde Deres bekendtskab, har jeg vugget mig i forfængelige drømme. Der behøvedes en sådan rystende katastrofe for at vække mig af min dårskab. Jeg er nu fornuftig. Jeg kender den fremtid, der ligger for mig, og jeg vil med tålmodighed finde

mig i den. Den ring, som De forærede mig, og som jeg holdt for en lykkens talisman, vover jeg ikke længere at beholde. Jeg frygter for, miss Nevil, at De vil fortryde at have anvendt Deres gaver så dårligt, eller rettere, jeg frygter for, at den vil tilbagekalde den tid i min erindring, da jeg nærede vanvittige forhåbninger. Colomba vil give Dem den tilbage. – Lev vel, min frøken. De skal til at forlade Korsika, og jeg vil aldrig få Dem at se mere; men sig min søster, at jeg i det mindste endnu har bevaret Deres agtelse. Jeg fordrister mig til at påstå, at jeg endnu fortjener den.

O. d. R.

Miss Nevil havde vendt sig bort for at læse brevet, og Colomba, der opmærksomt betragtede hende, rakte hende ringen med et blik, der spurgte, hvad det alt sammen skulle betyde. Men miss Nevil vovede ikke at se op, sørgmodigt betragtede hun ringen, som hun skiftevis satte på fingeren og tog af igen med korte mellemrum.

"Kære miss Nevil," spurgte Colomba, "må jeg ikke vide, hvad min broder skriver til Dem. Siger han ikke, hvorledes det går ham?"

"Nej, det omtaler han ikke," svarede miss Nevil rødmende, "hans brev er skrevet på engelsk – han beder mig tale med min fader – han håber, præfekten vil være i stand til at bilægge sagen."

Colomba smilede listigt, satte sig på sengen, greb begge miss Nevils hænder og fæstnede sine funklende øjne på hende.

"Vil De nu være rigtig kær, miss Nevil?" spurgte hun. "De vil besvare min broders brev, ikke sandt? Jeg var fristet til at vække Dem, da brevet kom i morges, men jeg lod alligevel være."

"Det gjorde De uret i," svarede miss Nevil, "hvis et brev fra mig var i stand til ..."

"I dette øjeblik kan jeg ikke sende ham noget brev," afbrød Colomba hende, "præfekten er ankommet, og Pietranera er fuld af hans folk. Senere vil vi se, hvad der lader sig gøre. Ak, miss Nevil, hvis De kendte min broder som jeg, så ville De elske ham. Han er så god og så tapper. Tænk Dem bare, hvad han har gjort: Ene mod to og så endda kun såret."

Præfekten var ankommet.

Da han havde fået et ekspresbud fra borgmesterens fuldmægtig, var han straks vendt tilbage, ledsaget af gendarmer og soldater, og havde desuden medbragt generalprokuratoren og hans følge for straks at indlede en undersøgelse over denne sidste katastrofe i fejden mellem de to familier i Pietranera. Kort efter sin ankomst aflagde han oberst Nevil og hans datter et besøg, og han lagde ikke skjul på sin frygt for, at sagen kunne få en slem udgang for den unge mand.

"De ved, at kampen har fundet sted uden vidner, og at de to unge mænd var så bekendte for mod og dygtighed som skytter, så at ingen vil tro at hr. della Rebbia har gjort det af med dem uden ved hjælp af de to banditter, som han efter sigende er flygtet sammen med."

"Det er umuligt," råbte oberst Nevil. "Orso della Rebbia er en både tapper og hæderlig mand, jeg fuldt ud kan stå inde for!"

"Det tror jeg også," sagde præfekten, "men generalprokuratoren – disse folk er så forbandet mistroiske – synes ikke at være ham venligt stemt. Han har desuden et dokument i hænde, som vil skade Deres ven – et trusselsbrev til Orlanduccio, hvori han stævner ham til møde et vist sted – og efter generalprokuratorens skøn var det et baghold."

"Denne Orlanduccio har vægret sig ved at kæmpe som en mand af ære," sagde obersten.

"Det er ikke skik og brug her til lands," mente præfekten. "Her lægger man sig i baghold og skyder folk ned bagfra; *det* er landet skik. Nu foreligger der rigtig nok et gunstigt udsagn fra et barn, der angiver, at hun har hørt skud, hvor smældet fra de to sidste har været stærkere end de to første. De må altså hidrøre fra et gevær af større kaliber, som hr. della Rebbia har haft med sig. Men desværre er barnet en niece af en af de banditter, som er mistænkt for at være indblandet i denne historie, og man antager derfor, at pigens udsagn er blevet hende indgivet af banditterne."

"Hr. præfekt," sagde miss Nevil og rødmede lige til det hvide i øjnene; "vi var undervejs, da skuddene faldt og hørte dem."

"Virkelig? Det er af betydning. Og De, hr. oberst, har naturligvis bemærket det samme?"

"Ja," svarede miss Nevil ivrigt. "Min fader, som forstår sig på våben, sagde straks: Det er della Rebbia, der skyder med den bøsse, som jeg har foræret ham."

"Og begge de skud, De kendte, var sikkert de sidste?"

"Ja, det to sidste – ikke sandt, fader?"

Obersten havde ikke nogen særlig god hukommelse, men det var ikke hans sædvane ved nogen som helst lejlighed at modsige

sin datter.

"Vi må underrette generalprokuratoren om dette, oberst," sagde præfekten. "Vi venter endnu i aften en sårlæge, som skal undersøge ligene og afgøre, om sårene hidrører fra bemeldte gevær."

"Jeg har foræret det til Orso," svarede obersten; "jeg ville ønske, det lå på havsens bund – det vil sige – den udmærkede fyr – det er mig alligevel kært, at han havde det gevær, for uden min *Manton* ved jeg dog næppe, hvorledes han levende skulle være kommet ud af den affære."

20

Det var temmelig sent, da sårlægen ankom; han havde haft et eventyr undervejs – han havde nemlig mødt Giocanto Castriconi, der med største høflighed havde bedt ham om at yde sin bistand til en såret. Man havde ført ham til Orso, og han havde forbundet hans sårede arm, hvorpå banditten havde fulgt ham et godt stykke på vej og opbygget ham med sine historier om de berømteste professorer i Pisa, der efter hans oplysninger var hans fortrolige venner og meningsfæller.

"Doktor!" havde "præsten" ved afskeden sagt til ham. "Jeg har fået en sådan agtelse for Dem, at jeg holder det for unødvendigt at erindre Dem om at en læge skal være så tavs som en skriftefader," og dertil havde han ladet hanen på sin bøsse knække nogle gange. "De har naturligvis glemt stedet, hvor vi har haft den ære at se Dem. Far vel, jeg er ganske henrykt over at have gjort Deres ærede bekendtskab."

Colomba bad obersten om at være til stede ved undersøgelsen af ligene. "De kender jo min broders gevær bedre end nogen anden," sagde hun, "og Deres nærværelse vil derfor være os til megen nytte. Desuden findes der her så mange slette mennesker, at vi ville løbe en stor risiko, hvis vi ikke havde nogen til at varetage vore interesser."

Så snart hun var alene med miss Nevil, klagede hun over heftige hovedsmerter og foreslog en lille spadseretur uden for landsbyen.

"Den friske luft vil gøre mig godt, det er så længe siden jeg har nydt godt af den," sagde hun og sludrede undervejs hele

tiden om sin broder, så miss Nevil, der interesserede sig meget for dette emne, slet ikke bemærkede, at de fjernede sig mere og mere fra Pietranera. Solen gik ned, da hun blev opmærksom på det og foreslog Colomba at vende om. Colomba kendte en nærmere sti, som efter hendes foregivende ville forkorte hjemvejen betydeligt, og slog straks ind på en anden sti, der tilsyneladende var endnu mindre end den, de hidtil havde fulgt. Den førte dem snart til en så stejl skråning, at Colomba hele tiden måtte holde sig i trægrenene med den ene hånd, mens hun med den anden trak sin ledsagerske efter sig.

Efter en times møjsommelig klatren nåede de et lille med jordbærtræer og myrtebuske dækket plateau, der på alle sider var omgivet af fremspringende granitblokke. Miss Nevil var meget træt; der var intetsteds noget at se til landsbyen, og natten var ved at bryde frem.

"Jeg frygter næsten for, vi har forvildet os, kære Colomba," sagde miss Nevil endelig.

"Vær De uden frygt, kom bare og følg mig," svarede Colomba.

"Men jeg forsikrer Dem, De tager fejl. Landsbyen kan ikke ligge på denne side. De kan stole på mit ord, vi går i den stik modsatte retning. Se lysene der i det fjerne; jeg er overbevist om, det er Pietranera."

"Kære veninde," sagde Colomba halvt forlegen, "De har ret, men hundrede skridt herfra – inde i *maquis*'en –"

"Ja?"

"- er min broder. Jeg ville gerne se ham og omfavne ham, hvis De ikke har noget at indvende imod det."

Miss Nevil så meget forbavset ud.

"Jeg har kun vovet mig ud af *Pietranera*, fordi De var med mig," fortsatte Colomba. "Ellers var jeg blevet forfulgt. At være ham så nær og ikke få ham at se, var dog grusomt. Hvorfor vil De ikke gå med mig til min stakkels broder? Det ville glæde ham så meget i hans stilling at se Dem igen!"

"Men det ville ikke være passende, min kære Colomba!"

"Jeg forstår! I damer fra staden piner altid jer selv med, hvad der er passende; vi landsbypiger tænker kun på, hvad der er rigtigt."

"Men det er jo så sent – og hvad vil Deres broder tænke om mig?"

"Han vil tænke, at han er ikke forladt af sine venner, og det vil gøre ham i stand til at bære sine lidelser."

"Min fader vil også blive meget urolig for mig."

"Han ved jo, at De er med mig … tag nu en beslutning, kære miss Nevil; De betragtede jo her til morgen hans billede," føjede hun til med et listigt smil.

"Nej, jeg tør sandelig ikke, Colomba. Disse banditter …"

"Bah, disse banditter kender Dem ikke – hvad bryder De Dem også om dem. Og De har jo for resten ønsket at se nogle af dem, og her har De en god lejlighed."

"Hvad skal jeg gøre?"

"Kom med mig, frøken. Beslut Dem enten til det ene eller det andet. At lade Dem blive tilbage her går ikke an, man ved ikke, hvad der kunne ske. Lad os gå videre og besøge Orso, eller lad os sammen vende tilbage til landsbyen. Gud ved, hvornår jeg så får min broder at se igen, måske aldrig mere i denne verden."

"Hvad siger De, Colomba? Nå, så lad os da gå, men kun et lille øjeblik, så vender vi straks om igen."

Colomba trykkede hendes hånd og slog over i en raskere gang, så miss Nevil næppe kunne følge med. Heldigvis standsede Colomba snart og sagde til sin ledsagerske:

"Vi vil ikke gå videre, før vi har givet os til kende, ellers kunne vi gerne få sendt en kugle gennem hovedet."

Hun fløjtede i fingrene og straks gøede en hund; så kom banditternes fremskudte forpost til syne, nemlig vor gamle bekendt, hunden Brusco, som straks kendte Colomba og gav sig til at være fører for hende. Efter mange omveje ad *maquis* smalle stier mødte de to mænd, der var bevæbnet til tænderne.

"Er det dig, Brandolaccio?" spurgte Colomba. "Hvor er min broder?"

"Der nede," svarede banditten, "men gå forsigtigt – han sover for første gang siden sit uheld. Ved den levende Gud, nu kan man da se, at hvor Djævelen kommer igennem, kan også en kvinde finde vej!"

Begge damerne nærmede sig forsigtigt og fandt Orso liggende udstrakt på en bunke bregner med en kappe over sig, ved siden af et bål, som man forsigtigt havde søgt at skjule ved en rundkreds af store kampesten. Han var meget bleg og åndede tungt og besværligt. Colomba satte sig ved siden af ham på jorden og betragtede ham med foldede hænder, som i en stille bøn. Miss Nevil trængte sig tæt hen til hende og trykkede sit lommetørklæde for ansigtet, men løftede af og til hovedet for at se på den sårede over Colombas skulder. Et kvarters tid forløb således, uden at der blev sagt et ord.

På et vink fra "præsten" havde Brandolaccio sammen med denne trukket sig tilbage til *maquis*'en til stor lettelse for miss Nevil, der nu for første gang tænkte, at banditternes stride

skæg og hele vilde udseende dog sandt at sige havde lovlig meget "lokalkolorit".

Endelig bevægede Orso sig, og Colomba bøjede sig straks over ham, kyssede ham gentagne gange og bestormede ham med spørgsmål om hans sår, hans smerter og om der var noget, han trængte til.

Efter at Orso havde svaret hende, at det gik ham bedre end han skulle forvente, spurgte han hende, om miss Nevil endnu var i Pietranera, og om hun havde brevet til ham.

Da Colomba bøjede sig over sin broder, så dækkede hun fuldstændig for sin ledsagerske, og det var desuden så mørkt, at han næppe ville have genkendt hende. Colomba holdt fast på miss Nevils ene hånd, mens hun med den anden rettede noget ved sin broders hovedgærde.

"Nej, broder, hun har ikke givet mig noget brev med til dig," sagde hun eftertænksomt. "Du tænker altid på miss Nevil; du elsker hende altså meget, kære Orso?"

"Om jeg elsker hende, Colomba? – Men hun? – Hun foragter mig måske nu?"

På dette tidspunkt af samtalen forsøgte miss Nevil at trække sin hånd tilbage, men det var ingen let sag at få den løs fra Colombas faste tag, for så lille og så smukt formet hendes hånd end var, så besad den dog en mærkværdig kraft, som vi allerede har set prøver på.

"Foragte dig – efter alt, hvad du har gjort?" råbte Colomba. "Tværtimod, hun taler om dig med stor agtelse. Ak, Orso, jeg kunne fortælle dig meget om hende."

Hånden søgte atter at frigøre sig, men Colomba blev ved med at trække hende endnu nærmere hen til Orso.

"Nå, hvorfor svarer hun mig da ikke. En eneste linje fra hende ville have gjort mig så lykkelig," sagde den sårede.

Imidlertid havde Colomba trukket miss Nevils hånd ganske nær hen til sig, og det lykkedes hende endelig at lægge den i hendes broders hånd. Derpå sprang hun pludselig højt leende til side og råbte:

"Vogt dig, Orso, for at tale ilde om miss Nevil; hun forstår udmærket godt korsikansk."

Miss Nevil trak straks sin hånd til sig igen og stammede nogle uforståelige ord. Orso troede, han drømte.

"Hvorledes? De her, miss Nevil?" sagde han. "O Gud, hvor turde De vove det? O, hvor De gør mig lykkelig!"

"Jeg kom med Deres søster," svarede hun, "for at man ikke skulle få mistanke om, hvor hun skulle hen – men så også – fordi jeg gerne – ville overbevise mig om – Ak! I hvilken elendig tilstand finder jeg Dem her i dette vildnis."

Colomba havde sat sig bag ved Orso og forsigtigt sat ham op, så hans hoved hvilede i hendes skød. Hun slyngede sin arm omkring hans nakke og betydede miss Nevil, at hun skulle rykke noget nærmere.

"Kom dog nærmere herhen, en syg må ikke tale for højt," sagde hun, og da miss Nevil stadig tøvede, greb hun hendes hånd og nødte hende til at sætte sig så tæt ved siden af dem, at hendes kjole berørte Orso, og hendes hånd, som Colomba ikke mere slap, hvilede på den såredes skulder.

"Så, nu ligger han ganske godt," sagde Colomba fornøjet. "Nu, Orso, i en så dejlig nat som denne er det dog ret behageligt at ligge sådan i det fri, ikke sandt?"

"Jo, ganske sikkert, det er en meget smuk nat, jeg vil aldrig glemme den," sagde Orso med dybt bevæget stemme.

"Hvilke smerter De må have udstået," bemærkede miss Nevil.

"Ikke mere, og jeg døde gerne her," svarede Orso med klangfuld røst, og hans højre hånd greb efter miss Nevils hånd, som Colomba endnu holdt fast på.

"De må under alle omstændigheder bringes til et andet sted, hvor man kan pleje Dem, hr. della Rebbia; jeg vil ikke mere kunne sove, efter at jeg har set Dem i en så elendig tilstand ligge her under åben himmel."

"Hvis jeg ikke havde frygtet for at møde Dem, miss Nevil, så havde jeg forsøgt at vende tilbage til Pietranera for at overgive mig som fange til øvrigheden."

"Og hvorfor frygtede du for at møde hende?" spurgte Colomba.

"Jeg har været ulydig mod Dem, miss Nevil, og jeg turde ikke vove atter at træde frem for Deres øjne."

"Ved De, miss Nevil, at De ganske lader min broder danse efter Deres pibe?" spurgte Colomba leende. "De må for fremtiden slet ikke mere se ham."

"Jeg håber, at denne ulykkelige historie snarest muligt må opklares, så De ikke mere har noget at frygte," sagde miss Nevil. "Det vil være mig en stor tilfredsstillelse, inden vi forlader denne ø, at man har ladet Dem vederfares retfærdighed, og at Deres ære bliver anerkendt lige så godt som Deres mod."

"De vil altså rejse, miss Nevil. Åh nej, bliv! Sig ikke dette ord mere!"

"De ved, min fader kan dog ikke altid blot jage, han vil rejse."

Ved disse ord lod Orso modløs sin hånd falde, der hidtil let havde berørt miss Nevils, og der indtrådte en kort pause.

"Åh, vi slipper Dem ikke så let, miss Nevil," sagde Colomba. "Vi har endnu meget interessant at vise Dem i Pietranera. Desuden har De lovet mig at male mit billede, og De er ikke en gang begyndt på det endnu. Og jeg har lovet Dem at digte en *serenata* på 75 vers, og så – men hvorfor knurrer Brusco? Og der løber Brandolaccio bag efter ham. Jeg vil dog en gang se, hvad der er på færde."

Hun rejste sig rask, lagde uden videre omstændigheder Orsos hoved på miss Nevils knæ og ilede efter de forsvundne banditter.

Miss Nevil var ikke så lidt overrasket ved således at befinde sig i umiddelbar berøring med en ung, smuk mand under fire øjne ude i *maquis*'en og vidste ikke, hvad hun skulle gøre, for hun frygtede for at gøre den sårede for stor fortræd, hvis hun rask trak sig tilbage fra ham.

Men Orso forlod af egen drift den hulde støtte, som hans søster lige havde givet ham, støttede sig til sin højre arm og spurgte:

"De vil altså virkelig snart rejse, miss Nevil. Jeg havde vel aldrig kunnet vente, at De ret længe ville opholde Dem i dette fattige land, men alligevel lider jeg, efter at De er hos mig, hundrede gange mere ved tanken om at skulle sige Dem farvel. Jeg er en fattig løjtnant uden udsigter, uden fremtid og i dette øjeblik endog en fredløs. Hvor lidet er øjeblikket derfor egnet til at sige Dem, at jeg elsker Dem, miss Nevil; men det er

sandsynligvis den eneste gang, hvor jeg kan tilhviske Dem dette ord, og det forekommer mig, at jeg føler mig mindre ulykkelig, når jeg nu har lettet mit hjerte for Dem; nu kender De mine følelser, frøken."

Miss Nevil vendte hovedet bort, som om mørket ikke var tilstrækkeligt til at skjule hendes yndige rødme.

"Hr. della Rebbia," svarede hun med bævende stemme, "ville jeg være kommet her, hvis ikke ..." og med disse ord trykkede hun den ægyptiske talisman i Orsos hånd; og med en vældig kraftanstrengelse for atter at genvinde sin sædvanlige spøgefulde tone tilføjede hun: "Det er meget urigtigt af Dem at tale således hr. Orso. De ved nok, at jeg, midt ude i *maquis*'en og omgivet af Deres banditter, aldrig ville vove at være vred på Dem."

Orso bøjede sig fremad for at kysse den hånd, der havde givet ham talismanen tilbage, men da miss Nevil rask trak den tilbage, tabte han ligevægten, faldt om på sin sårede arm og kunne ikke undertrykke en smertelig stønnen.

"Har jeg gjort Dem ondt, kære Orso?" spurgte hun og rejste ham op, "o, det var min skyld! Tilgiv mig!"

De underholdt sig endnu en tid ganske sagte med hinanden og befandt sig, da Colomba kom tilbage til dem, stadig i akkurat samme stilling, som da hun forlod stedet.

"Soldaterne kommer!" råbte hun. "Orso, prøv at rejse dig op og se, om du kan gå; jeg vil da hjælpe dig."

"Forlad mig, søster!" sagde Orso. "Sig til banditterne, at de skal redde sig selv – om jeg bliver taget til fange eller ikke, det betyder intet. Men bring miss Nevil bort; for hun må for ingen pris blive set her."

"Jeg vil i hvert fald ikke forlade Dem, løjtnant," sagde Brandolaccio, der var fulgt Colomba lige i hælene. "Sergenten for kompagniet er advokatens gudbarn; i stedet for at arrestere Jer, vil han skyde Jer ned og bagefter påstå, han ikke har gjort det med forsæt."

Orso gjorde et forsøg på at rejse sig, og gjorde da også nogle skridt fremad, men han blev snart stående og sagde:

"Jeg kan ikke gå. Flygt, alle sammen! Farvel, miss Nevil, giv mig Deres hånd, og så farvel."

"Vi vil ikke forlade dig!" erklærede begge pigerne.

"Hvis I ikke kan gå, så må vi bære Jer," sagde Brandolaccio. "Nå, op med hovedet, løjtnant, og fat mod! Vi har tid nok til at undslippe til slugten der bag ved. Præsten vil nok kunne holde gendarmerne i ånde en tid."

"Nej, forlad mig alle sammen!" råbte Orso med bydende stemme og lagde sig ned på jorden, "for Himlens skyld, Colomba, få mis Nevil bort herfra og i sikkerhed!"

"I er stærk, mademoiselle Colomba," sagde Brandolaccio med eftertryk, "tag ham ved skuldrene, så tager jeg ham ved benene. Så, og nu fremad march!"

Trods hans modstand begav de sig rask af sted med ham, og miss Nevil fulgte dem i en frygtelig angst, da der pludselig faldt et skud, som straks besvaredes af fem eller seks andre. Miss Nevil udstødte et skrig, Brandolaccio en ed, men fremskyndede sine skridt, og Colomba fulgte hans eksempel og trængte rask gennem *maquis*'en uden at bryde sig om grenene, der slog hende i ansigtet og flængede hendes klæder.

"Buk Dem, buk Dem dog, min kære, ellers kan De let blive ramt af en kugle," sagde hun til miss Nevil.

Selskabet var på denne måde kommet ca. 500 skridt frem, da Brandolaccio erklærede, at han var dødtræt og trods Colombas formaninger og bebrejdelser kastede sig ned på jorden.

"Hvor er miss Nevil?" spurgte Orso.

Forskrækket ved skydningen og hvert øjeblik hindret i at gå af den tætte bevoksning, havde miss Nevil snart tabt ethvert spor af flygtningen, og var nu ganske alene og et bytte for den højeste sjæleangst.

"Hun er blevet tilbage, men er ikke fortabt af den grund," svarede Brandolaccio. "Kvindfolk kommer altid igen. Hør blot, Ors' Anton, sikken et spektakel Præsten laver med jeres bøsse. Desværre kan han ikke se to bøsseløb frem for sig i mørket, og derfor ikke gøre megen nytte med sine skarpe skud, som ellers ville være træfsikre."

"Stille!" sagde Colomba, "jeg hører en hest; vi er reddet."

Og således var det også; en af heste, der græssede i *maquis*'en var blevet skræm op ved skydningen og sprængte frem i retning mod de flygtende.

"Vi er reddet!" bekræftede nu også Brandolaccio.

At gribe hesten ved manken og give den en strikke i mulen i stedet for tømme, var for Brandolaccios og Colombas forenede anstrengelser kun et øjebliks sag.

"Nu må vi give Præsten et tegn," sagde Brandolaccio, fløjtede to gange, og et fløjt langt borte besvarede signalet; man hørte ikke mere de kraftige knald fra den engelske dobbeltflint.

Banditten svang sig op på hestens ryg, og Colomba satte sin broder op hos ham. Brandolaccio holdt ham fast med den ene arm, styrede med den anden hånd hesten og gav den med hælene et par dygtige stød i flankerne, så den trods sin dobbelte

byrde fo'r rask fremad og galopperede ned ad en stejl skråning, hvor enhver anden hest end en korsikansk ville have brækket halsen de hundrede gange.

Colomba vendte straks om og kaldte på miss Nevil, så højt hun kunne, men fik intet svar. Efter at hun en tid lang havde vandret omkring på lykke og fromme for at finde vejen igen, stødte hun på to soldater, som anråbte hende med et:

"Hvem der?"

"En god ven!" svarede Colomba spottende, "nå, mine herrer, det var jo et vældigt spektakel! Hvor mange er der faldet?"

"I var hos banditterne. I må følge med os!" sagde en af soldaterne.

"Med største fornøjelse!" svarede Colomba, "men jeg har en veninde med her, som jeg først må finde."

"Jeres veninde er allerede taget til fange, og I må i fængsel sammen med hende."

"I fængsel? Nå, det vil vi dog først se! Men før mig nu foreløbig hen til hende."

Soldaterne førte hende hen til banditternes lejrplads, hvor de samlede deres sejrstrofæer sammen, nemlig den kappe, som løjtnanten havde været dækket med, en gammel pande, en krukke med vand samt andre rariteter.

Miss Nevil stod halvdød af skræk som fange mellem soldaterne og svarede kun med tårer på deres indtrængende spørgsmål om banditternes antal og vejen, de var flygtet ad.

Colomba kastede sig i sin venindes arme og hviskede hende i øret:

"De er reddet!"

Derpå vendte hun sig til sergenten for soldaterne og sagde:

"Min herre! De ser jo nok, at mademoiselle ikke ved noget om de ting, de udspørger hende om. Lad os vende tilbage til landsbyen, hvor man venter ængsteligt på os."

"Ej, ej, vi skal nok bringe jer dertil, og det hurtigere, end I måske synes om, min skat, og De vil komme til at gøre rede for, hvad De i denne natlige time har at gøre her hos banditterne, der netop er undsluppet. Jeg ved ikke, hvad for et hekseri de skurke anvender, men så meget er i hvert fald vist, at de har det sammen med kvinder, for overalt, hvor der er banditter, træffer man også kvinder – og tilmed kønne."

"De er meget galant, hr. sergent," sagde Colomba, "men De må dog hellere veje Deres ord lidt mere: Denne dame er en slægtning af præfekten, og hun holder ikke af den slags spøg fra ukendte personer."

"En slægtning af præfekten? Ja, se, hun bærer jo en damehat," hviskede en af voltigeurerne til sin underofficer.

"Hatten betyder intet," mente sergenten. "De var begge hos 'Pastoren', der er den største gavtyv i hele landet, og min pligt byder mig at arrestere dem. Det er for resten ingen nytte til at blive her længere. Hvis ikke den forbandede korporal Taupin – den fordrukne karl af en franskmand – havde vist sig for tidligt, inden jeg havde omringet hele *maquis*'en, så havde vi nu haft hele banden i nettet."

"De er jo syv i alt, ikke sandt?" spurgte Colomba. "Er De nu sikker på, mine herrer, at de tre brødre Gambini, Savochi og Theodoro Poli ikke tilfældigvis møder Brandolaccio og "Pastoren" ved Katharinakorset? I så fald ville De endnu i aften kunne få en varm lille fægtning. Hvis De søger den slags underholdning med 'Campagnens Herre', som Theodoro kalder

sig, så vil jeg helst ikke være med – for kugler kender ingen persons anseelse om natten."

Muligheden for et sådant sammenstød med den af Colomba omtalte meget frygtede bandit syntes at gøre indtryk på soldaterne.

Under mange forbandelser mod korporal Taupin, "den hund af en franskmand", gav sergenten ordre til opbrud, og hans lille trup slog ind på vejen til Pietranera og tog kappen og panden med, mens der med et spark blev øvet summarisk justits mod den tredje genstand i byttet, vandkrukken. En soldat ville tage miss Nevil i armen, men Colomba stødte ham tilbage.

"Vov ikke at tage fat i nogen af os," sagde hun. "Tror I, vi vil løbe fra jer? Kom, kære Lydia, støt dig til mig og græd ikke som et barn. Vi har haft et eventyr, men det vil ende godt. Om en halv time sidder vi ved aftensbordet. Jeg for min part er nær ved at dø af sult, og jeg ønsker kun, at vi nu var hjemme."

"Hvad vil folk tænke om mig?" hviskede miss Nevil.

"At De har forvildet Dem – ellers intet, min kære," svarede Colomba.

"Men hvad vil præfekten sige? – Og frem for alt, hvad vil min fader sige?"

"Præfekten? Sig De bare til ham, at han skal passe sit præfektur – og hvad Deres fader angår, nå ja, efter den måde, De i aften har talt med Orso, skulle jeg tro, De havde et eller andet at betro ham …"

Miss Nevil trykkede venindens arm, men svarede ikke.

"Fortjener min broder ikke at blive elsket?" fortsatte Colomba. "Tilstå mig kun, De elsker ham en lille smule, ikke sandt?"

"Ak, Colomba," svarede miss Nevil og smilede trods sin forlegenhed. "De har forrådt mig, mig, der havde så stor tillid til Dem, og som ville være alt for Dem."

Colomba slyngede sin arm om miss Nevils liv, kyssede hende på panden og hviskede ganske sagte:

"Tilgiv mig, kære lille søster!"

"Jeg bliver nok nødt til det, min skrækkelige søster," svarede Lydia og gengældte kysset.

Præfekten og den kongelige prokurator havde indkvarteret sig hos borgmesterens fuldmægtig, og obersten, der var meget bekymret over sin datters lange udebliven, kom netop for vel tyvende gang derhen for at spørge, om man ikke havde hørt noget til hende, da en af sergenten udsendt voltigeur ankom og meldte om det frygtelige sammenstød med banditterne – en kamp, i hvilken der vel hverken havde været døde eller sårede, men hvor man havde erobret en filtkappe og en pande og taget et par piger til fange, der, efter hvad han mente, var banditternes kærester eller måske spioner.

Straks efter ankom de således karakteriserede fanger med deres militære eskorte.

Vi overlader til læserne selv at forestille sig Colombas triumferende udtryk, miss Nevils undseelse, præfektens forbavselse og oberstens glade overraskelse. Prokuratoren kunne dog ikke nægte sig den ondskabsfulde fornøjelse straks at underkaste den stakkels Lydia et forhør, der først endte, da han havde bragt hende ganske ud af fatning.

"Jeg synes, vi straks kan løslade disse fanger," sagde præfekten. "Disse unge damer har været ude på en spadseretur – den naturligste ting i sådan et smukt vejr – de har tilfældigvis mødt en meget interessant, såret ung herre, hvad der for øvrigt også er ganske naturligt."

Derpå tog han Colomba til side og sagde:

"Mademoiselle, De kan lade Deres broder vide, at hans sag har taget en langt gunstigere vending, end jeg havde ventet. Undersøgelsen af ligene og oberstens udsagn beviser, at løjtnanten kun har handlet i nødværge og i kampens øjeblikke var alene. Alt vil tage en gunstig vending, men han må ufortøvet forlade *maquis*'en og det dårlige selskab, han er i, og stille sig for dommeren."

Klokken var næsten elleve, da obersten, hans datter og Colomba satte sig til det noget sene aftensbord. Colomba spiste med god appetit og gjorde sig lystig over præfekten, prokuratoren og gendarmerne. Obersten spiste tavs, men betragtede hyppigt sin datter, der ikke så op fra sin tallerken. Derpå sagde han på engelsk i en mild, men alvorlig tone:

"Du har vel forlovet dig med Orso della Rebbia, Lydia?"

"Ja papa, nu i aften," svarede hun rødmende, men fast, så derpå op, og da hun ikke så noget tegn på misfornøjelse i sin faders ansigt, kastede hun sig om hans hals og omfavnede ham, som det ved sådanne lejligheder er sædvane hos velopdragne unge damer.

"Jeg giver af mit ganske hjerte mit minde til det, for han er en brav fyr," sagde obersten; "men det siger jeg dig, Lydia, vi vil ikke blive boende i dette forbandede land, ellers tager jeg mit samtykke tilbage med det samme."

"Jeg forstår ganske vist ikke jeres engelsk," bemærkede Colomba, der med spændt nysgerrighed betragtede dem, "men jeg tror dog, jeg kan gætte, hvad talen er om."

"Vi aftalte netop at tage Dem med på en rejse til Italien," sagde obersten.

"Åh, jeg rejser gerne med og vil være svigerinde Colomba. Er det afgjort, oberst? Skal vi give hinanden hånden på det?"

"Man besegler sædvanligvis dens slags overenskomster med et kys," svarede obersten.

21

Nogle måneder efter det dobbeltskud, der satte Pietranera i så stærkt oprør, som aviserne plejer at skrive, red en ung mand med armen i bind en eftermiddag ud fra Bastia til landsbyen Cardo, der er berømt for sin kilde og om sommeren leverer kostbart vand til stadens levemænd. Han var ledsaget af et rankt og påfaldende smukt, ungt fruentimmer på en lille sort hest, hvis smukke figur og lette gang ville have sat en hestekender i henrykkelse, om end dens ene øre var flænget ved en eller anden mærkelig begivenhed.

Ved ankomsten til landsbyen sprang det unge fruentimmer behændigt af hesten, hjalp sin ledsager med at stige af og spændte et par meget tunge saddeltasker af sadlen. Hestene blev overgivet til en bondes pleje, men fruentimmeret tog selv saddeltaskerne, som hun gemte under sin *mezzaro* [Note 10)], den unge mand gav hun en dobbeltflint og begge begyndte at gå ad en stejl sti, der ikke syntes at føre til menneskeboliger, men gik op i bjergene.

Da de havde nået *Monte Quercios* højslette, gjorde de holdt, satte sig ned i græsset og syntes at vente på nogen; for de så ustandselig op ad bjerget, og det unge fruentimmer så ofte på et smukt guldur, måske dog mere for at betragte selve det kostbare ur end for at iagttage tiden.

De behøvede dog ikke at vente længe, før en hund kom ud af *maquis*'en, og da fruentimmeret havde kaldt på den med navnet *Brusco*, kom den straks løbende hen til dem og logrede ivrigt med halen. Snart efter kom to skæggede mænd til syne, hver

med en bøsse under armen, en patrontaske i bæltet og en pistol ved siden. Deres lappede og flængede klæder stod i en besynderlig modsætning til deres fine og skinnende våben, der åbenbart hidrørte fra en på hele fastlandet bekendt fabrikant værksteder. Trods den tilsyneladende store standsforskel nærmede de fire personer sig fortroligt hinanden og hilste som gamle bekendte, der stod på lige fod.

"Nå, Ors' Anton," begyndte den ældste af banditterne, henvendt til den unge mand, "jeres sag er altså afgjort og bilagt. Jeg ønsker jer tillykke. Det er kun skade, at advokat Barricini ikke mere er her på øen, så man også kunne se, hvor meget han ærgrer sig. Og hvordan står det så til med jeres arm?"

"Man har sagt mig, at jeg om 14 dage kan lægge bindet," svarede den unge mand. "Brando, min brave ven, jeg rejser i morgen til Italien og ville gerne sige dig og hr. pastoren farvel. Det var grunden til, at jeg bad jer møde mig her."

"I har stort hastværk, løjtnant," sagde Brandolaccio, "frikendt i går, og I vil allerede af sted i morgen."

"Forretninger, vigtige forretninger, som han skal besørge," råbte det unge fruentimmer muntert. "Mine herrer, jeg har her bragt jer noget aftensmad. Tag nu for jer af retterne og glem ikke min ven Brusco."

"De forkæler Brusco, mademoiselle, men han er taknemmelig, som De snart skal få at se. Kom, Brusco!" sagde hundens herre og holdt sit bøsseløb vandret ud i luften: "Spring for Barricini!"

Hunden rørte sig ikke, slikkede sig om munden og så på sin herre.

"Spring for della Rebbia!" sagde Brandolaccio så, og hunden sprang to fod højere end nødvendigt.

"Hør, venner," sagde Orso, "det er et elendigt håndværk, I driver. Hvis det ikke kommer så vidt, at I ender jeres løbebane dernede på den åbne plads [Note 11)], så er den bedste I kan se frem til, at I falder ude i *maquis*'en for en gendarms kugler."

"Ja, hvad så?" svarede Castriconi. "Et menneske kan kun dø én gang, og det er dog bedre at dø sådan end af feber i en seng til lyden af sine arvingers mere eller mindre oprigtige veklager. Folk som vi, der er vant til den friske luft, kan ikke ønske noget bedre end at *dø med støvlerne på*, som de siger nede i landsbyen."

"Jeg så hellere, at I ville forlade dette land og føre et roligere liv," fortsatte Orso. "Hvorfor vil I for eksempel ikke hellere tage til Sardinien og slå jer ned der, som så mange af jeres kammerater har gjort det? Jeg ville med glæde hjælpe jer med at flytte."

"Til Sardinien!" råbte Brandolaccio. "*Istos sardos*. Til Helvede med Sardinien med samt dens kaudervælsk af et sprog. Det ville ikke passe for os!"

"Sardinien har ingen behageligheder at byde på," sagde præsten. "Jeg for min del frygter sardinierne; de skal, efter hvad jeg hører, have beredent gendarmeri til at indfange banditter; dette karakteriserer både banditterne og øen. Til Helvede med Sardinien! Det forundrer mig, hr. della Rebbia, at de, der dog er en mand med god smag, ikke selv optaget vort vidunderlige liv i *maquis*'en, efter at De nu en gang har prøvet det."

"Ja, ser I," sagde Orso smilende, "da jeg havde den lykke at være jeres bordfælle, var jeg næppe i stand til at sætte pris på behagelighederne ved jeres levemåde, og mine ribben smerter

endnu, når jeg tænker på den galop, jeg tog sammen med jer den nat, liggende på tværs over en hests nøgne ryg, som min ven Brandolaccio red på."

"Og fornøjelsen ved at undgå forfølgerne, regner De ikke den for noget?" råbte Castriconi. "Hvordan kan De være ufølsom for nydelsen af absolut og ubegrænset frihed i et så mildt og behageligt klima som vort? Med denne respektkræver" – han pegede på sin bøsse – "er manden konge over alle sine omgivelser, så langt hans kugle når. Han hersker – han hævner uretten. Det er en meget moralsk og meget behagelig underholdning, min herre, som vi ikke kan give afkald på. Kan noget liv overhovedet overgå den farende ridders, når blot han er bedre bevæbnet og mere fornuftig end Don Quixote? – Hør en gang: For nylig fik jeg at vide, at onklen til den små Lilla Luigi, den gamle fedtede gnier, ikke ville give hende nogen medgift. Jeg skrev nogle linjer til ham – selvfølgelig uden trusler, for det er nu ikke min facon. Og ser De, lige med et har jeg omvend den gamle skurk – han gav hende straks en smuk medgift – jeg havde gjort to mennesker lykkelige! – De kan tro mig på mit ord, hr. Orso, der er ikke noget liv, der kan måle sig med en bandits. Åh, De ville sandsynligvis være blevet en af vore allerbedste, hvis ikke en vis køn dame fra England, som jeg kun har set en eneste gang, havde eksisteret. Hele Bastia taler jo med beundring om hende."

"Min tilkommende svigerinde har ikke smag for *maquis*'en," sagde Colomba, "hun har udstået alt for megen skræk heroppe!"

"I vil da altså hellere blive her?" spurgte Orso. "Nuvel, som I vil. Men sig mig: Kan jeg da ikke gøre noget andet for jer?"

"Nej, intet andet end at I bevarer os i en venlig erindring, løjtnant," svarede Brandolaccio. "I har overøst os med velgerninger. Ved jeres hjælp har nu vores lille Chilina en medgift, og behøver ikke at ulejlige min ven Præsten med at skrive breve – uden trusler – for at blive forsørget. Vi ved, at jeres forpagter i nødsfald vil forsyne os med brød og krudt. Så lev vel da! Jeg håber – om kort eller lang tid – at se jer vende tilbage til Korsika igen."

"I en kritisk stund kan et par guldstykker vel være jer til stor nytte," mente Orso. "Siden vi nu er gamle bekendte, så vil I ikke nægte at modtage denne lille patron af mig, som I kan bruge til at anskaffe jer andre."

"Om penge kan der ikke være tale mellem os, løjtnant," råbte Brandolaccio bestemt.

"Penge er vel almægtige ude i verden," bemærkede Castriconi, "men den eneste ting, som har værdi her ude i *maquis*'en, er et tappert hjerte og en bøsse, der ikke slår klik."

"Det vil gøre mig ondt at skilles fra jer uden at efterlade jer et eller andet minde om mig," sagde Orso. "Lad os en gang se, Brando, hvad kan jeg efterlade til dig?"

Banditten kløede sig i håret, skelede til Orsos bøsse og sagde: "Ja, løjtnant – hvis jeg turde vove det – dog nej, I sætter vist alt for megen pris på den …"

"Sig, hvad du ønsker."

"Intet, slet intet – sagen er i og for sig ikke værd at tale om – når man alligevel ikke er i stand til at bruge den rigtigt. Jeg kommer altid i tanker om det brillante dobbeltskud, til venstre og til højre, med én hånd – sådan noget sker aldrig to gange."

"Aha! Du ønsker dig denne bøsse. Jeg har netop taget den med i dag for at forære dig den. Men brug den så sjældent som muligt!"

"Jeg lover Dem ikke at gøre brug af den på samme måde som De. Men De kan være sikker på én ting, at hvis den en gang tilhører en anden, så har Brando Savelli måttet bide i græsset."

"Ja, når De nu en gang er fast bestemt på at efterlade et materielt minde om Dem selv, løjtnant, så vil jeg uden omsvøb bede Dem forskaffe mig et eksemplar af Horats i det mindst mulige format. Det vil hjælpe mig at fordrive tiden og holde mig fra at glemme min latin. I Bastia nede ved havnen bor der en lille cigarsælgerske; hende kan De give Horats, og hun vil så sende mig den."

"I skal få en Elzevir-udgave af Horats, hr. pastor. Der findes tilfældigvis en mellem de bøger, som jeg ville tage med til fastlandet. – Og nu må vi skilles, mine venner. Lad os række hinanden hånden. Hvis I nogen sinde for alvor tænker på Sardinien, så skriv til mig. Advokat N. vil kunne give jer min adresse på fastlandet."

"Løjtnant," svarede Brando, "når De i morgen løber ud af havnen, så kig her op på bjerget, vi vil da vinke til Dem med vore lommetørklæder."

Og således skiltes de. Orso og hans søster slog ind på vejen til Cardo, og banditterne søgte igen tilbage til deres smuthuller oppe i bjergene.

22

En smuk aprilmorgen forlod oberst sir Thomas Nevil, hans datter, der for nogle dage siden var blevet gift, Orso og Colomba byen Pisa i en vogn for at bese nogle for nylig opdagede etruriske gravminder, der var genstand for alle tilrejsendes opmærksomhed.

Efter at de var kommet ned i det indre af et gravminde, gav Orso og hans unge kone sig til at kopiere vægmalerierne, mens obersten og Colomba, der ikke interesserede sig ret meget for arkæologi, lod dem være alene og slentrede omkring i den ualmindelig kønne omegn.

"Kære Colomba," sagde obersten, "vi vil alligevel ikke kunne nå tilbage i rette tid til vor frokost i Pisa. Er De ikke sulten? Nu, da Orso og Lydia er optaget af disse oldsager, bryder de sig ikke mere om os; når de én gang er begyndt på at tegne, så kan de slet ikke holde op igen."

"Ja, og alligevel bringer de aldrig den mindste smule tegning med tilbage," svarede Colomba i en spøgende tone.

"Jeg foreslår, vi går hen til avlsgården dér nede," fortsatte obersten. "Vi får der noget brød, måske også en flaske *Aleatico* og jordbær med fløde, og så kan vi jo nok fordrive tiden, til vore oldgranskere igen støder til os."

"En udmærket ide, oberst. Jeg kan ikke indse, hvorfor De og jeg, der dog er de forstandige folk i familien, skal gøre os til martyrer for disse turtelduers skyld, der kun lever af poesi. Ræk mig Deres arm. Jeg gør fremskridt med min dannelse, ikke sandt? Jeg rækker en herre armen, jeg går med moderne hatte

og kjoler, har smykker, bærer Gud ved hvor mange smukke ting og er ikke mere en vild korsikaner. Se bare, med hvilken anstand jeg bærer dette sjal. Den rødmossede unge herre, en af officererne ved Deres regiment, der var med til brylluppet – jeg kan ikke mere huske hans navn – en lang, slank fyr med friseret hår, en karl, som jeg kunne strække til jorden med et eneste næveslag ..."

"Åh, Chatsworth?" gættede obersten.

"Ja, sådan hed han," sagde Colomba, "men jeg vil aldrig i mine levedage kunne lære at udtale det ravn – ja, vil De tro det? Den hørgule dreng er forliebt i mig til op over begge ørerne, hvad jeg finder meget morsomt!"

"Ah, Colomba, De er en stor kokette. Vi kommer vist snart til at fejre et andet bryllup."

"Jeg – gifte mig? og hvem skulle så opdrage min nevø? Hvem skulle lære ham korsikansk – ja, han skal lære at tale korsikansk, og jeg vil lave en spids hue til ham, som skal gøre jer alle vanvittige af misundelse."

"Lad os nu først vente, til De har fået en nevø, og så kan De, hvis De vil, også lære ham at føre en dolk."

"Dolkenes tid er forbi for mig," sagde Colomba muntert. "Jeg fører nu en vifte, til at smække Dem over fingrene, når De taler nedladende om min hjemstavn."

Under denne samtale nåede de avlsgården, hvor de fik vin, jordbær og fløde. Colomba hjalp konen i huset med at plukke jordbærrene, mens obersten slubrede *Aleatico*'en i sig. Ved et hjørne i alléen så Colomba en gammel mand sidde i solskinnet på en stråstol, tilsyneladende en syg, for han havde hule kinder og indfaldne øjne; hans påfaldende magerhed, hans

ubevægelighed, hans bleghed, hans stive, tomme blik, alt gav ham mere lighed med et lig end med et levende væsen.

Colomba betragtede ham i nogle minutter så opmærksomt, at det var konen i huset påfaldende.

"Denne stakkels gamle mand er en af Deres landsmænd, min frøken," sagde hun, "for jeg hører af Deres sprog, at De er fra Korsika. Han har haft en stor ulykke i sin hjemstavn, hans sønner mistede livet på en frygtelig måde. Man påstår, frøken, at Deres landsmænd farer slemt frem mod deres fjender. Efter den begivenhed kom denne gamle herre, der nu står ganske ene i verden, over til Pisa til en dame, en fjern slægtning af ham, der ejer denne gård. Den stakkels mand er ikke rigtig i hovedet, som De ser, på grund af den sorg og ruelse, han har gået igennem. –

Det er nu for vort herskab noget ubekvemt altid at have ham om sig, for hun er meget selskabeligt anlagt, og så sendte hun ham hertil. Han er ganske rolig og gør ingen ulejlighed – han taler hele dagen ikke tre ord. Doktoren kommer herud en gang hver uge for at se til ham, og han mener ikke, at han vil skulle gøre det ret længe."

"Ah, han er opgivet af lægen?" spurgte Colomba. "I hans tilstand ville døden være en lykke."

"Ville De ikke tale et par ord korsikansk til ham, frøken? Det ville måske oplive ham lidt, atter at høre sit hjemlands sprog."

"Vi kan jo prøve," svarede Colomba med et ejendommeligt smil og trådte så nær hen til den gamle mand, at hendes skygge dækkede for solskinnet, hvorpå den stakkels åndssvage så op og stirrede på Colomba, der betragtede ham med et ironisk smil.

Straks efter fo'r den gamle med hånden over panden og lukkede øjnene, som om han ville undgå Colombas blik. Så åbnede han dem igen mere end før, hans læber bævede, han forsøgte at strække hånden ud, men blev dog, fortryllet af Colombas blik, siddende på stolen og kunne hverken tale eller bevæge sig. Endelig rullede to store tårer ned over hans kinder og nogle dybe suk steg op fra hans bryst.

"Det er første gang, jeg ser ham således," ytrede forpagterkonen. "Frøkenen er en ung dame fra Deres land og vil hilse på Dem," sagde hun så, henvendt til oldingen.

"Forbarmelse!" råbte han med svag, hul stemme. "Forbarmelse! Er du endnu ikke tilfreds? Det papir – jeg brændte det jo – hvordan lykkedes det dig at læse det? Men hvorfor dem begge to? Orlanduccio – du kan dog ikke have læst noget om ham – du kunne dog i det mindste have ladet mig beholde den ene – kun den ene – Orlanduccio – hans navn kunne du dog ikke læse ..."

"Jeg ville have dem begge!" svarede Colomba sagte og på korsikansk. "Grenene er afhugget, og hvis stammen ikke havde været så rådden, så havde jeg revet den op med rode. Beklag dig ikke, du har ikke længe igen! Jeg led to lange år."

Oldingen udstødte et skrig, og hovedet sank ned på hans bryst. Colomba vendte ham ryggen, vendte langsomt tilbage til huset og nynnede nogle ord af en *ballata*:

> Men hævnen må til sidste led
> ustandset gå sin gang.
> Og min var hånden, hjertet, hvor-
> fra hævnens dåd udsprang.

Mens forpagterkonen ængsteligt sprang til for at hjælpe den gamle, satte Colomba sig med blussende kinder og lynende øjne ved bordet overfor obersten.

"Hvad er der?" spurgte han. "Du ser næsten ud som den dag i Pietranera, da man sendte os kugler gennem vinduet, mens vi sad ved bordet."

"Det er blot nogle erindringer fra Korsika, jeg kom til at tænke på. Men nu er det forbi. Jeg bliver tante, ikke sandt? Oh, hvilke smukke navne, jeg skal give min nevø. – Ghilfuccio Tommaso Orsoleone."

Forpagterkonen kom ind i værelset. "Nå?" spurgte Colomba med isnende kulde. "Er den gamle død, eller var det kun en afmagt?"

"Det var intet, mademoiselle; men det er dog besynderligt, at synet af Dem har påvirket ham således."

"Og lægen mener, efter hvad De siger, at han ikke vil leve ret længe?"

"Nej, måske ikke en gang to måneder."

"Det er såmænd også det bedste for ham," sagde Colomba.

"Hvem pokker taler De om?" spurgte obersten.

"Om en småtosset fra min hjemstavn, der er i pleje her," svarede Colomba med en ligegyldig mine, "jeg vil af og til sende bud hertil for at høre til hans helbred. – Men oberst Nevil dog, lad nogle jordbær blive tilbage til min broder og Lydia."

Da Colomba forlod avlsgården og atter sted op i vognen, så forpagterkonen længe efter hende.

"Ser du den smukke dame?" sagde hun til sin datter. "Så sandt du står her, hun har det *onde blik*."

Om "Colomba"

Forfatter: Prosper Mérimée (1803-1870).
Org.udgave:*Colomba*. Føljeton i *Revue des deux Mondes* 1. juli 1840 p. 5-117, bogudgave Magen & Comon, Paris 1841.
Denne udgave baseret på: Prosper Mérimée: *Korsikansk Blodhævn*. Aarhus Stiftsbogtrykkeri, Aarhus 1902.
Oversætter: Ikke oplyst i bogforlæg.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Gaston Vuillier (Fra *Prosper Mérimée: Colomba. Librairie des Amateurs – A. Ferroud – G. Ferroud Successeur, Paris 1913*).

ISBN 978-87-7979-788-8

2. ebogsudgave, erstatter 978-87-7979-052-0 med samme titel.

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Capisco:** Jeg forstår.

Note 2: **Ballato, vocero:** Når en korsikaner dør eller bliver myrdet, lægger man liget op på et bord, og kvinderne og familiens kvindelige slægtninge eller andre ved poetisk begavelse eller sang bekendte kvinder istemmer da i talrige tilhøreres nærværelse klagesange i korsikansk dialekt. Der findes på Korsika også kvinder, som gør dette til et håndværk og lader sig betale for deres medvirken. Disse kvinder kalder man "voceratrici" og klagesangen hedder på østside af en "vocero" eller "bucero", på vestsiden derimod "ballato".

Note 3: **Vælge mellem de tre s'er:** Dette er et korsikansk udtryk. De tre S'ser er *sciopetta*, *stiletto* og *strado*, dvs. bøsse, dolk eller flugt.

Note 4: **Bruccio:** Æggekage med fløde og ristet ost.

Note 5: **Carchera:** Bælte til patroner og pistol.

Note 6: **Pinsuto:** En betegnelse, man giver en mand, der går med den korsikanske spidse hue, bareta pinsuta.

Note 7: **Mala morte:** Ved en voldsom død.

Note 8: **Tintinajo:** Vædderen med klokken, der går i spidsen for fårehjorden.

Note 9: **Piloni:** Tykke filt- eller klædestykker med hætte.

Note 10: **Mezzaro:** Slør.

Note 11: **Den åbne plads:** Torvet i Bastia, hvor forbrydere bliver henrettet.